

BURMESE CLASSIC

ဘုန်းကြွယ်

ချစ်သွေးသက်သေ

ပထမပိုင်း

ထွက်ရှိသည့်နေ့: ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

ခရီးသွားမိတ်ဆွေများ

အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး လိမ္မော်ရောင်
တောက်ပလျက်ရှိ၏။ နေမင်းကြီးက ရွှေအိုရောင်ခြည်များဖြင့် ကမ္ဘာ
ခြေပြင်အား ဖြန့်ကြက်လွှမ်းမိုးထားသည်။

ယင်းကြောင့်....

လောကကြီးတစ်ခုလုံး ရွှေရောင်တောက်ပလျက်ရှိ၏။

သို့သော် နေရောင်ခြည်မှာ အားပျော့မှေးမှိန်စပြုလာပြီ
ဖြစ်သည်။ မကြာမီ နေဝင်တော့မည်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကွေ့ကောက်သောတောလမ်းကလေး
အတိုင်း မြင်းတစ်ကောင် ခရီးနှင့်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေ
သည်။ မြင်းပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်
တစ်ယောက်စီးနင်းလိုက်ပါလာ၏။

ထိုလူငယ်မှာ....

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားလှပေသည်။

လူငယ်သည် ချူလန်မြို့သို့ဦးတည်ကာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းကိုအသားကျစီးနင်းလိုက်ပါလာ၏။

ချူလန်မြို့အတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ နေဝင်မိုးချသွားပြီဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သို့ဖြစ်ရာ... မြင်းစီးသမားလူငယ်သည် ချူလန်မြို့လေးပင် တစ်ညတာနားခိုရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အနီးဆုံးရှိ ကျောက်လှံတည်းခိုခန်းသို့ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ချူလန်မြို့

ချူလန်မြို့မှာ ချောင်ကျသောနေရာတွင်တည်ရှိ၏။

မြို့ဟုဆိုသော်လည်း ရွာကြီးတစ်ရွာခန့်သာ ကျယ်ဝန်းလေသည်။ ကျောက်လှံတည်းခိုခန်းတွင်

ဆင်းရဲသားခရီးသွားများနှင့်

ဈေးသည်များသာတည်းခိုလေ့ရှိ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့်လူငယ်ကဲ့သို့ သားနားသပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသူများကိုတွေ့ရခဲသည်။

ထို့ကြောင့်

ဆိုင်ရှင်နှင့်ဆိုင်လုလင်များသာမက တည်းခိုနေကြသူများပါ လူငယ်အား တလေးတစားဆက်ဆံကြကုန်၏။

လူငယ်က ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်နှင့် အသားကင်တစ်ပွဲ မှာယူကာစားသောက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်

တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့်မိန်းမပျိုတစ်ယောက်တို့လှမ်းဝင်လာကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

၈ ◀ ဘုန်းကြွယ်

လူရွယ်မှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားကြံ့ခိုင်လှ၏။

အပြာရောင်ဝတ်စုံအောက်မှ တောင့်တင်းသန်မာသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အထင်းသားပေါ်လွင်နေလေသည်။

သို့သော် လူရွယ်မှာအသားအလွန်ညို၏။

မိန်းမပျိုမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး အသား အနည်းငယ်ညိုသည်။ ရုပ်ရည်မှာမူ အတော်ပင်ချောမောလှပလေသည်။

အဝါရောင်ဝတ်စုံကြောင့် သူမ၏အလှမှာပို၍ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေသည်။ လူရွယ်နှင့်မိန်းမပျိုတို့၏နောက်ကျောတွင် ဓားကိုယ်စီလွယ်ပိုးထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းလောကသားများဖြစ်ကြောင်းသိသာနိုင်ပေသည်။

သူတို့စီးလာသောမြင်းကြီးများမှာလည်း အရပ်အမောင်းကောင်းလှသော မြင်းချောမြင်းလှကြီးများပင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင်.... စောစောက စားသောက်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်က စားသောက်ပြီးစီး၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်.... ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသောဆိုင်ရှင်ထံသို့ လှမ်းသွားကာမေးမြန်းလိုက်၏။

ချစ်သွေးသက်သေ (ပ) ▶▶ ၉

“ဒီမှာနောင်ကြီး... ကျေးဇူးပြုပြီး ထင်းချွန်းတောင်သွားရာလမ်းကိုညွှန်ပြပေးပါလားခင်ဗျာ”

သူ၏အသံမှာကျယ်လောင်ခြင်းမရှိသော်လည်း အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်နှင့်အဝါရောင်မိန်းမပျိုတို့ ကြားသွားပုံရသည်။

သူတို့က လူငယ်အား ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးပြောဆိုကြလေသည်။ သို့သော် လူငယ်က သူတို့အားဂရုမထားချေ။ ထင်ချွန်းတောင်သွား ရာလမ်းကိုညွှန်ပြနေသည့်ဆိုင်ရှင်၏စကားသံကိုသာ နားထောင်နေလေသည်။

ထို့နောက်.... သူ၏အခန်းရှိရာတည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ကောင်းကင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်လာပြီဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နောက်ဆုတ်သွားသောအမှောင်ထုများ နေရာသို့ အရုဏ်ဦး၏ရောင်ခြည်များက တစ်စထက်တစ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်သည် နံနက်စောစောပင် အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။ သူသည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးသည်နှင့် တည်းခိုခရင်းပေးပြီး ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

လူငယ်၏မြင်းမှာ အမြင်မခန့်ထည်ပေ။

ဗုပျပ်ပျပ်နှင့် အလုံးအထည်သေးသောမြင်းမျိုးဖြစ်၏။

သို့သော် အပြေးမြန်ကာ သက်လုံအလွန်ကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့်....

အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် မရပ်မနား ခရီးပြင်းနှင်နိုင်ပေသည်။

အမောလည်းခံနိုင်သဖြင့် ခရီးပြင်းနှင့်ရာ၌လွန်စွာသင့်တော်သည့်မြင်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။

လူငယ်မှာ မြင်းကိုအပြင်းနှင့်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် အတော်ပင် ခရီးပေါက်လာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဆက်လက်ခရီးနှင့်ခွဲရာ နေ့လည်ပိုင်းတွင် ရွာလေးတစ်ရွာသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရွာကလေးမှာ ခရီးသွားများတစ်ထောက်နားခိုနေရာတစ်ခုဖြစ်ပုံရသည်။

ရွာထိပ်တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြင့်လှစ်ထားရှိလေသည်။ လူငယ်သည် မိုက်ထဲတွင်ဆာလောင်လာသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ချကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

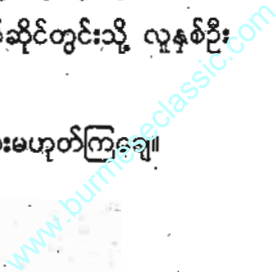
သူသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာယူ၍ နေ့လည်စာ စားသောက်လိုက်သည်။

ယင်းအခိုက် မြင်းခွာသံများကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

မြင်းခွာသံများသည် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်တန့်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စားသောက်ဆိုင်တွင်းသို့ လူနှစ်ဦးလှမ်းဝင်လာသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အခြားသူများမဟုတ်ကြချေ။

ကျောက်လုံစားသောက်ဆိုင်တွင် လူငယ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သော အပြာရောင်ဝတ်လူငယ်နှင့် အဝါရောင်ဝတ်မိန်းကလေးတို့ပင်ဖြစ်လေသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်မှာ အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားပုံ ရလေသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟော... ကျွန်တော်တို့တွေ့ကြရပြန်ပြီ”

အပြာရောင်ဝတ်လူငယ်က ပြုံးကာပြန်ပြောသည်။

“မင်းက ကျုပ်တို့ရှေ့ရောက်နေတာကိုး၊ မင်းရဲ့မြင်းက တကယ်အပြေးမြန်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် ဆိုင်ရှေ့တွင်ချည်နှောင်ထားသော မြင်းအားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်မြင်းက အသေးစားလေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မြင်းကောင်းမြင်းသန်ကြီးတွေကို မမီပါဘူး၊ သူက အမောနည်းနည်းခံနိုင်တာပဲရှိပါတယ်”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... သူ့မြင်းက ကျွန်မတို့မြင်းကိုဘယ်လိုမှမမီနိုင်ပါဘူး”

အပြာရောင်ဝတ်လူငယ်က မိန်းမပျိုကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသာအယာခေါင်းခါကာ....

“တခြားပညာမှာသာ မင်း ငါ့ထက်တော်ချင်တော်မယ် မြင်းကိုအကဲခတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ငါ့ကိုမမီနိုင်ပါဘူး၊ ဒီကမိတ်ဆွေရဲ့မြင်းဟာ စုချွမ်းလားမြင်းမျိုးထဲက မြင်းကောင်းတစ်စီးဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုအထင်မသေးနဲ့၊ တကယ်ယှဉ်ပြေးရင် ငါတို့မြားဖြူနဲ့မြားနက်တို့ထက် သာလိမ့်မယ်”

မိန်းမပျိုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“တော်စမ်းပါ... အစ်ကိုရဲ့မြင်းအကဲခတ်ပညာကို ကျွန်မအထင်မကြီးဘူး”

အပြာရောင်ဝတ်လူငယ်မှာ ခံပြင်းသွားပုံရသည်။

သူက မိန်းမပျိုကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အေး... မင်းမယုံရင် ခင်ကံကြာတော့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ကြတာပေါ့”

တစ်ဆက်တည်းပင် သူက အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“စားသောက်ပြီးရင် ... မြင်းပြိုင်ပွဲလေး တစ်ခုလုပ်ကြရအောင်လား၊ မင်းမြင်းက တကယ်အပြေးမြန်တယ်ဆိုတာ ဟောဒီက

ကျုပ်ညီမသိသွားရအောင်ပေါ့”

အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဟာ... ရပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... ဒီဘက်စားပွဲကိုလာကြပါလား။

မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကျွန်တော်ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

သူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်လူငယ်နှင့် အဝါရောင်ဝတ်မိန်းမပျိုတို့ကလည်း အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်၏စားပွဲမှထိုင်ခုံလွတ်များတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်က စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထပ်မံမှာကြားလိုက်၏။

ထို့နောက်.... သုံးယောက်သား ရင်းနှီးစွာစားသောက်ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

စားသောက်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လူငယ်နှစ်ဦးနှင့်မိန်းမပျိုတို့သည် စားသောက်ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထို့နောက်.... ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်ထားသောမြင်းများပေါ်သို့ အသီးသီးတက်လိုက်ကြ၏။

သုံးယောက်စလုံး မြင်းပေါ်သို့ရောက်သွားသည်နှင့် အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်က အချက်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... စကြစို့လား”

အချက်ပေးသံဆုံးသည်နှင့် မြင်းသုံးစီး ဒုန်းစိုင်းပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

မြင်းခွာသံများ သောသောညံသွားလေ၏။

မြင်းများထွက်ခွာသွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဖုန်များတထောင်းထောင်းထလျက်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်၏မြင်အုံလေးမှာ လေးညှို့မှပစ်လွှတ်လိုက်သောမြားတစ်စင်းကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်နှင့် အဝါရောင်ဝတ်မိန်းမပျိုတို့၏ မြင်းဖြူမြင်းနက်နှစ်ကောင်မှာလည်း ထည်ဝါခန့်ညားစွာပြေးထွက်သွား၏။ မြင်းဖြူကိုမြားဖြူဟုခေါ်ကာ မြင်းနက်ကိုမြားနက်ဟုအမည်ပေးထားလေသည်။

သူတို့၏မြားဖြူမြားနက်ဆိုသောမြင်းနှစ်ကောင်မှာ....

အကောင်ကြီးပြီး ခြေဆံလက်ဆံများရှည်လျားသည်။ မြင်းများ၏အလုံးအထည်အရပ်အမောင်းမှာ အလွန်ပင် ခန့်ညားထည်ဝါလှပေ၏။

မြားဖြူမြားနက်သည် စထွက်သည်နှင့်မြင်းပုလေးရှေ့မှလေးငါးဆယ်ကိုက်ခန့်ပင် ကျော်တက်သွားသည်။

သို့သော်... ရေရှည်တွင် မြင်းပုလေးသည် သိပ်ကြာကြာဦးဆောင်မထားနိုင်ချေ။

မကြာမီ အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်၏မြင်းပုလေးက လိုက်မီလာသည်။ ထို့နောက် မြားဖြူမြားနက်တို့၏ဘေးမှကပ်ကာ ကျော်တက်သွားလေသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင်....

မြင်းပုလေးမှာ မြားဖြူမြားနက်တို့၏ရှေ့သို့များစွာကျော်လွန်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်က မြင်းနက်ကိုစိုင်းနှင်ရင်မိန်းမပျိုဘက်သို့လှည့်ကာပြောလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲညီမ... ငါ့ခန့်မှန်းချက်က မှန်နေတယ်မဟုတ်လား”

သူကလှောင်ပြုံးပြုံးကာမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုက မည်သည့်စကားမှပြန်မပြောချေ။

သို့သော် သူမက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် တအားလွှဲရိုက်လိုက်သည်။

ကျာပွတ်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအရိုက်ခံရသောမြင်းဖြူသည်

အားကုန်ပြေးလွှားသွား၏။

မြားနက်မှာ နောက်တွင်ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၈ ◀◀ ဘုန်းကြွယ်

မြားဖြူမှာ တရကြမ်းဝင်လာ၏။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မြင်းပုလေးကိုမိလာသည်။

မကြာမီ မြင်းချင်းယှဉ်မိသွား၏။

ထိုအခါ... အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်က မိန်းမပျိုဘက်သို့လှည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့မြင်းက သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မြင်းက ခင်ဗျားရဲ့မြင်းကိုနိုင်အောင် မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

မိန်းမပျိုကရယ်မောလိုက်၏။

“ကျွန်မသိပါတယ်... ရှင် သက်သက်အလျော့ပေးတာပါ ရှင်ကမြင်းကိုဇက်ကုန်မနှင်လို့ အခုလိုကျွန်မလိုက်မိလာတာပါ”

အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်က မြင်းဇက်ကြိုးကိုအသာဆွဲလိုက်သည်။ မိန်းမပျိုကလည်း မြင်းကိုဇက်သတ်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး မြင်းကို အပြင်းမနှင်ကြတော့ချေ။

မြင်းကိုယ်စီ အသားကျစီးကာ မြင်းနက်အား စောင့်နေလိုက်ကြလေသည်။

ယင်းသို့စောင့်ရင်း...

မိန်းမပျိုက လူငယ်အားအကဲခတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမကမျက်မှောင်ကုပ်ကာမေးလိုက်၏။

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ ဒီနယ်သားနဲ့မတူပါလား၊ ခရီးပြင်းနှင့် နေတာကလဲထူးတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

လူငယ်က တည်ကြည်သောလေသံဖြင့်ပြန်ဖြေ၏။

“ထင်းချွန်းတောင်ကိုသွားမလို့ပါ... အနီးဆုံးလမ်းကိုသိရင် ညွှန်ပြပေးပါလား”

မိန်းမပျိုအံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမက မျက်လုံးဝင့်ကာမေးလိုက်၏။

“ထင်းချွန်းတောင်ကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ”

လူငယ်က မိန်းမပျိုအား စိုက်ကြည်ကာပြောလိုက်သည်။

“ထင်းချွန်းဂိုဏ်းချုပ်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံဂါရဝပြုမလို့ပါ”

မိန်းမပျို၏မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

ယင်းအခိုက် နောက်ဘက်တော်တော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောမြင်းနက်မှာလည်း သူတို့အနီးသို့ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ... မိန်းမပျိုက အပြာရောင်ဝတ်လူငယ်အား လှမ်း

ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကို့ရေး... သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ နေအိမ်ကိုသွားမလို့ဘဲ”

မိန်းမပျို၏စကားကြောင့် လူငယ်မှာ မျက်မှောင်ကုပ်သွား

မိလေသည်။

သူသည် မိန်းမပျိုနှင့်အပြာရောင်စတဲလူရွယ်မှာ ထင်းချွန်း
ဂိုဏ်းမှလူများဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင်ရိပ်မိလိုက်သည်။

အပြာရောင်စတဲလူရွယ်က လူငယ်အား စိုက်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ရှောင်ယင်းပါ ... ဟောဒါက ကျုပ်ညီမ
ရှောင်မိန်း၊ ခင်ဗျားကိုကျုပ်တို့ဆီလာတဲ့ဧည့်သည်မှန်းမသိလို့ ခုလို
ဧည့်ဝတ်မကျေသလိုဖြစ်သွားတာခွင့်လွှတ်ပါ”

လူငယ်ကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အရှိအသေပြုလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်ဖုန်းလွေပါ၊ ဆရာပတ္တမြားဂူ နန်းကုန်း
ထင်ရဲ့ အမိန့်အရ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဂါရဝပြုဖို့လာခဲ့တာပါ။ အခု
လို ခင်ဗျားတို့နဲ့လမ်းမှာဆုံရတာ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်”

မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကုပ်ကာမေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်ကဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မတို့ဆီကို
လာရတာလဲ”

ဖုန်းလွေကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့သမီးကို ခင်ဗျားတို့
ထင်းချွန်းဂိုဏ်းကချောင်စန်းက လှည့်ဖြားခေါ်ဆောင်သွားတာ
ကြောင့် ထင်းချွန်းဂိုဏ်းချုပ်ကို အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းစုံစမ်းဖို့

ဆရာကလွတ်လိုက်တာပါခင်ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် ရှောင်ယင်းတို့မောင်နှမ၏မျက်နှာပေါ်
တွင် ဒေါသအရိပ်အယောင်များထွက်ပေါ်လာကြလေ၏။

ဖုန်းလွေ၏စကားဆုံးသောအခါ ရှောင်ယင်းကသက်ပြင်းချ
လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက ဖုန်းလွေအား အနာသောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

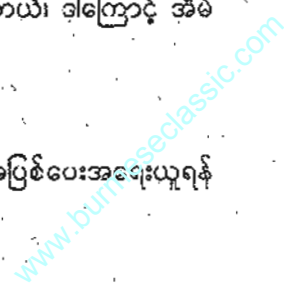
“အင်း... ပြောရမှာရှက်စရာပဲ၊ ချောင်စန်းကြောင့် ကျုပ်တို့
ထင်းချွန်းဂိုဏ်းမှာ အတော့်ကိုဂုဏ်ပျက်ရတယ်၊ ဒီလူက ဆိုးသွမ်း
လွန်းပြီး မကောင်းမှုအမျိုးမျိုးလုပ်နေတာကြောင့် ကျုပ်တို့က အရေး
ယူဖို့လိုက်ရှာနေတာ အပုန်းကောင်းလို့ရှာမရဖြစ်နေတယ်”

ရှောင်မိန်းကဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ခုလဲ ချောင်စန်းဟာ တာစစ်တောင်ခြေရွာ
တိုရောက်နေတယ်သတင်းကြားလို့ ကျွန်မတို့မောင်နှမလိုက်သွားကြ
တာ၊ ဒါပေမယ့် လက်မတင်လေးလွတ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်
ကိုအပြန်မှာ ရှင်နဲ့ဆုံရတာပါ”

ဖုန်းလွေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ချောင်စန်းမှာ ထင်းချွန်းဂိုဏ်းမှ အပြစ်ပေးအရေးယူရန်

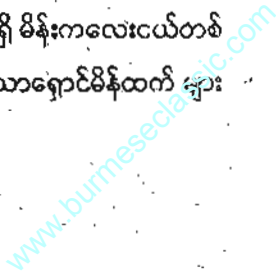

၂၂ ◀◀ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်ရှာခြင်းခံရနေသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရချေပြီ။
 သို့ဖြစ်ရာ... သည်တွင်ပင် ကိစ္စကပြတ်နေပြီဖြစ်၏။
 ဖုန်းလွှဲအနေဖြင့် ထင်းချွန်းတောင်သို့မသွားဘဲ လှည့်ပြန်
 လျှင်လည်းဖြစ်သည်။
 သို့သော် ဖုန်းလွှဲမှာ စေ့စပ်သေချာသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် ဆရာဖြစ်သူမှာ ကြားလိုက်သည့်ကိစ္စကို တလေး
 တစားလိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ထင်းချွန်းတောင်မှာ များစွာမဝေးသောကြောင့် ခရီးဆက်
 သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
 ထင်းချွန်းဂိုဏ်းချုပ်နှင့်တွေ့ဆုံပြီးမှသာ အကြောင်းပြန်စာ
 ကိုရယူပြီး ဆရာထံသို့ပြန်ရန် ဖုန်းလွှဲစိတ်ကူးထားသည်။
 ယင်းသို့ဖြင့်...
 သူသည် ရှောင်ယင်းတို့မောင်နှမနှင့်အတူ ထင်းချွန်းတောင်
 သို့ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့၏။
 ခရီးပြင်းနှင့်သွားကြသောကြောင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်၌ပင်
 ထင်းချွန်းတောင်သို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြလေသည်။

၀၀၀၀

ထင်းချွန်းဂိုဏ်း...
 ထင်းချွန်းဂိုဏ်းဌာနချုပ်စခန်းမှာ ထင်းချွန်းတောင်ပေါ်၌
 တည်ရှိ၏။ ယင်းကြောင့် ထင်းချွန်းတောင်တစ်ဝိုက်တွင် အစောင့်အ
 ကြပ်များထူထပ်စွာစောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။
 သာမန်လူစိမ်းများအဖို့ ထင်းချွန်းတောင်အနီးသို့ပင် ကပ်
 ရန်လွယ်ကူမည်မဟုတ်ပါ။
 သို့သော် ထိုဖုန်းလွှဲမှာ ရှောင်ယင်းတို့မောင်နှမနှင့်အတူ
 လိုက်ပါလာသောကြောင့် စခန်းထဲသို့အလွယ်တကူပင်ဝင်ရောက်လာ
 နိုင်ခဲ့၏။
 သူတို့သည် စည့်ခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် မိန်းမပျို
 လေးတစ်ယောက်၏အသံကိုကြားလိုက်ရ၏။
 “ဟော... အစ်ကိုနဲ့မမတို့တောင်ပြန်လာကြပြီ”
 မိန်းကလေးအသံမှာ ချိုလွင်သာယာလှ၏။
 ဖုန်းလွှဲက အသံလာရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
 ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
 မိန်းကလေးမှာ အသက်(၁၇)နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးငယ်တစ်
 ယောက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သောရှောင်မိန်ထက် များ
 စွာနုနယ်ချောမောလှသည်။

ဖုန်းလှေ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤမိန်းကလေးလောက်
ချောလှသည့်မိန်းကလေးကို မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

သူမဝတ်ဆင်ထားသော အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံမှာ သူမ၏
ကောက်ကြောင်းပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးအလှကိုဖုံးကွယ်ထားနိုင်
ခြင်းမရှိပါ။

သူသည် မိန်းကလေးထံမှအကြည့်ကိုမခွာနိုင်ပေ။

အတော်ကြာကြာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလိုပင် မိန်းကလေး၏မျက်လုံးအ
ကြည့်ကလည်း သူ့ထံသို့ရောက်ရှိလာသည်။

နှစ်ဦးစလုံး အကြည့်ခြင်းဆုံလိုက်ချိန်တွင် သူတို့၏မျက်လုံး
များမှာ အရောင်တလက်လက်တောက်မသွားကြသည်။

ရင်ခုန်သံမှာလည်း မြန်လာကြ၏။

ယင်းကြောင့် ဆုံမိသောအကြည့်များကို ကဗျာကယာလွှဲ
ဖယ်လိုက်ကြသည်။

မိန်းကလေးမျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။

အလားတူပင် သူလည်း တစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားသည်။

ရှောင်ယင်းတို့ရှေ့တွင် အနေအထိုင်ရခက်နေသည်။ သူ၏
တစ်သက်တာ၌ ယင်းကဲ့သို့တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အတော်အံ့ဩသွားမိသည်။

ရှောင်ယင်းနှင့်ရှောင်မိန်တို့မှာ ဖုန်းလှေနှင့်မိန်းကလေးတို့
၏အမူအရာကိုရိပ်မိလိုက်သည်။

ရှောင်ယင်းက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ညီမအငယ်ဆုံးရှောင်မေဝါးပါ။ ညီမလေး ဒါက

ငါတို့ဆီကိုအလည်လာတဲ့ဖုန်းလှေပဲ”

ရှောင်မေဝါးကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

သူမ၏စကားသံမှာ တိုးညှင်းစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမသည်ရာခနဲလှည့်ကာ အတွင်းခန်း
သို့ပြေးဝင်သွား၏။

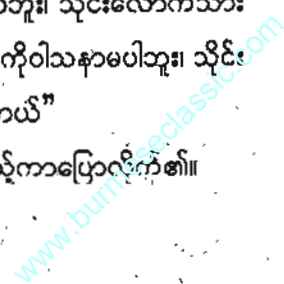
သူ့ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။

ရှောင်မိန်က ရှောင်မေဝါးပြေးထွက်သွားရာ အခန်းတွင်းကို
စိုက်ကြည့်နေရာမှပြောလိုက်သည်။

“ညီမလေးက ကျွန်မတို့လိုမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကသား
မိသားစုမှာမွေးဖွားလာပေမယ့် သိုင်းပညာကိုဝါသနာမပါဘူး၊ သိုင်း

လဲ မသင်ဘူး။ စာပေဂီတကိုပဲဝါသနာပါတယ်”

ရှောင်ယင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်၏။

“ဒီနေ့ညတော့ အချိန်လဲမရှိတော့ဘူး၊ မနက်ကျမှပဲ ဖေဖေ တို့နဲ့တွေ့ဖို့စီစဉ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားအနားယူလိုက်ပါဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့်သူ့ကို အိပ်ခန်းတစ်ခုသို့လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ဖုန်းလွေမှာ ရှောင်မေဝါးကိုမျက်လုံးဝေ့ယမ်းကာ မသိမသာ ရှာဖွေရင်း ရှောင်ယင်းနောက်မှလိုက်ပါသွား၏။

၀၀၀၀

လမိုက်ညာဖြစ်သောကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်မည်းနေလေသည်။ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အစောင့်အကြပ်များမှ လွှဲ၍ ထင်းချန်းပိုင်းချုပ်စခန်းတစ်ခုလုံးအိပ်စက်နေကြပြီဖြစ်၏။

သို့သော်... အများသူငါကဲ့သို့ နှစ်မြိုက်စွာအိပ်မပျော်နိုင်သူ တစ်ဦးရှိနေပါသည်။

အခြားသူမဟုတ်ပါ။

ဖုန်းလွေသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် အိပ်ရာထက်တွင် ဘယ်စောင်းညာလှည့်ဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်သူဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းကား... သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ရှောင်မေဝါး၏ပုံရိပ်ကိုသာ အမြဲမပြတ်မြင်ယောင်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ဖုန်းလွေ၏ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ရင်ခုန်သံမြန်နေသည်။

သူ့အနေဖြင့် မည်သို့ပင်ဖြေဖျောက်သော်လည်း တည်ငြိမ်မှုကိုမရရှိနိုင်ပေ။ ဤကဲ့သို့ခံစားမှုမျိုးကို သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှခံစားခဲ့ရဖူးခြင်းမရှိချေ။

ဖုန်းလွေသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နှင့် ဤမျှစိတ်လှုပ်ရှားရပါမည်လားဟု မိမိကိုယ်မိမိ အမှန်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိလေသည်။

၂၈ ◀◀ ဘုန်းကြွယ်

ယင်းကြောင့် အတွေးများကိုမောင်းထုတ်ကာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နိုင်အောင်ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော်... သူ၏အာရုံထဲတွင် ရှောင်မေဝါး၏ရုပ်သွင်က မင်းမူနေဆဲဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွှဲမှာ ကောင်းစွာအိပ်စက်၍မရချေ။

မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားလိုက်....

ရှောင်မေဝါးနှင့်ပတ်သက်သောအိပ်မက်မက်လိုက်....

လန်ဒိုးလာလိုက်....

ရှောင်မေဝါးအကြောင်းတွေးလိုက်နှင့်ပင်....

တစ်ညတာကုန်လွန်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

ရှောင်ယင်းနှင့် ရှောင်မိန်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ဖုန်းလွှဲကို အိပ်ခန်းဆီသို့ပို့ပေးပြီးနောက်... ဖခင်ဖြစ်သူအား သွားရောက်တွေ့ဆုံကြ၏။

ရှောင်ယင်းတို့၏ဖခင်ရှောင်ဖုန်းမှာ... ထင်းချန်းဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သည်။ ရှောင်ဖုန်းသည် သိုင်းလောကတွင် ပန်းခြောက်ခက်ခား ရှင်ဟုနာမည်ကျော်ကြားသူဖြစ်၏။

ရှောင်မေဝါးတို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူရှောင်ဖုန်းနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက်ရှိနေသည်။

ထိုလူများမှာ စွန်ဖန်းနှင့်ကွေးဂူဆိုသူတို့ဖြစ်ကြ၏။

စွန်ဖန်းနှင့်ကွေးဂူတို့မှာ ထင်းချန်းဂိုဏ်းမှထိပ်တန်းသိုင်းသမားများဖြစ်ကြသည်။

ရှောင်ယင်းနှင့်ရှောင်မိန်တို့က ချောင်စန်းနှင့် လက်မတင်လေးလွဲသွားကြောင်း ဖခင်ဖြစ်သူကိုပြောကြားလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် ရှောင်ဖုန်းအလွန်ဒေါသထွက်သွားသည်။

ရှောင်ယင်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ချောင်စန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေကိုလာတွေ့ တဲ့ဧည့်သည် တစ်ယောက်လဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူပါလာတယ်။’

ရှောင်ဖုန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူက အလိုမတူသောအသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ကို ဘာကြောင့်မခေါ်လာတာလဲ”

ရှောင်မိန်က ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူက ဧည့်သည်ဖြစ်နေတာကြောင့် ညကြီးမင်းကြီးမှာ ဖေဖေကို ဘယ်အနှောင့်အယှက်ပေးချင်မှာလဲ၊ အခုတောင် အစ်ကိုက အတင်းဖိတ်ခေါ်လို့လိုက်လာတာ၊ သူက အရှိအသေမဲ့ရာရောက်မယ်ဆိုပြီး တောင်ခြေကတည်းခိုဆိုင်မှာပဲတည်းခိုမလို့ တကဲကဲလုပ်နေတာဖေဖေရ”

ထိုစကားကြောင့် ရှောင်ဖုန်းသဘောကျသွား၏။

“တယ်ဟုတ်ပါလား... နေပါဦး... ဧည့်သည်ကဘယ်သူလဲ”

ရှောင်မိန်ကရိုသေစွာဖြေလိုက်သည်။

“ပတ္တမြားဂူပိုင်ရှင် နန်းကုန်းထင်ရဲ့တပည့် ဖုန်းလွေပါ။ အသက်အရွယ်က ကျွန်မထက်တောင်ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖော်ကိုတည်ကြည်ပြီးစိတ်ထားကောင်းပုံပဲ”

ရှောင်ဖုန်းက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား၊ ဘာလဲ... မင်းက သူ့ကိုမတ်တော် ချင်နေပြီထင်တယ်”

ရှောင်ယင်းက ပြုံးကာဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူနဲ့ညီမလေးမေဝါး ဆုံတွေ့မိကြတော့ နှစ်ယောက်လုံး ရှိုးတိုးရှန်းတန်းဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော်သတိထားမိလိုက်တယ်”

ရှောင်မေဝါးမှာ သိုင်းပညာကိုလုံးဝသင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ စာပေနှင့်ဂီတဘက်တွင်သာ မွေ့ပျော်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

လင်းကြောင့် ရှောင်မိသားစုမှာ သူမအတွက် အမြဲပင် စိတ်ပူပင်နေရလေသည်။

သိုင်းပညာလုံးဝမတတ်သောသူမအား လုံခြုံစွာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မည့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို သူတို့ တိတ်တဆိတ်ရှာဖွေနေကြ၏။ သို့သော် ယနေ့ထိ စိတ်တိုင်းကျသူ မတွေ့ရသေးချေ။

ရှောင်ဖုန်းမှာ သားနှင့်သမီးတို့ပြောစကားကြောင့် ဖုန်းလွေအား စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာပြောလိုက်၏။

“အေး... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ညွှန်းနေကြတာပဲ၊ မနက်ကျမှ ဒီကောင်လေး ဖုန်းလွေနဲ့သိုင်းပညာစွမ်းရည်ကိုရော စိတ်နေစိတ်ထားကိုရော ငါ့ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်”

ရှောင်ယင်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ စိတ်တိုင်းကျမှာပါ၊ ဖုန်းလွေလိုစိတ်ထားမြင်မြတ်တည်ကြည်ပြီးထူးချွန်တဲ့လူငယ်မျိုးရှားတယ်၊ အခွင့်ကောင်းပေါ်တာ

နဲ့လက်မလွှတ်စေနဲ့”

ရှောင်မိသားစုသည် အထူးပင်ပွင့်လင်းမှုရှိသော မိသားစု ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ရှောင်မေဝါး၏အိမ်ထောင်ရေးကိုပွင့်လင်း စွာတိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရှောင်ဖုန်းက သားကြီးနှင့်သမီးကြီး ဘက်သို့လှည့်ကာပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့က ညီမလေးအတွက်ပဲ ရှာပေးမနေကြနဲ့... မင်းတို့ အတွက်လဲ ရှာကြဖို့စဉ်းစားကြဦး”

ရှောင်မိနဲ့ ကမန်းကတန်းလက်ကာပြု၍ပြောလိုက်သည်။

“နေပါစေတော့ဖေဖေရယ်... သမီး သီလရှင်ပဲဝတ်လိုက်ပါ တော့မယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် အခန်းတွင်းရှိလူအားလုံးမှာ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ခန်း (၂)

ဆန်းကြယ်ပူစား

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ဖုန်းလွေအိပ်ရာမှနိုးထ လာ၏။

သူ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံကြား လိုက်ရသည်။ တံခါး၏ခါက်သံမှာ မတိုးမကျယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

ဖုန်းလွေက တံခါးကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ရှောင်ယင်းအားတွေ့လိုက်ရသည်။

ရှောင်ယင်းက ဖုန်းလွေအားပြုံးပြကာပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နိုးနေပြီလား... ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့ ဖေဖေ ခည့်ခန်း ထဲမှာစောင့်နေပါတယ်”

ဖုန်းလွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ... သွားကြရအောင်”

ရှောင်ယင်းက ဖုန်းလွှဲအား ဧည့်ခန်းဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထင်းချွန်းဂိုဏ်းချုပ်ရှောင်ဖုန်းမှာ ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ထိုင်နေသည်။

သူ၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စွန်ဖုန်းနှင့်ကွေးဂူတို့ထိုင်နေကြ၏။ ဖုန်းလွှဲက ရှောင်ဖုန်းတို့သုံးယောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ရိုသေလေးစားစွာပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ အမိန့်အရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလာရောက်တွေ့ ဆုံတာပါ။ လမ်းခရီးမှာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သားနဲ့သမီးတို့ကိုတွေ့ဆုံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့အတူလိုက်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်လာရင်းကိစ္စကတော့ ချောင်စန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျိုးကြောင်းသိချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရှောင်ယင်းရဲ့ ပြောပြချက်အရ ချောင်စန်းကို ဂိုဏ်းကနှင့်ထုတ်ပြီးအရေးယူထားကြောင်းသိရပါတယ်။”

ဖုန်းလွှဲက စကားကိုခဏရပ်ထားကာ ရှောင်ဖုန်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ စကားဆက်၏။

“ဒီလိုသိရက်နဲ့ ဒီနေရာအရောက်လာရတာကို အားနာလှ

ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ ချောင်စန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းစုံကို ကျွန်တော့်ဆရာဆီ စာရေးပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် အားလုံးကြေလည်ငြိမ်းချမ်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ရှောင်ဖုန်းတို့အတိုးကြီးသုံးယောက်မှာ ဖုန်းလွှဲအခန်းထဲသို့ဝင်လာကတည်းက ဂရုတစိုက်အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ယင်းကြောင့် ဖုန်းလွှဲ၏သွားလာလှုပ်ရှားမှုဟန်မှာ သိုင်းပညာစွမ်းရည်ထက်မြက်ပြည့်ဝကြောင်း အကဲခတ်မိကြလေသည်။

ထို့ပြင် ဖုန်းလွှဲ၏စကားအပြောအဆိုမှာ ရည်မှန်သောကြောင့် ရှောင်ယင်းနှင့်ရှောင်မိန်တို့ပြောပြချက်များ မှန်ကန်ကြောင်း ကောက်ချက်ချလိုက်၏။

ရှောင်ဖုန်းတို့သုံးယောက်သည် ဖုန်းလွှဲအားမြင်ရုံနှင့်ပင် သဘောကျသွားကြသည်။

ထို့ပြင် ရင်းနှီးချစ်ခင်သောစိတ်များလည်း ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

သို့သော် ရှောင်ဖုန်းက ဖုန်းလွှဲ၏စိတ်ဓာတ်ကိုဆက်လက်စမ်းသပ်ရန်လိုသေးကြောင်းယူဆမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းလွှဲအား မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကြည့်ကာပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ထင်းချန်းဂိုဏ်းဟာ သူတစ်ပါးနဲ့ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အေး... သူများရှေ့မှာလဲ အညံ့မခံဘူး။ မင်းဆရာက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ မင်းကိုစေလွှတ်ပြီး အရေးဆိုခိုင်းတာကတော့ တရားလွန်လွန်းတယ်။ မင်းက ကျုပ်တို့ဆီကို တစ်ယောက်တည်းလာရုံပဲထောက်တော့ သိုင်းပညာအစွမ်းထက်လို့ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့... ကျုပ်တို့ကပတ္တမြားဂူရဲ့သိုင်းပညာစွမ်းရည်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ရှောင်ဖုန်း၏ပြောပုံဆိုပုံမှာ အလွန်မာန်ပါလှသည်။ မျက်နှာထားတင်းတင်း လေသံပြင်းပြင်းကြောင့် တော်ရုံလူဆိုပါက ကြောက်ရွံ့ကာ နောက်ဆုတ်သွားနိုင်လောက်သည်။ သို့သော် ဖုန်းလွေကမူ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန်မရှိချေ။ နေရာတွင်ပင် တည်ငြိမ်စွာထိုင်နေသည်။ သူသည် ရှောင်ဖုန်းအားတည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာထားဖြင့်ပြန်ပြောလေ၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအထင်မလွဲပါနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့မဆိုစလောက် သိုင်းပညာလေးနဲ့မထောင်လွှားရဲပါဘူး။ ချောင်စန်းကိုထင်းချန်းဂိုဏ်းကထုတ်ပယ်ပြီး အရေးယူထားတဲ့အကြောင်း သိုင်းလောကကို အသိပေးကြေညာခြင်းမရှိတာကြောင့် ကျွန်တော့်ဆရာက ဒီအကြောင်း

တွေကိုမသိရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီစေလွှတ်လိုက်တာကလဲ ရန်ပြုအရေးဆိုဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောဆိုမေးမြန်းနိုင်ဖို့သက်သက်ပါ”

သူက ပြောလက်စ၊ စကားကိုရပ်ထားပြီး ရှောင်ဖုန်းတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှောင်ဖုန်းတို့ ဂရုစိုက်နားထောင်နေသည်ကိုတွေ့မှ သူကစကားဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကလဲ ထင်းချန်းဂိုဏ်းကိုရိုသေလေးစားစွာနဲ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုစော်ကားတယ်ဆိုတဲ့အခြေအနေမျိုးရှိနိုင်ပါဦးမလား။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ သေသေချာချာစဉ်းစားစေလိုပါတယ်”

သူရှင်းပြနေသည်ကို ရှောင်ဖုန်းက သေချာအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ဖုန်းလွေ၏ဟန်ပန်မှာ ကြောက်လန့်မှုအနည်းငယ်မျှပင် မရှိချေ။ ထို့ပြင် မာန်မာနထောင်လွှားသည့်အမူအရာလည်းမရှိပေ။

ရိုသေလေးစားမှုအပြည့်နှင့် ပြောစရာရှိသည်များကို ရဲရဲတင်းတင်းပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။

ရှောင်ဖုန်းမှာ ဖုန်းလွေ၏ရဲရင့်ထက်မြက်မှုကို အတော်ပင် သဘောကျသွားလေသည်။

သို့သော် သူကဒေါပွဟန်ဆောင်ပြီးအော်ဟစ်လိုက်၏။

“တော်စစ်... မင်းက ရန်ရှာအရေးဆိုဖို့လာတာပဲဖြစ်မယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့လာတာပဲဖြစ်ဖြစ်... အခုလိုလာရောက်ပြောဆိုခြင်းခံရတာကို ကျုပ်တို့ရိုက်ဆီးအတွက် နာမည်ပျက်စရာဖြစ်နေပြီ။ အေး... မင်း ပတ္တမြားဂုရုကိုယ်စားလာတာဆိုတော့ အခွင့်အရေးပေးတဲ့အနေနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုသုံးခုကိုရင်ဆိုင်ပါ”

သူသည် ထင်းချွန်ရိုက်ဆီးချုပ်၏သဘောထားသေးသိမ်မှုကို အံ့ဩသွားမိ၏။

သို့သော် သူက ဟန်မပျက်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မှုမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ရှောင်ဖုန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေးနက်တည်ကြည်သောလေသံဖြင့်....

“ပထမ ကျုပ်နဲ့သိုင်းကွက်တစ်ရာပြည့်အောင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမယ်၊ ဒုတိယ ကျုပ်တို့ရိုက်ဆီးရဲ့အကွက်အထိပ်သိုင်းပညာဖြစ်တဲ့ ပန်းခြောက်ခတ်စားပညာကိုရင်ဆိုင်ပါ။ တတိယအနေနဲ့ ကျုပ်တို့သိုင်းလှေကျင့်ကွင်းက ရွံနွံဗွက်အိုင်ကို ကျော်ဖြတ်ရမယ်၊ အဲဒီသုံးမျိုးအောင်မြင်ရင် ဘယ်လိုမှအရေးမယူတော့ဘူး... နို့မဟုတ်ရင်တော့

မင်းကိုဖမ်းချုပ်ထားရမယ်.... မင်းဆရာရောက်လာမှ ကျန်တာဆက်ပြောမယ်”

သူ၏မျက်နှာမှာတင်းမာသွားသည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ဒေါသကြောင့် တလက်လက်တောက်ပလာသည်။ သို့သော် သူက စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောဆိုခြင်းမရှိပါ။

ချက်ချင်းပင် ဒေါသကိုချုပ်တီးကာပြောလိုက်သည်။

“ရိုက်ဆီးချုပ်ကြီးရဲ့ဆန္ဒပြင်းပြနေမှတော့ ကျွန်တော်မငြင်းသာတော့ပါဘူး။ ရိုက်ဆီးချုပ်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်”

ရှောင်ဖုန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုသိုင်းလှေကျင့်ကွင်းကိုသွားကြစို့”

စကားဆုံးသည်နှင့်ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ကျန်လူနှစ်ယောက်လည်း ထရပ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်.... သူလည်းမနေသာတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထသည်။

ထို့နောက်.... ရှောင်ဖုန်းကရှေ့မှဦးဆောင်ကာ သိုင်းသမား

ကျင့်ကွင်းဆီသို့ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

၀၀၀၀

ကျယ်ပြန့်သောကွင်းပြင်တစ်ခုဖြစ်၏။

ယင်းကွင်းပြင်ထဲ၌ လူတစ်စုရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

တိကျစွာဆိုရပါမူ စုစုပေါင်း လူ(၆)ယောက်တိတိရှိ၏။

(၆)ယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာမျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေ

ကြပြီး ကျန်(၄)ယောက်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရပ်ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသူနှစ်ယောက်မှာ ရှောင်ဖုန်းနှင့် ဖုန်းလွှဲတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့မှာတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေကြ၏။ အတန်ကြာမှ ရှောင်ဖုန်းက ပြတ်သားသော လေသံဖြင့်...

“ကဲ... ဖုန်းလွှဲ စတိုက်ပါ”

ဖုန်းလွှဲ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ စတိုက်ပါ”

ရှောင်ဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘယ်လက်ဝါးကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ညာလက်ဝါးဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းခုတ်လိုက်၏။

အမှန်တွင် ဘယ်လက်ဝါးမှာ ဟန်ပြတိုက်ကွက်ဖြစ်ပြီး ညာလက်ဝါးကတိုက်ကွက်အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ဖုန်း၏တိုက်ကွက်မှာ လွန်စွာပရိယာယ်များပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသောတိုက်ကွက်တစ်ခုဖြစ်၏။

တော်ရုံတန်ခိုးသိုင်းသမားသို့လျှင် ရှောင်ဖုန်း၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို မလွဲမသွေခံရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖုန်းလွှဲမှာ ပါးနပ်လှပသည်။

သူက ဟန်ပြတိုက်ကွက်နှင့် တကယ့်တိုက်ကွက်ကို ကွဲကွဲပြားပြားရိပ်မိလိုက်၏။

ယင်းကြောင့် သူသည် ဘယ်လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို အလေးမထားဘဲ ညာလက်ဝါးရိုက်ချက်ကိုသာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ဤတစ်ကွက်တည်းနှင့်ပင် ရှောင်ဖုန်းမှာ သူ၏သိုင်းစွမ်းရည်ကိုသဘောကျသွား၏။

သူသည် တိုက်ခိုက်မှုကိုအရှိန်အဟုန်မြှင့်လိုက်သည်။ ဖုန်းလွှဲကလည်း သွက်လက်မြန်ဆန်သောသိုင်းကွက်များသုံးကာ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်၏။ သူ၏တိုက်ကွက်ဆုတ်ကွက်များမှာ အလွန်သေသပ်ပီရိလှသည်။

ရှောင်ဖုန်းမှာ ဖုန်းလွှဲအား အနိုင်ရအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ချေ။ ယင်းကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးသိုင်းကွက်များကိုအသုံးပြုကာတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

တိုက်ပွဲမှာ သွက်လက်မြန်ဆန်လာလေသည်။
မြန်ဆန်လာသည်နှင့်အမျှ လွန်စွာပြင်းထန်လာ၏။
ရှောင်ဖုန်းနှင့်ဖုန်းလွှေတို့မှာ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်တိုက်
ခိုက်နေကြလေသည်။

သို့သော် မည်သူကမျှအသာစီးမှတိုက်ခိုက် နိုင်စွမ်း မရှိကြ
ဘဲဖြစ်နေလေသည်။

အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးသွား၏။
ရှောင်ဖုန်းနှင့်ဖုန်းလွှေတို့ တိုက်ခိုက်နေကြသည်မှာလည်း
သိုင်းကွက်တစ်ရာပြည့်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ရှောင်ဖုန်း၏စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။
“တော်ပြီ... ရပ်တော့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှောင်ဖုန်းသည် သိုင်းကွက်ကိုပြန်လည်
ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ဖုန်းလွှေလည်း တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်တန့်လိုက်၏။ ရှောင်ဖုန်း
က အောင်မြင်ခန့်ညားသောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... မင်းရဲ့လက်ဝါးသိုင်းက အတော့်ကိုထက်မြက်တာ
ပဲ။ ပထမဆုံးစမ်းသပ်မှုတော့အောင်မြင်ပြီ။ ဒုတိယပွဲကို ဆက်လက်
ဆင်နွှဲလိုက်ပါဦး”

ရှောင်ဖုန်းက ဖုန်းလွှေအား ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိခွဲနွဲ့ကွက်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဟောဟိုခွဲနွဲ့ကွက်ပေါ်မှာ ခြေရာနက်နက်မထင်အောင်
ဖြတ်ကျော်ပြရမယ်”

ခွဲနွဲ့ကွက်မှာ ပေတစ်ရာပတ်လည်ခန့်ရှိသည်။

ခွဲနွဲ့ကွက်ပေါ်တွင် ခြေရာနက်နက်မထင်အောင် ဖြတ်ကျော်
ခိုင်းသည်မှာ ကိုယ်ဖော့ပညာစွမ်းရည်ကိုစမ်းသပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဖုန်းလွှေသည် ခွဲနွဲ့ကွက် ရှိရာသို့တည်ငြိမ်စွာလျှောက်လှမ်း
သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဖုန်းလွေသည် ရွံ့နွံ့ကွက်ရှိရာသို့တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

သူက ရွံ့နွံ့ကွက်အထဲတွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် စိတ်အာရုံကိုမပျံ့လွင့်အောင်ထိန်းထားလိုက်၏။

ထို့ပြင် ကိုယ်ဖော့အတွင်းအားကိုလည်း အပြည့်အဝစုစည်းထားလိုက်သည်။ သူ၏တောက်ပသောမျက်လုံးအစုံက ရွံ့နွံ့ကွက်ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက်.... သူသည် လေအဟုန်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားလေသည်။

ရွံ့နွံ့ကွက်ကိုဖြတ်ကျော်နေသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပုဇွင်းတစ်ကောင် ရေပေါ်လျှပ်တိုက်ပျံသွားသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ရသည်။

လှုပ်ရှားပုံ မြန်ဆန်လွန်းသည့်အတွက် လူလုံးကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရချေ။ လှစ်ခနဲ ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားသွားမှုကိုသာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ သူသည် ရွံ့နွံ့၏အထက်သို့အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ သူက ရွံ့နွံ့ကွက်၏တစ်ဖက်တွင် မားမားမတ်မတ်ရပ်နေလေသည်။ အားလုံးသောလူများ၏အကြည့်များက ရွံ့နွံ့ကွက်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားကြကုန်သည်။

ရွံ့နွံ့ကွက်ပေါ်တွင် မဆိုစလောက်သော ခြေရာကွက်လေး မျှသာထင်ကျန်ရစ်သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ရှောင်ဖုန်းက ဖုန်းလွေအား စိတ်တွင်းမှကျိတ်၍ချီးကျူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ဆုံးစမ်းသပ်ချက်အနေဖြင့် ဖုန်းလွေနှင့်ရှောင်မိန်တို့ သိုင်းပညာချင်းယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွေက ရှောင်မိန်အားဦးညွှတ်လိုက်သည်။
“ကျွန်တော်ရိုင်းဖိုင်းမိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဖုန်လွေကပြောပြီးသည်နှင့်စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူတိုက်ခိုက်သောအကွက်တွင် စိတ်ဖြာစားကွက်နှစ်ကွက်ပါဝင်နေသည်။

သူလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း စားရောင်မှာ တလက်လက်တောက်ပလျက်ရှိသည်။ ရှောင်မိန်ကလည်း ပန်းခြောက်ခက်စားသိုင်းကို အသုံးပြုကာပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပန်းခြောက်ခက်စားသိုင်းမှာ အဆင့်မြင့်တိုက်ကွက်များပါဝင်သဖြင့် စားရိပ်စားရောင်များမှာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ စားခုတ်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် လေတိုးသံများ တစိုးတိုးထွက်ပေါ်နေသည်။

သို့သော် ဖုန်းလွေမှာ မတုန်လှုပ်ချေ။

ရှောင်မိန်တိုက်ကွက်ဆင်လာသမျှကို တစ်ကွက်မကျန် ချေဖျက်ပစ်နေသည်။

ပန်းခြောက်ခက်သိုင်းကွက်တွင် အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်ပေါင်း ရှစ်ဆယ့်တစ်ကွက်ပါဝင်သည်။

ရှောင်မိန်မှာ ဓားကွက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်တိုင် အသာစီးမရနိုင်သေးဘဲရှိနေသည်။

ယခုတိုက်ခိုက်နေခြင်းမှာ ဖုန်းလွေ၏သိုင်းပညာစွမ်းရည်စမ်းသပ်သည့်ပွဲဖြစ်ကြောင်း ရှောင်မိန်သိထားသည်။

သို့သော်....

ရှောင်မိန်မှာ ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် သူမကအနိုင်တိုက်ယူလိုစိတ်ဖြင့်သိုင်းပညာစွမ်းရည်အကုန်သုံးကာ တရကြမ်းတိုက်စစ်ဆင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏တိုက်စစ်အားမှာ ပင်လယ်ဒီလှိုင်းပမာပြင်းထန်လှသည်။ ဓားရိပ်များသည် ဖုန်းလွေ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် လွှမ်းမိုးနေသည်။

ဖုန်းလွေမှာ အခက်ကြုံနေရသည်။

သူသည် ရှောင်မိန်ကို အစ်မရင်းကဲ့သို့ပင်ခင်မင်သည်။

ယင်းကြောင့် သက်ညှာစွာဖြင့်အလျှော့ပေးလိုက်သည်။

သို့သော်....

ရှောင်ဖုန်းပြောထားသည့်စကားကြောင့် မိမိအရေးနိမ့်လျှင် ပတ္တမြားဂူဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းကာ အရှက်ရပေလိမ့်မည်။

သို့သော်.... သူ့အနေဖြင့် ရှောင်မိန်ကိုအနိုင်ယူရမှာလည်း အားနာနေမိသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

ယင်းအခိုက် ရှောင်မိန်၏နားတစ်ဖက်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကိုသတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာသည်။

စိတ်ကူးရသည်နှင့် သူသည် တွေဝေနှောင့်နှေးမနေတော့ချေ။ ချက်ချင်းပင် ရှောင်မိန်၏သွက်လက်မြန်ဆန်သောဓားကွက်များကြားသို့ လျှပ်တစ်ပြက်တိုးဝင်သွားလေသည်။

ရှောင်မိန်အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ညာဘက်လက်မှာ လှစ်ခနဲလှုပ်ရှားသွားသည်။

နေရောင်အောက်တွင် ဓားရောင်မှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

ဖုန်းလွေက နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ရှောင်မိန်က လိုက်တိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းအခိုက်....

“ရပ်လိုက်ကြတော့”

ရှောင်ဖုန်း၏ဟန့်တားသံပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ တိုက်ခိုက်မှုများမှာ ချက်ချင်းပင်ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ရှောင်မိန့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

သူမနှင့်ဖုန်းလွှေတို့၏တိုက်ပွဲမှာ အနိုင်အရှုံးမပေါ်သေးချေ။

သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူကတိုက်ပွဲရပ်တန့်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်

ပြီဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။

ရှောင်မိန့်သည် နားမလည်နိုင်ဟန်နှင့်ဖခင်အားလှမ်းကြည့်

လိုက်၏။

ထိုအခါ.... ဖခင်ဖြစ်သူက သူမ၏ဘယ်နားရွက်အား စိုက်

ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောင်မိန့် စိတ်မလုံဘဲဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ဘယ်နားရွက်ကို လက်ဖြင့် အသာစမ်း

ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ သူမ၏နားကပ်မှာ ပြတ်ထွက်သွားသည်ကို

တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ အနိုင်အရှုံးအဖြေပေါ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ရှောင်မိန့်

သည် သူမ၏ရှုံးနိမ့်မှုအတွက် ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

ရှောင်ဖုန်းက ဖုန်းလွှေ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က တမင်သက်သက်အစွမ်းပြနိုင်မှ မင်းရဲ့သိုင်းပညာ နဲ့စွမ်းရည်တွေပေါ်လာရတယ်။ မင်းကို ဒီလိုစမ်းသပ်ကြည့်ချင်လို့ ကျုပ်ပရိယာယ်ဆင်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ကို သိပ်ပြီးမာနထောင်လွှားတဲ့ အဘိုးကြီးလို့များထင်နေမလားမသိဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် သဘောကျစွာတဟားဟားရယ်မော လိုက်ကြလေသည်။

စွန်ဖုန်းနှင့်ကွေ့ဂူးတို့ကလည်း ဖုန်းလွှေအား ဂုဏ်ပြုစကား များပြောလိုက်ကြ၏။

အဘိုးကြီးများ၏ တင်းမာနေသောအမူအရာများသည် လည်း ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူအံ့ဩသွားမိသည်။

သူက ပြုံးရယ်ကာ ကျေးဇူးတင်စကားကိုထပ်တလဲလဲ ပြန် ပြောနေရ၏။

ယင်းအခိုက် ရှောင်ယင်းကဝင်ပြောလေသည်။

“မေမေက ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်နေတယ်။ မေမေ့ဆီကိုလိုက် တွေ့နိုင်မလား”

ဖုန်းလွေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဂိုဏ်းချုပ်ကတော်ကို လိုက်တွေ့ ပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင်.... ဖုန်းလွေသည် ရှောင်ယင်းခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

သိုင်းလေ့ကျင့်ကွင်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ပန်းခြံတစ်ခုရှိနေ သည်။ ပန်းခြံထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

ယင်းမိန်းကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်ပေ။

ရှောင်မေဝါးပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ် သည်။ ယင်းကြောင့် သိုင်းပညာတွင်လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘဲ စာပေနှင့် ဂီတဘက်တွင်သာမွေ့လျော်ခဲ့သည်။

မနေ့ညက ဖုန်းလွေနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံခဲ့မိစဉ်တွင် သူမမှာ မကြုံစဖူးအထူးပင်ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။

သူမမှာ ဖုန်းလွေအကြောင်းစဉ်းစားကာ တစ်ညလုံး အိပ် မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူက ဖုန်းလွေအား သိုင်းပညာ စွမ်းရည်စမ်းသပ်မည်ဆိုသောအခါ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာဝါသနာမပါသော ရှောင်မေဝါးသည် နံနက်စောစောထကာ သိုင်းလေ့ကျင့်ကွင်းသို့လာခဲ့သည်။

အကြောင်းကား မိမိစိတ်ဝင်စားမိသောဖုန်းလွေ၏သိုင်း ပညာစွမ်းရည်ကိုကြည့်ရှုလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမမှာ တစ်ခါမှမသွားဖူးသောသိုင်းလေ့ကျင့်ကွင်းသို့ သွားရမှာကိုလည်း ရှက် မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်မေဝါးက သိုင်းလေ့ကျင့်ကွင်းနှင့်မလှမ်း
မကမ်းရိပ်နန်းခြံတွင်းသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပန်းခူးသယောင်ယောင် အနားယူသယောင်
ယောင်ပြုကာ သိုင်းလေ့ကျင့်ကွင်းဘက်သို့မသိမသာလှည့်ကြည့်နေ
သည်။ မိမိ၏ဖခင်နှင့် ဦးရီးတော်များ၏အမှုအရာ ချက်ချင်းပြောင်း
ကာ ဖုန်းလွေကို မိမိ၏မိခင်ကဖိတ်ခေါ်သွားသောအခါ ရှောင်မေဝါး
မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သို့သော်... ချက်ချင်းပင် သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရ
သွားသည်။ ထိုအခါမှ ရှောင်မေဝါးမှာ အတော်ရှက်သွားမိ၏။ မျက်နှာ
နီရဲကာ မိမိအခန်းသို့ပြန်ပြေးသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ရှောင်ယင်းက ဖုန်းလွေအား မိခင်ဖြစ်သူထံသို့ခေါ်ဆောင်
သွားသည်။ ရှောင်ယင်း၏မိခင်အား ဖုန်းလွေက ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ
စကားပြောသည်။ သူ၏ရည်မွန်သောအပြောအဆိုကို အဘွားကြီး
အထူးပင် သဘောကျသွားသည်။

ရှောင်ဖုန်းမှာလည်း ဖုန်းလွေ၏သတ္တိနှင့်သိုင်းပညာ စွမ်း
ရည်ကိုသဘောကျထားပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ရှောင်ဖုန်းက
ဖုန်းလွေကိုခေါ်ယူကာ မိမိတို့၏ရည်ရွယ်ချက်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်
ပြောလိုက်သည်။

ဖုန်းလွေမှာ ရှောင်မေဝါးကိုမြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်နေမိပြီဖြစ်
သည်။ သို့သော် ရှောင်မေဝါး၏ဖခင်ဖြစ်သူရှောင်ဖုန်းအား ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြန်မဖြေရဲချေ။

ရှောင်ဖုန်းအား အရှိအသေမဲ့ရာ ရောက်မည်ကိုစိုးရိမ်မိခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ့အနေဖြင့် ဤအတွေ့အကြုံမျိုးကို တစ်ခါ
မျှ မကြုံဖူးသောကြောင့်ရှက်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ဖုန်းအား မည်သည့်စကားမျှပြန်မပြောဘဲ
နှုတ်ဆွဲနေမိလေသည်။

ရှောင်ယင်းမှာ ဖုန်းလွေကိုကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရ ဖြစ်
လာသည်။ သူက ဖုန်းလွေကိုစိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိကအစီအစဉ်ကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဖုန်းလွေက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ တည်ကြည်သောမျက်နှာဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာဆီကခွင့်ပြုချက်တောင်းပါရစေဦး”

ဖုန်းဖန်က သဘောကျစွာတဟားဟားရယ်လိုက်သည်။

“အေး... အေး၊ ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်တာပေါ့။ ဒါဆိုရင် နေရာကျပြီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းနဲ့ပတ္တမြားဂူကိုလိုက်ခဲ့မယ်၊ ချောင်စန်းကိစ္စကို အပြေအလည်တောင်းပန်ပြီး မင်းနဲ့ရှောင်မေဝါးအတွက်အောင်သွယ်လုပ်ပေးမယ်”

သူ၏ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားသည်။ သူ့အနေနှင့် ဆရာပေးအပ်သည့်တာဝန်ကိုကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရုံသာမက တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့မိသောရှောင်မေဝါးနှင့်လည်း နီးစပ်ရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

၀၀၀၀

ဖုန်းဖန်မှာ ဖုန်းလွေနှင့်အတူ ပတ္တမြားဂူသို့လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဖုန်းဖန်က ပတ္တမြားဂူပိုင်ရှင်နန်းကုန်းထင်အား ချောင်စန်းအကြောင်းကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

နန်းကုန်းထင်မှာ ထင်းချန်းငိုဏ်းမှ အရေးပါအရာရောက်သည့်လူတစ်ယောက်က ယခုကဲ့သို့ တလေးတစားလာရောက်ရှင်းပြမှုအတွက် ကျေနပ်သွားသည်။

ထို့ပြင် ဖုန်းလွေနှင့်ရှောင်မေဝါးတို့ကို ခေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးရန်လည်း သဘောတူလိုက်သည်။

နန်းကုန်းထင်တို့စနီးမောင်နှံသည် ဖုန်းလွေကိုသားအဖြစ် သဘောထားလိုက်ကြသည်။

နန်းကုန်းထင်က ဖုန်းလွေအား ပတ္တမြားဂူ၏သိုင်းပညာက... ပြည့်ဝစုံလင်အောင်ထပ်မံသင်ကြားပေးသည်။ ထို့ပြင် သူ၏လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည့် အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုင်းပညာကိုပင် ထပ်ဆင့်သင်ကြားပေးလိုက်၏။

အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုင်းပညာမှာ လျင်မြန်သည့်အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မျက်စိတစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်ခဏအတွင်း ရန်သူ၏အရေးကြီးသည့်သွေးကြောသုံးနေရာကို ဆက်တိုက်ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်နိုင်သည့်သွေးကြောပိတ်သိုင်းပညာတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ဖုန်းလွေ ပညာသင်ကြားရင်းနှင့်ပင် နှစ်နှစ်ခန့်ကြာအချိန် ကုန်သွားသည်။ အချိန်များကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်အမျှ ဖုန်းလွေမှာ ပို၍ရှင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာသည်။

ထိုပြင်... အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရပ်များလည်း အပြည့်အဝ တတ်မြောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဆရာဖြစ်သူနန်းကုန်းထင်က ဖုန်းလွေ၏သိုင်းပညာစွမ်းရည်များအားစမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စိတ်တိုင်းကျစစ်ဆေးပြီး ဩညှိရူပြီးမှ တောင်ပေါ်မှဆင်းခွင့်ပေးလိုက်သည်။

အပြေ တောင်ပေါ်မှဆင်းခွင့်ပေးလိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ သိုင်းပညာ လှုပ်လှုပ်ဝပြီဖြစ်သောကြောင့် အသိအမှတ်ပြုကာ ကျောင်းဆင်းခွင့်ပေး က်သည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

ဆ နန်းကုန်းထင်၏ဇနီးအုံစွေးက ၎င်းတို့၏ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ရတနာများဖြစ်ကြသော

သွေးနီအဆိပ်ဖြေဆေးနှင့်နံ့သာနီယပ်တောင်တို့ကို ဖုန်းလွေ အား ချီးမြှင့်ပေးအပ်လိုက်သည်။

ဖုန်းလွေသည် မိမိအား မိဘများသဖွယ်စောင့်ရှောက် ပညာ သင်ကြားပေးခဲ့သော ပတ္တမြားဂူပိုင်ရှင်မောင်နှံအား ဦးချကန်တော့ လိုက်၏။

နန်းကုန်းထင်က ဆုမွန်ကောင်းများပေးပြီးနောက်....

သိုင်းသမားကောင်းများ လိုက်နာကျင့်အပ်သုံးအပ်သည့် ကျင့်ဝတ်များကိုထပ်မံပြောကြားသည်။

ယင်းကျင့်ဝတ်များမှာ

သိုင်းပညာဖြင့် အများကောင်းကျိုးကိုလုပ်ဆောင်ခြင်း၊

သိုင်းပညာဖြင့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကိုတိုက်ဖျက်ခြင်း၊

သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် မိမိထက်အားနည်းနေသူများကို

အနိုင်အထက်ပြုတိုက်ခိုက်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်ခြင်း....

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ အထောက်

အကူပြုခြင်း....

မြင့်မြတ်တည်ကြည်သောစိတ်ထားကောင်းထားခြင်း....

အားနည်းသူများကိုကူညီခြင်း....

ကျေးဇူးသစ္စာကိုရိုသေစောင့်သိခြင်း....

ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ခြင်း....

ချုပ်တီးသည်းခံစိတ်ရှိခြင်း....

လေ့ကျင့်မှုအမြဲမပြတ်ရှိခြင်း....

ထိုကျင့်ဝတ်ဆယ်ခုကို မပျက်မကွက်ထိန်းသိမ်းရန် နန်း

ကုန်းထင်က အထူးသတိပေး မှာကြားလိုက်သည်။

ဖုန်းလွေကလည်း ယင်းကျင့်ဝတ်ဆယ်ခုအား လိုက်နာကျင့်
သုံးပါမည်ဟု နန်းကုန်းထင်အား ကတိပြုခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်....

ပတ္တမြားဂူပိုင်ရှင်ဇနီးမောင်နှံကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ
တကုစမ်းတောင်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဖုန်းလွေသည် နန်းကုန်းထင်မှာကြားလိုက်သည့်ကျင့်ဝတ်
ဆယ်ခုကိုလက်ကိုင်ထား၍ သိုင်းလောက၌ကျင့်လည်ကျက်စားခဲ့
လေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် ဂူကျူးနယ်သို့ရောက်ရှိလာလေသည်။
ဂူကျူးနယ်သည် လယ်ယာချောင်းမြောင်း ပေါများသောဒေသတစ်ခု
ဖြစ်၏။

လယ်ယာချောင်းမြောင်းပေါများသည်နှင့်အမျှ စီးပွားရေး
ဆိုင်ရာကိုင်ဆောင်ရွက်ရာတွင်လည်း အဆင်ချောမွေ့လှသည်။

ယင်းကြောင့် ဂူကျူးနယ်တွင် လူနေထူထပ်လှသည်။

ရွာကြီးရွာငယ် မြို့ကြီးမြို့ငယ်များ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးလာသည်
ကိုမြင်တွေ့ရလေသည်။

ဖုန်းလွေသည် ဂူကျူးနယ်ရှိဝေထိမ်ရွာသို့ရောက်ရှိလာခဲ့
လေသည်။ ဝေထိမ်ရွာမှာ သေးငယ်သောရွာလေးတစ်ရွာသာ
ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်... စွန်ဝန်းမြို့သို့သွားရာ ခရီးလမ်းဆုံနေရာတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... စားသောက်ဆိုင်နှင့်တည်းခိုရိပ်သာများ ပေါ်
ပေါ်လာလှပေသည်။

သူသည် ခရီးဝေးမှလာခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အလွန် ပင် ဆာလောင်နေပြီဖြစ်သည်။

အဆင်သင့်ဆိုသလိုပင်... သူ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ရောက်လာသည်။

ဖုန်းလွေမှာ တွေဝေနှောင့်နှေးမနေတော့ချေ။

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်ရောက်သွား လေသည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ စားပွဲလွတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်.... ဆိုင်လုလင်အား အရက်တစ်အိုး၊ အသား ကြော်တစ်ပွဲ၊ ဟင်းချိုတစ်ပန်းကန် မှာကြားလိုက်သည်။

မကြာမီ သူ၏စားပွဲရှေ့သို့ စားသောက်ဖွယ်ရာများရောက် ရှိလာလေသည်။

သူသည် အရက်တစ်ခွက်ထည့်သောက်လိုက်ပြီး အသား ကြော်တစ်တုံးကို စားသောက်လိုက်သည်။ အတော်ပင် ဆာလောင် နေသဖြင့် စားသောက်ရသည်မှာ ခံတွင်းတွေ့လှသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ဘေးဘီသို့သတိထား၍မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ စား သောက်ဖွယ်ရာများကိုသာ စားသောက်နေလိုက်လေသည်။

ယင်းအခိုက် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာ သည်ကို ရိပ်ခဲလှမ်းမြင်တွေ့လိုက်သည်။

သူ၏ကျင့်သားရနေသောမျက်လုံးများက... ထိုလူထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသူမှာ လူရွယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလူရွယ်၏အသက်အရွယ်မှာ သူထက်အနည်းငယ်မျှသာ ငယ်မည်ဟုခန့်မှန်းမိသည်။

လူရွယ်သည် အပြာရောင်ဝတ်စုံကို သေသပ်စွာဝတ်ဆင် ထား၏။ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မှာ သပ်ရပ်ခန့်ညားလှသည်။

သူ၏ဟန်ပန်အမူအရာကိုကြည့်ကာ စာတတ်ပေတတ် လူ ရည်သန့်တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟုခန့်မှန်း၍ရပေသည်။

သို့သော် ထိုလူရွယ်၏မျက်နှာမှာမရွှင်ပျံ့လှချေ။

သိသိသာသာပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

လှုပ်ရှားမှုများကလည်း လေးကန်ထိုင်းမှိုင်းနေ၏။

ထို့ကြောင့်....

သူ့ရင်ထဲတွင် ကြီးစွာသောစိုးရိမ်ကြောင့်ကြပူပန်မှုများ ရှိ နေကြောင်း ရိပ်စားမိနိုင်ပေသည်။ ဖုန်းလွေမှာ ထိုလူရွယ်အား စိတ် ဝင်စားသွားမိလေတော့၏။

ထိုလူရွယ် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသည့်အခက်အခဲများကို လည်းသိချင်လာမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်... ထိုလူရွယ်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည့်အခက် အခဲများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာ လေသည်။ သူသည် ထိုလူရွယ်အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ခရီးသွားရင်းဆုံမိကြတာ ကံကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျားတစ် ယောက်တည်းဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်နဲ့လာအဖော်ပြုပါလား”

တစ်ဆက်တည်းပင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

လူရွယ်က ဖုန်းလွှေအား ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဖုန်းလွှေ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကိုအံ့ဩသွား၏။ ထို့အတူ ထိတ်လန့် သွားသလိုလည်းခံစားလိုက်ရလေသည်။ လူရွယ်ကပြုံးကာ...

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စား သောက်နေတာကို နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်သွားမှာစိုးရိမ်မိပါတယ်”

ဖုန်းလွှေက အသာအယာရယ်လိုက်၏။

“အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာပဲ စာပေသမားအသွင်မျိုးရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းတွေပဲ လာပါ... အားမနာပါနဲ့”

လူရွယ်က ဖုန်းလွှေ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကိုလက်ခံလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဖော်ပြုရတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်... ဖုန်းလွှေထိုင်နေသည့်စားပွဲဝိုင်းသို့ ပြောင်းလာလေသည်။ ဖုန်းလွှေက ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကိုလှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်

အရက်နှင့်ဟင်းလျာများ ထပ်မံမှာကြားလိုက်၏။ သူက မိမိကိုယ်ကိုစတင်မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်ဖုန်းလွှေပါ”

လူရွယ်ကလည်းပြန်မိတ်ဆက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်ကျန်းဝမ်ပါ”

အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်စကားဆိုပြီးနောက် စားသောက် ဖွယ်ရာများကို အတူတကွစားသောက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စားရင်းသောက်ရင်းပင် ခင်မင်ရင်းနှီး လာကြ၏။ ဖုန်းလွှေမှာ စာပေပညာကို အတော်ပင် အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ကျန်းဝမ်မှာလည်း စာပေ ပညာအတော်ပင်နဲ့စပ်၏။

ယင်းကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရှေးဟောင်းကဗျာစာပေ များအကြောင်း စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။

အရက်လည်း အတော်များများသောက်မိကြပြီဖြစ်သောကြောင့် စကားပြောရသည်မှာပို၍သွက်လက်လာကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြသည်မှာ အချိန်အတော်ပင်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်... ကျန်းဝမ်း၏အခြေအနေမှာ ဘာမျှထူးခြားမလာချေ။ သူ၏စိတ်ပျက်အားလျော့နေသည့်အသွင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

သိသာစွာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ....

ကျန်းဝမ်းတွင် ဖြေရှင်းရခက်သည့်ပြဿနာကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟု ဖုန်းလွေတစ်ထစ်ချမှတ်ယူလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ ယုံကြည်ထင်မှတ်လေ ကျန်းဝမ်း၏အခက်အခဲကို ပို၍သိလိုစိတ်ပြင်းပြလာလေဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... ဖုန်းလွေသည် အတိအလင်းပင် ထုတ်ဖော်မေးမြန်းလိုက်လေတော့၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ စာပေပဟုသုတတွေကိုကြားရတာ ကျွန်တော့်အဖို့ အများကြီးအသိဉာဏ်တိုးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်စိတ်ညစ်နေသလိုလိုပဲ”

ဖုန်းလွေသည် စကားကိုခေတ္တရပ်ကာ ကျန်းဝမ်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းဝမ်းကမူ မည်သည့်စကားမျှပြန်မပြောချေ။

မချီပြုံးသာပြုံးနေသည်။

ဖုန်းလွေက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က အခုမှသိကျွမ်းရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကိုတကယ့်မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့်... ခင်ဗျားအနေနဲ့ကျွန်တော့်ကိုယုံကြည်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရင်ဆိုင်နေရတဲ့အခက်အခဲကိုပြောပြပါလား... ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်”

ကျန်းဝမ်းတွေဝေသွား၏။

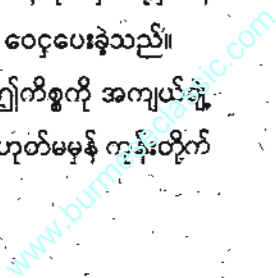
အတန်ကြာမှ သူကဖြည်းညင်းစွာပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ သူတစ်ပါးကိုကူညီတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်အကဲခတ်မိပါတယ်... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားသိချင်နေတဲ့ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောပြပါ့မယ်”

ယင်းသို့အစချီကာ ကျန်းဝမ်းကဖုန်းလွေအား သူကြုံတွေ့နေရသောအခက်အခဲများကိုပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ကျန်းဝမ်သည် ခွန်စနန်းမြို့ဝန်ကျန်းလူ၏သားဖြစ်သည်။
 ကျန်းဝမ်တွင် လွန်စွာလိမ္မာရေးခြားရှိသောဇနီးသည် တစ်
 ယောက်ရှိ၏။ သူမ၏အမည်မှာချင်းချင်းဖြစ်သည်။
 ချင်းချင်းသည် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကဲ့သို့နုနယ်လှပသော
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 ထို့ပြင်.... သူမသည် အိမ်ထောင်မှုလုပ်ငန်းများကိုလည်း
 ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူဖြစ်သည်။
 ဤမျှ မကသေးချေ။
 သူမသည် စာပေပညာတတ်ကျွမ်းပြီး အကျင့်စာရိတ္တ အထူး
 ကောင်းမွန်သူဖြစ်သည်။ ကျန်းဝမ်နှင့်ချင်းချင်းတို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်
 တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ခင်ပြီး အပြန် အလှန်လေးစားမှုလည်း ရှိကြ
 လေသည်။ ကျန်းဝမ်သည် မြို့တော်ဝန်၏သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော
 ကြောင့် စာပေပညာတတ်မြောက်ပြီး အသိအလိမ္မာရှိ၏။

ထို့ကြောင့်.... နေပြည်တော်၌ကျင်းပမည့် မင်းမှုထမ်းရွေး
 ချယ်ရေးစာမေးပွဲတွင် ကျန်းဝမ်ဝင်ရောက်ဖြေဆိုဗိတာမည်ဖြစ်သည်။
 မင်းမှုထမ်းစာမေးပွဲအောင်မြင်လျှင် ကျန်းဝမ်မှာ တိုင်းပြည်
 တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။
 ယင်းကြောင့် ကျန်းဝမ်နှင့်ချင်းချင်းတို့၏ဘဝလမ်းခရီးမှာ
 သာယာဖြောင့်ဖြူးနေသည်ဟုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
 သို့သော်....
 မမျှော်လင့်သောကြောင့် မှန်တိုင်းက ကျန်းဝမ်တို့မိသားစု
 ထံသို့ ရုတ်တရက်ကျရောက်လာ၏။
 * ခွန်စနန်းမြို့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်မြစ်ရေကြီးကာ ရေဘေး
 အန္တရာယ်ကျရောက်လာခဲ့သည်။
 ထို့ကြောင့်....
 ရေဘေးသင့်သောမြို့သူမြို့သားများမှာ... စားစရာပင် မရှိ
 တော့လောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
 ထိုအခါ.... မြို့တော်ဝန် ကျန်းလူက ဆန်သိုလှောင်ရုံမှဆန်
 များကိုထုတ်ယူကာ ရေဘေးသင့်သူများအား ဝေငှပေးခဲ့သည်။
 ကျန်းလူကို မလိုမုန်းတီးသူများက ဤကိစ္စကို အကျယ်ချဲ့
 ကာ ဝူးကျူးနယ်စားကြီးထံသွားရောက်ကာ မဟုတ်မမှန် ကျန်းတို့က

၆၈ ◀◀ ဘုန်းကြွယ်

တိုင်ကြားကြတော့သည်။

လူကျူးနယ်စားကြီးကလည်း ကျန်းလူအပေါ် အထင်မှားကာ ကျန်းလူအား မြို့တော်ဝန်ရာထူးမှဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

ထို့ပြင်.... လစ်လပ်နေသောခွန်စနန်းမြို့တော်ဝန်နေရာကိုလည်း မင်းယန်ဆိုသူအားခန့်အပ်လိုက်သည်။

မင်းယန်မှာ ကျန်းလူ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် မြေခွေးကဲ့သို့ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူ ဖြစ်သည်။ မင်းယန်က သူ၏သမီးရှမ်းကုကို ကျန်းဝမ်နှင့်လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလိုသည်။

ရှမ်းကုမှာရုပ်ဆိုးပြီး စိတ်ထားကောက်ကျစ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စာပေပညာတတ်မြောက်သော်လည်း အသိအလိမ္မာမရှိဘဲ ကိုယ်ချင်းစာတရားခေါင်းပါးသည်။

ထို့ကြောင့်... ကျန်းဝမ်က ရှမ်းကုကိုမနှစ်သက်ချေ။ ထို့ပြင် ကျန်းလူကလည်း ရှမ်းကုအား ချွေးမအဖြစ် လက်ခံလိုခြင်းမရှိချေ။

သို့ဖြစ်ရာ... မင်းယန်၏ဆန္ဒမှာ မည်သို့မျှအကောင်အထည်ပေါ်မလာနိုင်ခဲ့ပေ။

ယင်းအချိန်မှာပင် ကျန်းဝမ်နှင့်ချင်းချင်းတို့လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုသတင်းကို မင်းယန်ကြားသောအခါ ဒေါသတကြီးဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍

မင်းယန်မှာ ကျန်းမိသားစုကိုမကောင်းကြံနိုင်ရန်သာ အချိန်ရှိသရွေ့ကြံစည်အားထုတ်လေတော့သည်။

ကျန်းမိသားစု ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်မှသာ သူ့အနေဖြင့် ကျေနပ်နိုင်တော့မည့်ပုံဖြစ်သည်။

ရေဘေးဒုက္ခသည်များအရေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ မင်းယန်အတွက် အကွက်ကောင်းဝင်သွားသည်။

ထိုအရေးကိစ္စကိုအကြောင်းပြု၍ ကျန်းလူအား မြို့တော်ဝန်ရာထူးမှဖယ်ရှားခံရစေရန် မင်းယန်က ကလိန်စေ့ငြိမ်းဆင်ချောက်ချလေတော့၏။

သူ၏ပယောဂကြောင့်ပင် ကျန်းလူသည် မြို့တော်ဝန်ရာထူးမှပြုတ်ခဲ့ရသည်။ သူ့အစား

မင်းယန်သည် ခွန်စနန်းမြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာခဲ့၏။

သူမြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာသည့်အခါ ကျန်းဝမ်အား လက်ရှိခန်းချင်းချင်းနှင့်ကွာရှင်းပြီး သူ၏သမီးရှမ်းကုအား လက်ထပ်ရန် နားချ

တိုက်တွန်းလေတော့သည်။

အကယ်၍ ရှမ်းကုကိုသာလက်ထပ်မည်ဆိုပါက ကျန်းလူ အပေါ်ကျရောက်နေသောပြစ်ဒဏ်မှ သက်သာပေါ့ပါးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု မက်လုံးပေးခဲ့သည်။

ကျန်းဝစ်အနေဖြင့် ဖခင်ကြီးအား ပြစ်ဒဏ်မှလျော့ပါးစေလိုသော်လည်း ပြစ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိသော ချစ်ဇနီးချင်းချင်းကို မကွာရှင်းနိုင်ပေ။

ထို့ပြင် မာန်မာနထောင်လွှားပြီး စိတ်ထားကောက်ကျစ်သောရှမ်းကုကိုလက်ထပ်ရန်မှာလည်း မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်....

မင်းယန်၏ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျန်းဝစ်က ခါးခါးသီးသီးပင်ငြင်းပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မိမိဘက်ကလိုက်လျောပါလျက် ကျန်းဝစ်ကငြင်းပယ်လိုက်သည့်အတွက် မင်းယန်မှာဒေါသအိုးပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

မင်းယန်သည် ရှက်လည်းရှက် ခေါသလည်းထွက်ကာ စိတ်ရှိတိုင်း ရှမ်းကားလေတော့၏။

ကျန်းလူ၏အပြစ်ကိုပုံကြီးချို့ကာ ကျန်းလူအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလိုက်သည်။

ရေဘေးဒုက္ခသည်များကိုဝေငှပေးခဲ့သော ဆန်များအတွက် လျော်ကြေးပေးရမည်ဟု ကျန်းမိသားစုအား တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ပေးလျော်ခြင်းမပြုပါက ကျန်းလူကို ကြီးလေးသောအပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မည်ဟုလည်း ခြိမ်းခြောက်ကြားခါးလေသည်။

အမှန်တွင် ကျန်းလူမှာတာဝန်သိပြီး ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သောမင်းမူထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မြို့တော်ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အခွင့်အာဏာဘုံးပြီး ကိုယ်ကျိုးစီးပွားရှာဖွေထားခြင်းရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ငွေကြေးဥစ္စာချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမရှိချေ။

သို့ဖြစ်ရာ... မင်းယန်တောင်းဆိုသောလျော်ကြေးငွေကို မည်သို့မျှပေးဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။

ကျန်းဝစ်မိသားစုမှာ ဖခင်ကြီးအတွက် အထူးပင်ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြရလေသည်။

ကျန်းမိသားစု၏အပြစ်ကိုမကြည့်ရက်သော ခွန်စနိုးမြို့သူမြို့သားများက စုပေါင်းငွေကောက်ခံ၍ ကျန်းလူအတွက် ပေးလျော်ရန် စီစဉ်ကြတော့သည်။

သို့သော် မင်းယန်ကလက်မခံချေ။

ဤသို့လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် သူခိုးအားပေး အလုပ်ဖြစ်၍

လုပ်ဆောင်သူများကို ပြင်းထန်စွာအရေးယူအပြစ်ပေးမည်ဟု ကြေညာလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ...

ခွန်စနစ်မြို့သူမြို့သားများမှာ သူတို့လေးစားချစ်ခင်သည့် မြို့တော်ဝန်ဟောင်းကျန်းလူအတွက် မည်သို့မျှ အကူအညီမပေးနိုင်ဘဲဖြစ်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

မင်းယန်၏ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုမှာ ဤမျှနှင့်မရပ်သေးချေ။ ရိုင်းစိုင်းပက်စက်သည့်လုပ်ရပ်တစ်ခုကိုလည်း ဖန်တီးလိုက်သေးသည်။

ယင်းလုပ်ရပ်ကား ကျန်းဝမ်၏ဇနီးချင်းချင်းကို ဂူးကျူးနယ်စားကြီး၏သားရီကျောက်အား အတင်းသိမ်းပိုက်ချင်စိတ်ပေါ်လာအောင် တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် မြှောက်ပင့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရီကျောက်မှာ နယ်စားကြီး၏တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏အလိုလိုက်အရေးပေးခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သည့်အရာကိုမျှကရမစိုက်ဘဲ စိတ်ထင်ရာလုပ်တတ်သည့်မိုက်ရူးရဲတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့ပြင်... အသောက်အစားဖက်ကာ မိန်းမမှုလည်းပွေ့ရှုပ်လာလေသည်။ အကြံသမားမင်းယန်သည် ရီကျောက်အားကပ်၍ ပေါင်းသင်းခဲ့၏။

အချိန်ရှိသရွေ့ ချင်းချင်းမှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ချောမောလှပကျော့ရှင်းကြောင်း၊ စာပေပညာတတ်ကျွမ်းလိမ္မာ၍ အပြုအစုကောင်းကြောင်းကို ရီကျောက်သဘောကျလောက်အောင် မကြာခဏပြောဆိုလေသည်။ မိန်းမရှုပ်သည့်ရီကျောက်လည်း မင်းယန်ပြောပြချက်အရ ချင်းချင်းအား စိတ်ဝင်စားစပြုလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ချင်းချင်းအားမြင်တွေ့ခွင့်ရရန် မင်းယန်အား အပူကပ်လေတော့သည်။

အကြံသမားမင်းယန်သည် မဆိုင်းမတွပင် ရီကျောက်အား ခေါ်ဆောင်ကာ ချင်းချင်းသွားလာတတ်သည့်နေရာများကိုနောက်မှ လိုက်ပါ၍တိတ်တဆိတ်ပြသလေသည်။

ရီကျောက်မှာ နုနယ်လှပသည့်ချင်းချင်းအား မြင်မြင်ချင်းစွဲလန်းချစ်ခင်သွားလေတော့၏။ ဖခင်၏အရှိန်အဝါကြောင့် လိုချင်သည့်အရာမှန်သမျှအကုန်ရနေသောရီကျောက်သည် ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားတော့ချေ။ ချင်းချင်းကို အတင်းအဓမ္မဖမ်းယူကာ မိမိ၏စံအိမ်တော်သို့ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

ချစ်ဇနီးအား ထိပါးလာသည့်အခါ ကျန်းဝမ်မှာသည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ သို့သော် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဤမတရားမှုများကို ပီကင်းနေပြည်တော်သို့ သွားရောက်ကာ သက်ဆိုင်ရာများကိုတိုင်ကြားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် မိခင်ကြီးကိုစိတ်မချစွာဖြင့်ထားရစ်ခဲ့ကာ နေပြည်တော်သို့ စွန့်စားထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့အလာတွင် လမ်းခရီးတစ်ထောက်၌ ဖုန်းလွှေနှင့်ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀

ဓာခန်း (၃)

ထူးဆန်းသည့်ဆေးဆရာ

ကျန်းဝမ်း၏ပြောပြချက်များ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွှေမှာ နားထောင်ရင်းခံပြင်းလာသည်။

တက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာခေါက်လိုက်မိ၏။

“တောက်...”

ထို့နောက် အံကြိတ်ကာပြောလိုက်သည်။

“တော်တော်ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့လူတွေပဲ”

ကျန်းဝမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာတွေတွေ့ ပြော

မနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

ဖုန်းလွှေက ကျန်းဝမ်းအား စိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီကိစ္စတွေအတွက် ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်

ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျန်းဝမ်းအံ့ဩသွားသည်။
သူက မယုံနိုင်သည့်အသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

ဖုန်းလွေက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ပါ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အိမ်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သာပြောပြစမ်းပါ”

ကျန်းဝမ်းက ခွန်စန်းမြို့ထဲရှိ မိမိတို့၏နေအိမ်တည်နေရာကို သေသေချာချာပြောပြလိုက်သည်။

ဖုန်းလွေက မျက်မှောင်ကုပ်ကာမေးလိုက်သည်။

“ချင်းချင်းကိုကော ဘယ်နေရာမှပို့ထားမယ်ထင်သလဲ”

ကျန်းဝမ်းအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ တွေးတွေးဆဆအသံဖြင့်ပြန်ဖြေသည်။

“အခု... ရီကျောက်က မင်းယန်ရဲ့ မြို့တော်ဝန်ဂေဟာမှာ တည်းခိုနေတယ်။ ချင်းချင်းကိုလဲ အဲဒီမှာပဲထားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မြို့တော်ဝန်ဂေဟာရဲ့ အနေအထားကိုပြောပါဦး”

ကျန်းဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူသည် ခွန်စန်းမြို့တော်ဝန်ဂေဟာတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခု ... သူ့ဖခင်၏ပြဿနာပေါ်မှပင် မြို့တော်ဝန်ဂေဟာမှဖယ်ရှားပေးခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့တော်ဝန်ဂေဟာ၏အနေအထားကိုဂဗနဏ သိထားသည်။ သူက ဖုန်းလွေအား မြို့တော်ဝန်ဂေဟာ၏အနေအ ထားကို သေသေချာချာပြောပြလိုက်သည်။

ဖုန်းလွေကကျန်းဝမ်းပြောပြသည်များကို ဂရုစိုက်နားထောင် ကာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားခရီးမဆက်နဲ့တော့၊ အခု နေထိုင်တဲ့အိမ်ကိုသာပြန် သွားပေတော့၊ ခင်ဗျားအတွက် သတင်းကောင်းကြားရလိမ့်မယ်၊ စောင့်သာနားထောင်နေ”

ဖုန်းလွေက အာမခံစကား ရဲရဲတင်းတင်းပြောလိုက်သည်။

ကျန်းဝမ်းက ဖုန်းလွေအားဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်၏။

ဖုန်းလွေ၏အမူအရာမှာတည်ကြည်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတကယ်ပင်ဆောင်ရွက်နိုင်သောကိစ္စဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ယခုလို ရဲရဲကြီးအာမခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျန်းဝမ်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

ဘုန်းကြွယ်

သူသည် ဖုန်းလွေအား စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားတွေးတော လိုက်မိသည်။

“ဒီလူက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ သူ တကယ်လုပ်နိုင်လို့လဲ ရဲ့ရဲ့ တင်းတင်းအာမခံတဲ့ပုံပဲ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မွန်ရည်တည်ကြည်လွန်း တယ်။ နေပြည်တော်က နယ်လှည့်ထွက်လာတဲ့ မင်းဆွေမင်းမျိုးတစ် ယောက်ယောက်များဖြစ်နေမလားမသိဘူး။”

ယင်းအခိုက် ဖုန်းလွေကထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

သူသည် ကောင်တာသို့လျှောက်သွားပြီး စားသောက်ခကျ သင့်ငွေများကိုချေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်တွင်းမှထွက်ခွာသွား၏။

ကျန်းဝမ်အား နှုတ်ဆက်ဖော်ပင်မရချေ။

ကျန်းဝမ်မှာ ဖုန်းလွေ၏နောက်ကျောအား စိုက်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူသည် ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ တွေးဆ စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ... ဆိုင်ထဲမှထွက်ပြီး ခွန်စန်းမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဝေတီမိရွာမှအထွက်တွင် အတော်ပင် နေစောင်းနေပြီဖြစ် သည်။ မှောင်ရီပျိုးစပင်ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းဝမ်မှာ သိုင်းပညာတတ်မြောက်သူမဟုတ်ချေ။

ယင်းကြောင့် ခရီးသွားရာတွင်လျင်မြန်မှုမရှိလှချေ။

သူသည် ခွန်စန်းမြို့သို့ ညသန်းခေါင်ကျော်မှဝင်ရောက်သွား ၏။ ဖုန်းလွေစကားကြောင့် သူသည် မျှော်လင့်ချက်အပြည့်အဝဖြင့် အလျင်အမြန်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ သာမန်သွားရိုးသွားစဉ်အတိုင်းလျှောက် လှမ်းခဲ့လျှင် မိုးလင်းသည့်တိုင် ရောက်နိုင်ဦးမည်မဟုတ်ပေ။

ကျန်းဝမ်မှာ ခြေလှမ်းကိုတတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးလှမ်းလာခဲ့ သည်။ သို့ဖြစ်ရာ... ခွန်စန်းမြို့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏ခြေ ထောက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်...

အားတင်းကာ နေအိမ်သို့ရောက်အောင် လျှောက်လှမ်းလာ ခဲ့၏။ နေအိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် သူကတံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

နှုတ်မှလည်း မိခင်ဖြစ်သူကိုခေါ်နှိုးလိုက်၏။

“မေမေရေ... မေမေ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ကျန်းဝမ်းမှာ ကြာကြာခေါ်မနိုးရချေ။
အိမ်တံခါးမှာ ချက်ချင်းပွင့်လာလေသည်။
“ကွီး...”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ မီးရောင်မှာ တံခါးအပြင်ဘက်သို့လှုံ့
ကျလာ၏။ မီးရောင်ကြောင့် တံခါးလာဖွင့်ပေးသူကို ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ကျန်းဝမ်း၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။
သူသည် သတိကင်းလွတ်သူပမာ အံ့ဩမင်တက်သွားသည်။
သို့သော် ချက်ချင်းပင် သတိပြန်ဝင်လာ၏။
ထိုအခါ..... သူ၏ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုများဖြင့်
ပြည့်နှက်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ..... တံခါးလာဖွင့်ပေးသူမှာ သူ၏ချစ်ဇနီး
ချင်းချင်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

၀၀၀၀

ကျန်းဝမ်းမှာဝမ်းသာမှုကြောင့် ချက်ချင်းစကားမဆိုနိုင်သေး
ချေ။ ဇနီးဖြစ်သူ ချင်းချင်းကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ မယုံနိုင်လောက်သောလေသံဖြင့် အထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ညီ.... ညီမ ချင်းချင်း ညီမပြန်ရောက်လာပြီနော်”

ချင်းချင်းကလည်း မျက်ရည်ဖုံးလွှမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေရာမှခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို.... ဟုတ်တယ်”

ထို့နောက် ကျန်းဝမ်းနှင့်ချင်းချင်းတို့မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက်တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

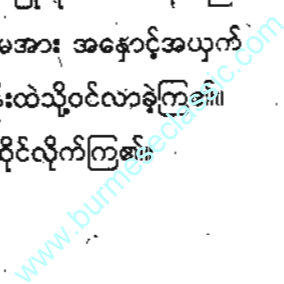
ချင်းချင်းမှာ တအင့်အင့်ရှိက်ငိုနေ၏။

ကျန်းဝမ်း၏မျက်လုံးများတွင်လည်း မျက်ရည်များပြည့်နှက်
နေသည်။ ကျန်းဝမ်းနှင့်ချင်းချင်းတို့တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်
ကိုင်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

ကျန်းဝမ်း၏မိခင်ကြီးမှာ ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းနေသည်။

ယင်းကြောင့် ကျန်းဝမ်းတို့မှာ သူမအား အနှောင့်အယှက်
မပေးတော့ဘဲ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

အခန်းထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကျန်းဝမ်းက ချစ်ဇနီးကိုရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ညီမ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအိမ်ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

ချင်းချင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ရီကျောက်ကမ်းဖမ်းသွားပြီး မြို့တော်ဝန်ဂေဟာက အခန်းတစ်ခုထဲမှာပိတ်လှောင်ထားတယ်။ သူ့အလိုကိုလိုက်ဖို့လဲ ခဏခဏပြောဆိုဖျောင်းဖျာတယ်။ ကျွန်မက ကတ်ကြေးတစ်လက် အသင့်ယူသွားတယ်လေ။ သူတို့အတင်းအကျပ်လုပ်ရင် အသက်သာ အသေခံလိုက်မယ်လို့ ကတ်ကြေးနဲ့ရင်ဝကိုထောက်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကအကြမ်းမဖက်ရဲနေခဲ့ကြတာပေါ့”

ချင်းချင်းက ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ထားလိုက်သည်။

ကျန်းဝမ်းမှာ အားမလိုအားမရဖြစ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချင်းချင်းကိုစိုက်ကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးညီမရယ်”

ကျန်းဝမ်းမှာ သိချင်စိတ် လွန်စွာပြင်းပြနေလေတော့၏။

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ညဦးပိုင်းမှာ ရီကျောက်ဟာ ဓားတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ကျွန်မဆီကိုရောက်လာတယ်။ သူကဓားနဲ့ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကျွန်မကို

အကြမ်းဖက်နေချိန်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ရီကျောက်ဟာ ခွေခနဲလဲကျသွားတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလဲ အမြုပ်တွေတစ်စုံထွက်ကျလာတယ်”

ကျန်းဝမ်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူမ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ ဘယ်သို့ပါ့မလဲအစ်ကိုရယ်... ဝက်ရူးပြန်သလို ဖြစ်နေတဲ့ရီကျောက်ကို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖွေးနေတဲ့အဘိုးအိုတစ်ယောက် အခန်းထဲရောက်လာတယ်။ သူက ကျွန်မကိုဆွဲပြီးခေါ်ထုတ်လာတာပဲ”

ကျန်းဝမ်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီအဘိုးကြီးက သိပ်တော်တာပဲ၊ မြို့တော်ဝန်ဂေဟာက အစောင့်တွေတစ်ယောက်မှမသိအောင် ဖောက်ထွက်လာခဲ့တယ်”

သူက မျက်ခုံးပင့်ကာမေးလိုက်သည်။

“ညီမကို အဲဒီအဘိုးကြီးက အိမ်အထိရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်ဟုတ်လား”

သူမကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို”

ကျန်းဝမ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“အဲဒီအတိုးကြီးက ဘာပြောသွားသေးသလဲ”

ချင်းချင်းက အားရပါးရလေသံဖြင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအတိုးကြီးကို ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ မင်း ခင်ပွန်း မကြာခင် အိမ်ကိုရောက်လာလိမ့်မယ်။ စောင့်သာနေလို့ပြောသွားတယ်။ ပြောပြီးတာနဲ့အိမ်ပြင်ကနေ ပျောက်သွားတယ်။ မြန်လိုက်တာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ လှစ်ခနဲဆို မျက်စိအောက်ကပျောက်သွားတော့တာပဲ။ ကိုယ်ပျောက်သွားသလားအောက်မေ့ရတယ်။ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားတောင်း မပြောလိုက်ရဘူး”

ကျန်းဝမ် ရယ်မောလိုက်သည်။

ချင်းချင်းကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သည့်အတိုးကြီးမှာ မိမိနှင့် ဝေတိမ်ရွာတွင်ဆိုခဲ့သည့်ဖုန်းလွေက ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝေတီးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ကျန်းဝမ်မှာ ဖုန်းလွေအား ကျေးဇူးတင်ခြင်းများနှင့်အတူ အထင်ကြီးလေးစားစိတ်များပါ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

ကျန်းဝမ်၏တွေးခေါ်ယူဆချက်မှာ မမှားချေ။

ချင်းချင်းကိုကယ်တင်ပေးသူမှာ ဖုန်းလွေပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ့မှာ ကျန်းဝမ်နှင့်လမ်းခွဲခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး

ကာ ခွန်စနန်းမြို့သို့အမြန်ဆုံးသွားရောက်ခဲ့သည်။

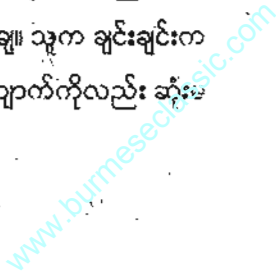
ဝေတိမ်ရွာလေးနှင့်ခွန်စနန်းမြို့မှာ မိုင်ငါးဆယ်ခန့်မျှကွာဝေး၏။ သူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုကာ အမြန်ဆုံးခရီးနှင့်လိုက်၏။

ယင်းကြောင့် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ခွန်စနန်းမြို့သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူသည် ခွန်စနန်းမြို့သို့ရောက်ရှိပြီးနောက် စုံစမ်းကြည့်ရာ ချင်းချင်းအား မြို့တော်ဂေဟာအနောက်ဘက်အဆောင်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထားကြောင်းသိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ညပိုင်းအချိန်သို့ရောက်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ အမှန်တွင် သူ့အနေဖြင့် ချင်းချင်းကိုကယ်တင်မည်ဆိုလျှင် ညနေပိုင်းလောက်မှာပင် သွားရောက်ကယ်တင်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် ဖုန်းလွေက အလောမကြီးချေ။ သူက ချင်းချင်းက ကယ်တင်ရုံသက်သက်ဖြင့် မသွားလိုချေ။ ရီကျောက်ကိုလည်း ဆုံးမလိုသေး၏။

ထို့ကြောင့် ညပိုင်းအချိန်သို့ရောက်အောင် စောင့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ စောင့်ရကျိုးနပ်သွား၏။

အကြောင်းကား သူ့မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ရောက်သွားချိန် တွင် ရိုကျောက်က ချင်းချင်းအား အဲတင်းအမေ့မြိမ်းခြောက်နေသည် ကိုတွေ့ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးကိုသုံးကာ ရိုကျောက်အားအကြော်ပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ထိတ်လန့်နေသောချင်းချင်းအား ကျန်းဝမ်တို့ နေထိုင်ရာ ယခုနေအိမ်လေးသို့ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဖုန်းလွေသည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အသွင် ရုပ်ဖျက်ထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်.... ချင်းချင်းသည် သူမအားကယ်တင်ခဲ့သူမှာ အဘိုးအိုတစ်ဦးဟုထင်မှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းလွေသည် ချင်းချင်း ကို အိမ်အရောက်ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပြီးနောက် မိမိ၏တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန် ကာ အနားယူအိပ်စက်လိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းသည်နှင့် ခွန်စန်းမြို့တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းကား ခွန်စန်းမြို့သို့ အလည်ရောက်ရှိလာသည့် နယ်စားကြီး၏သားရိုကျောက်တွင် ထူးဆန်းသောအနာရောဂါကပ် နေသည့်သတင်းပျံ့နှံ့သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

မြို့တော်ဝန်မင်းယန်မှာလည်း ဗျာများနေသည်။ မိမိထံအလည်ရောက်ရှိနေချိန်အတွင်း၌ ရိုကျောက်ရောဂါ ဝေဒနာခွဲကပ်လာသဖြင့် တာဝန်မကင်းဟုယူဆမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ခွန်စန်းမြို့တွင်ရှိသော သမားတော်များ အားလုံးကို ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။ သမားတော်အားလုံးလိုလိုပင် မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ဖုန်းလွေကမူ အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိနေ၏။ တည်းခိုခန်း၌ငှားရမ်းထားသည့် သူ၏အခန်းထဲတွင် တစ် နေ့လုံး အနားယူနေလိုက်သည်။ ညနေစောင်းလောက်မှ ဖုန်းလွေ အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

ထို့နောက်.... တည်းခိုခန်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျွမ်းပွင့် စားသောက်ဆိုင်သို့လာခဲ့သည်။ ကျွမ်းပွင့်စားသောက်ဆိုင်မှာ ခွန်စန်းမြို့တွင် နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ယင်းဆိုင်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ အရသာရှိသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ယွင်စားသောက်ဆိုင်တွင် အမြဲမပြတ် လူ
စည်ကားလျက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ညနေစာစားသောက်နေသူများ
ဖြင့်ပြည့်နှက်နေသည်။

စားပွဲလွတ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိချေ။

သို့သော် သူ့မှာကံကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။

သူ ဆိုင်အတွင်းသို့ရောက်ရှိလာချိန်တွင် စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှ
လူများမှာ စားသောက်ပြီးစီး၍နေရာမှထသွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုစားပွဲပိုင်း၌ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူများသည် စားသောက်နေရင်းမှ
နယ်စားကြီးသား ရီကျောက်၏ ထူးဆန်းသည့်ရောဂါအကြောင်း
ပြောဆိုနေကြသည်များကို သူကြားနေရသည်။

“ရီကျောက်ရဲ့ရောဂါက အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

“မြို့ပေါ်ကရှိရှိသမျှ သမားတော်တွေခေါ်ပြီးကုခိုင်းတယ်”

“အားလုံးခေါင်းခါပြီး ပြန်ကုန်ရတယ်”

“ရောဂါကိုကုဖို့မဆိုထားနဲ့ ဘာရောဂါလဲဆိုတာတောင်
မပြောနိုင်ကြဘူး”

“နယ်စားမင်းလဲ ဒီမြို့ကိုရောက်လာနေပြီ”

“မြို့တော်ဝန်သစ် မင်းယန်တော့ ဒုက္ခပဲ”

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ရီကျောက်အကြောင်းများကိုသာ
ပြောဆိုနေကြသည်။ ယင်းအခိုက် စကားပြောဆိုသံများသည် မီးကို
ရေနှင့်ပက်ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားသည်။

မရှေးမနှောင်းပင် လူတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်
တိုမြင်လိုက်ကြရသည်။

ဖုန်းလွှဲကလုမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူရွယ်သုံးဦးမြီရထားသည့်
အဘိုးအိုတစ်ဦးကိုမြင်လိုက်ရသည်။

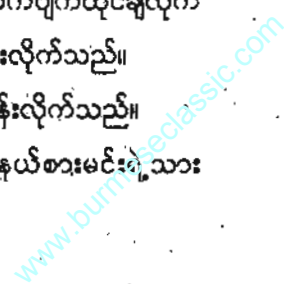
ထိုအဘိုးအိုကြည့်ရသည်မှ အကြံပေးအရာရှိတစ်ဦး သွင်ပြင်
ဟန်မျိုးရှိသည်။ ဆိုင်ရှင်မှာ ထိုအဘိုးအိုကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ပျာယာ
ခတ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် စားပွဲတစ်လုံးကို ချက်ချင်းရှင်းလင်းကာ
အဘိုးအိုတို့လူစုအတွက် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ထိုင်ခုံတစ်ခု၌စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်
သည်။ ဆိုင်ရှင်က အဘိုးအိုအားအရိုအသေပေးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် အထူးရိုကျိုးစွာဖြင့်မေးမြန်းလိုက်သည်။

“အကြံပေးအရာရှိကြီးခင်ဗျား ... နယ်စားမင်းရဲ့သား

ရောဂါအခြေအနေသက်သာပါရဲ့လား”

အဘိုးအိုကလေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းကာပြောလိုက်သည်။

“ဒီမြို့ကသမားတော်တွေသာမကဘူး၊ အနီးအနားက သမားတော်တွေလဲကုန်ပြီ။ ဘယ်သူမှမကုနိုင်ဘူး၊ ခက်တာက နောက်ထပ်သမားတော်လဲ ရှာမရတော့တာဘဲ”

ဆိုင်ရှင်က စိတ်မကောင်းသည့်အသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ အကြံပေးအရာရှိကြီးခင်ဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေသည်။ ယင်းအခိုက် ဖုန်းလွေက စားပွဲထိုးအားအသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် လူနာကိုသွားကုပေးစရာရှိတယ်၊ ကျုပ်မှာထားတဲ့ ဟင်းလျာ အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်ပြီးယူလာခဲ့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် အကြံပေးအရာရှိကြီး၏မျက်လုံးအစုံက ဖုန်းလွေထံသို့ကျရောက်လာသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ဖုန်းလွေအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကသမားတော်လား”

ဖုန်းလွေခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ကသမားတော်တစ်ဦးပါ”

အကြံပေးအရာရှိကြီးက ဝမ်းသာသွားသည့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းပြီး ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထွက်သတိလစ်လဲနေတဲ့ရောဂါသည်တစ်ဦးကိုကုသပေးနိုင်မလား”

သူ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ထူးဆန်းတဲ့သမားတော်တစ်ဦးနဲ့ တွေ့ပြီး နည်းနာခံခဲ့ရလို့ ရောဂါဆန်းတွေကို ကုသတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ခရီးသွားနေချိန်မှာ ကြားဖြတ်ပြီးတော့ ရောဂါကုပေးလေ့မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးပြောတဲ့ရောဂါကိုတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားမိတယ်”

အကြံပေးအရာရှိကြီးက... တောင်းပန်ဝေသည့်အသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကုသပေးပါလား ဆရာလေးရယ်”

ဖုန်းလွေက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

“အဲဒီလူနာ တစ်ကိုယ်လုံး ခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေမယ်၊ နွေးနွေးတွေထွက်မယ်၊ သတိကတော့ လုံးလုံးလစ်တဲ့သဘောမဟုတ်ဘူး၊

စကားမပြောနိုင် မလှုပ်ရှားနိုင်တာပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အကြံပေးအရာရှိကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူပြောသည်မှာ ဒက်တီမှန်ကန်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

အကြံပေးအရာရှိကြီးက အားတက်သရောပြန်ပြောသည်။

“ဟာ... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ခုနက ကျုပ်အပြောမှား

သွားတာ... သတိလစ်နေတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာလေးပြော

သလိုအခြေအနေမျိုးပဲ”

အကြံပေးအရာရှိကြီးမှာ ဖုန်းလွှေအား အတော်အထင်ကြီး

သွားဟန်တူသည်။

စကားအသုံးအနှုန်းပင်ပြောင်းလာ၏။

ဖုန်းလွှေအား ဆရာလေးဟုပင် လေးလေးစားစားခေါ်ဝေါ်

လာလေသည်။

ဖုန်းလွှေမှာ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

သို့သော် မရယ်မိရန်ကြိုးစားထိန်းချုပ်လျက် ခပ်တည်တည်

နေလိုက်ရသည်။ အကြံပေးအရာရှိကြီးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဆရာလေးက ရောဂါလက္ခဏာကိုပြောနိုင်တယ်ဆိုတော့

ရောဂါကိုလဲ ကုသပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် လူနာကိုလိုက်လံ

ကြည့်ရှုပေးဖို့မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ တကယ်လို့... ကုသပေးနိုင်မယ်

ဆိုရင် ကျေးဇူးကောင်းကောင်းဆပ်ပျံမယ်”

ဖုန်းလွှေ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်သည်။

“လူနာရဲ့ရောဂါကို ကျွန်တော်လဲ စိတ်ဝင်စားနေတာဆို

တော့ လိုက်ကြည့်ပေးပါမယ်”

အကြံပေးအရာရှိကြီးမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ဖုန်းလွှေအား မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ခေါ်

ဆောင်သွားလေသည်။ ဖုန်းလွှေကလည်း ဝါရင့်သမားတော်ကြီး

ကစဉ်း၏ဟန်ပန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

မြို့တော်ဝန်ဂေဟာ...

မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသည် လွန်စွာကြီးကျယ်ခန်းနားသော အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

အကြံပေးအရာရှိကြီး ခေါ်ဆောင်လာခြင်းကြောင့် ဖုန်းလွေ မှာ မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။

ဖုန်းလွေတို့ရောက်လာချိန်တွင် ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် လူသူရှိမနေခြင်းကြောင့်ပင်လော။ မဟုတ်ပါ။

လူများရှိနေပါသည်။

တိတိကျကျဆိုရလျှင်....

ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် လူသုံးယောက်ရှိနေပါသည်။

ထိုလူများမှာ နယ်စားမင်းဇနီးမောင်နှံနှင့် မြို့တော်ဝန် မင်းယန်တို့ပင်ဖြစ်ကြပေသည်။

ဂူးကျူးနယ်စားဇနီးမောင်နှံမှာ ဧည့်ခန်းဆောင်ရှိ ကုလား ထိုင်ပေါ်၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့နှင့်မနီးမဝေး တွင် မြို့တော်ဝန်မင်းယန်က ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေ၏။

သုံးယောက်စလုံး၏မျက်နှာပေါ်တွင်....

စိတ်ပျက်အားလျော့သည့်အသွင်များ အထင်းသားပေါ်လွင် နေ၏။ သူတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မည်သည့်စကားမျှပင် မဆိုကြချေ။

ထို့ကြောင့်....

ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်း ဖြစ် လေသည်။

အကြံပေးအရာရှိကြီးက နယ်စားကြီးအား ဦးညွှတ်အရိုအ သေပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ ဖုန်းလွေအားညွှန်ပြကာပြောဆိုလိုက်သည်။

“သခင်လေး ရီကျောက်ရဲ့ ရောဂါကို ကုသနိုင်မဲ့သမားတော် တစ်ယောက်ကိုတွေ့လို့ ဖိတ်ခေါ်လာပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် နယ်စားမင်းဇနီးမောင်နှံနှင့် မြို့တော်ဝန် မင်းယန်မှာဝမ်းသာသွားကြသည်။ နယ်စားမင်းဇနီးမောင်နှံကား ဣန္ဒြေပင်မဆည်နိုင်ကြတော့ချေ။

ထိုင်နေရာမှထပြီး ရောက်ရှိလာသည့်ဖုန်းလွေကို ကြိုဆို လိုက်ကြပေသည်။

ထိုအခါ မင်းယန်မှာလည်း မနေနိုင်တော့ချေ။

ထိုင်ရာမှထကာ ဖုန်းလွေအားကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ဖုန်းလွေသည်

အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသောလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော် နယ်စားမင်းက တလေးတစားပင် ဆက်ဆံပြောဆိုကြသည်။

ထို့နောက်

သူတို့သည် အချိန်ဆိုင်းမနေကြတော့ဘဲ လူနာရှိရာအတွင်း ခန်းထဲသို့ ဖုန်းလွှေကိုခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

၀၀၀၀

အခန်းထဲရှိခုတင်ပေါ်တွင် ရီကျောက်မှာ ပက်လက်ကလေး ရှိနေသည်။ သူသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာကြသူများကို မျက်လုံးလေး ဈေ့၍ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ဓမ္မာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများမှာ လုံးဝလှုပ်ရှား နိုင်ခြင်းမရှိပါ။

ရီကျောက်၏ဓမ္မာကိုယ်သည် သစ်သားချောင်းတစ်ခုလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်မှာလည်း အမြှုပ်တစ်စီထွက် နေသည်။

သူ၏ခုတင်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မိန်းကလေးနှစ်ဦး ရှိကြသည်။ ထိုမိန်းကလေးများက ရီကျောက်အား ပြုစုပေးနေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွှေက ရီကျောက်အနားသို့ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ထို့နောက်

ရီကျောက်အား ခပ်တည်တည်ဖြင့်စမ်းသပ်လိုက်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က နောက်သို့ဆုတ်ခွာပေးလိုက် ကြသည်။ ဖုန်းလွှေသည် အကြောထုံးအကြောပိတ်သိုင်းပညာကို တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်သဖြင့် သမားတော်၏စမ်းသပ်နည်းဖြင့် လူနာအား ဟန်ဆောင်စမ်းသပ်နိုင်၏။

သူ၏ဟန်ဆောင်မှုကို မည်သူကမျှ သံသယမဖြစ်ကြချေ။
စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုပြုပြီးနောက် ဖုန်းလွှဲက ခုတင်ဘေးရှိ
ထိုင်ခုံတွင် အသာထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်... မျက်မှောင်ကုပ်ကာ သမားတော်ကြီးတစ်ဦး
ပုံဟန်ဖြင့် အလေးအနက်စဉ်းစားနေတော့၏။

နယ်စားမင်းတို့မှာ သူပြောလာမည့်စကားကိုနားစွင့်နေကြ
သည်။ သို့သော် ဖုန်းလွှဲက မည်သည့်စကားမျှမပြောချေ။

အချိန်အတော်ကြာသွား၏။

သို့တိုင်အောင်... ဖုန်းလွှဲတံမှ မည်သည့်စကားသံမျှထွက်
မလာချေ။ နယ်စားမင်းမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထကာ ဖုန်းလွှဲအားမေးမြန်းလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲသမားတော်ကြီး... ကျုပ်သားရဲ့ ရောဂါကိုကု
လို့ကောရနိုင်ပါရဲ့လား”

ဖုန်းလွှဲခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... ကုလို့ကတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ဖုန်းလွှဲက စကားကိုရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

နယ်စားမင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ကမန်းကတန်းမေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ... ပြောပါသမားတော်ကြီး”

ဖုန်းလွှဲက တည်ကြည်သောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဆေးကုသပုံကဆန်းတယ်၊ စည်းကမ်းချက်
တွေယတြာတွေလုပ်ရမယ်၊ အဲဒါနယ်စားမင်းတို့လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား
မသိဘူး”

နယ်စားမင်းသည် မိမိသား၏ရောဂါကို သမားတော်အများ
အပြားခေါ်ကာကုသစေခဲ့သည်။

သို့သော်... အားလုံးသော သမားတော်များက စမ်းသပ်
ကြည့်ပြီးသည်နှင့်ခေါင်းခါယမ်းကာထွက်သွားခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ကြုံ
ခဲ့ရ၏။

ယခုမူ... အသက်အရွယ်နုနယ်သော သမားတော်လေးက
ပျောက်ကင်းအောင်ကုသပေးနိုင်မည့်သဘော ပြောလာချေပြီ။

နယ်စားမင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်လမ်းစလေး ပေါ်လာပြီဖြစ်
သောကြောင့် အတော်ပင် စိတ်အားတက်ကြွသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာတာညာညာစဉ်းစားမနေနိုင်တော့ချေ။

ဖုန်းလွှဲအားကြည့်ကာ အားတက်သရောပြောလိုက်၏။

“စည်းကမ်းတွေ ယတြာတွေကိုသာပြောပါဆရာ၊ ကျုပ်တို့
လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

ဖုန်းလွေက ခေါင်းကဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က လူနာရှိတဲ့အိမ်ရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဆေးဖိုးဝါးခယူပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင်းတဲ့ဆေးဝါးခကိုငြင်းပယ် လို့မရဘူး၊ ဒါက ပထမအချက်ပါ”

နယ်စားမင်းက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းလွေကစကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“နောက်တစ်ခုက... ယတြာလုပ်ရမဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ လိုက်နာရမဲ့ စည်းကမ်းတွေကိုလဲ သတ်မှတ်ပေးမယ်။ အဲဒီစည်းကမ်းချက်တွေက သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တာနဲ့ဆေးကျဖို့ ပျောက်သွားတဲ့ရောဂါက တစ်ခါပြန်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

နယ်စားမင်း ပျာပျာသလဲပြောလိုက်၏။

“ဟာ... ဖြစ်ပါတယ်... ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာတွေလုပ်ရမယ် ဆို တာကိုသာပြောပါ”

ဖုန်းလွေခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပထမဆေးဖိုးဝါးခကိုပြောမယ်”

နယ်စားမင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက လက်တစ်ချောင်းထောင်ပြုလိုက်၏။

“ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် ယွမ်ငွေတစ်ထောင်ပေးရမယ်”

နယ်စားမင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ယွမ်တစ်ထောင်ဆိုသောငွေကြေးပမာဏမှာ အတော်ပင် များပြားလှသည်။ သို့သော် နယ်စားမင်းမှာ တစ်ဦးတည်းသောသား အတွက်မို့ မနှမြောနိုင်တော့ချေ။

“ရပါတယ်... ရပါတယ်... ပေးပို့မယ်”

ဖုန်းလွေခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဆေးဖိုးဝါးခကို နယ်စားကြီးပေးစရာမလိုပါဘူး”

နယ်စားမင်း အံ့ဩသွားသည်။

သူက ဖုန်းလွေအား မျက်စိပင့်ကာမေးလိုက်၏။

“ခါဖြင့် ယွမ်ငွေတစ်ထောင်ကို ဘယ်သူကပေးရမှာလဲ”

ဖုန်းလွေကပြုံးလိုက်ပြီး

“လူနာ ရောဂါအန္တရာယ်ကျရောက်ခဲ့တဲ့အိမ်ရှင်က အဲဒီငွေ ကိုပေးရမှာပါ”

နယ်စားမင်းက မင်းယန်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မင်းယန်မှာ မနေသာတော့ဘဲ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ပေးပါ့မယ်”

မင်းယန်မှာ နယ်စားမင်းအား ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲတွင် ယွမ်ငွေ တစ်ထောင်အား နှမြော နေမိလေသည်။

ဖုန်းလွေကပြုံးကာ

“ဟုတ်ပြီ... ရောဂါပျောက်ပြီး လုပ်ဆောင်ရမယ့်စည်းကမ်း ချက်တွေကိုပြောပြမယ်.... အဲဒါကိုတော့ နယ်စားမင်းကိုယ်တိုင်က အာမခံဖို့လိုပါတယ်”

နယ်စားမင်းက ကမန်းကတန်းပြောလိုက်သည်။

“ပြောပါ... ကျုပ်အာမခံပါတယ်”

ဖုန်းလွေက တည်ကြည်သောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ရောဂါပျောက်ကင်းသွားရင် ရီကျောက်ဟာ ကိုယ့်တရား ဝင်ဇနီးမယားတွေကလွဲလို့ အခြားမိန်းကလေးတွေကိုမပြစ်မှားရဘူး၊ ပြစ်မှားခဲ့ရင်”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင်....

နယ်စားမင်းကတော်က... ပျာပျာသလဲဖြင့်ကြားဝင်ပြော လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါရှင်၊ လိုက်နာရပါစေမယ်၊ ယတြာကို သာဆက်ပြောပါရှင်”

ဖုန်းလွေက နယ်စားမင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ အလေးအနက်လေသံဖြင့်

“ယတြာအနေနဲ့ကတော့ ရေဘေးသင့်ပြီးဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူတွေကို ဆန်လှူရမယ်၊ အဲဒီယတြာတွေလုပ်ပြီးမှ ဆေးကုသလို့ ရနိုင်ပါမယ်”

နယ်စားမင်းတို့မှာ အကျပ်တွေ့သွားသည်။

အမှန်တော့ သူတို့အနေနှင့် ရေဘေးဒုက္ခသည်များကို ဆန် လှူရန်မှာ မခက်ခဲလှပါ။

သို့သော် ယခုချက်ချင်း ရေဘေးဒုက္ခသည်များကို မည်သည့် နေရာတွင် သွားရောက်ရှာဖွေရပါမည်နည်း။

နယ်စားမင်း ဦးနှောက်ခြောက်သွားလေသည်။

သူ့အနေဖြင့်.... ဖုန်းလွေအား မည်သို့ပြန်ပြောရမန်းမသိဖြစ် နေလေသည်။

“ဒါကတော့....”

စကားမှာ အထစ်ထစ်အငွေ့ငွေ့ဖြစ်နေ၏။

ဖုန်းလွေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ဘာများ အခက်တွေ့နေလို့လဲ”

နယ်စားမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း... ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေကို ဆန်လှူဖို့ကမခက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေမရှိလို့ ခက်နေပါတယ်”

ဖုန်းလွေက အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်သည်။

ခဏကြာမှ....

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်အကြံတစ်ခုပေးမယ်”

နယ်စားမင်း စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“သိပါရစေ”

ဖုန်းလွေက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လက ခွန်စနိုးမြို့မှာရေဘေးကြုံတွေ့ရတဲ့ အခါ အဲ့ဒီတုန်းက မြို့တော်ဝန်အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ကျန်းလူက စားရေးသောက်ရေးအခက်တွေ့နေတဲ့ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေကို ဆန်ဝေငှလှူဒါန်းခဲ့တယ်လို့ကြားရတယ်”

မြို့စားမင်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဖုန်းလွေက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို ဆန်လှူဒါန်းလိုက်တဲ့ကိစ္စကြောင့် ကျန်းလူကို အရေးယူခဲ့တယ်လို့လဲကြားသိရပါတယ်၊ အဲဒါဟုတ်သလား”

နယ်စားက မင်းယန်ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်ပြကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... သူက အစိုးရဆန်သိုလှောင်ရုံကဆန်တွေကိုထုတ်ယူပြီး သူ့သဘောနဲ့သူ ဝေငှပေးခဲ့တာကြောင့် အရေးယူခြင်းခံခဲ့ရတာပါ”

ဖုန်းလွေ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ... နယ်စားမင်းက ကျန်းလူကိုလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးပြီး သူ့ဝေငှပေးခဲ့တဲ့ဆန်တွေကိုပေးလျှော်လိုက်ရင် အဲဒီအလှူဟာ နယ်စားမင်းရဲ့အလှူဖြစ်သွားမှာပေါ့”

နယ်စားမင်း သဘောပေါက်သွားပုံ၏။

နယ်စားမင်းသည် စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့်ဆတ်ခနဲ...

ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ... ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

ပျာပျာသလဲပင်ပြောလိုက်လေသည်။

ဖုန်းလွေကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ပါးစပ်ကတိနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ အခုချက်ချင်းဆောင်ရွက်မှဆေးကုသလို့ရနိုင်မှာ”

နယ်စားမင်းတွင် သားသမီးဆို၍ ရီကျောက်တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံး၌ ရီကျောက်ထက် မည်သည့်အရာကမျှတန်ဖိုးမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် နယ်စားကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ကျန်းလှလှအိန်းပေးခဲ့သောဆန်ဖိုးများကို မိမိကပေးလျှော်ကြောင်းနှင့် ကျန်းလှကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးကြောင်းစာလွှာကို....

ကိုယ်တိုင်ရေးကာလက်မှတ်ရေးထိုးပြီး တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် နယ်စားမင်းက ဖုန်းလွေကိုကြည့်ကာ

“ကဲ... ဆရာလေး လိုအပ်တာတွေကို အားလုံးလုပ်ဆောင်ပေးပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သားတော်ရီကျောက်ရဲ့ ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသလို့ရပြီထင်ပါတယ်”

ဖုန်းလွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နယ်စားမင်းတို့ ကျွန်တော်နဲ့ အခုလိုတွေ့တာ အင်မတန်ကံကောင်းပါတယ်၊ ဒီရောဂါကို ကျွန်တော်ကလွဲလို့ အခြားကုနိုင်တဲ့ သမားတော်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ၊ ဒါက ရိုးရိုးရောဂါမဟုတ်ဘူး၊ ပယောဂနဲ့ယှဉ်တဲ့ရောဂါပါ”

ဖုန်းလွေက နယ်စားမင်းတို့လူစုကြောက်ရွံ့သွားအောင် ခပ်တည်တည်ဖြင့်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် နယ်စားမင်းတို့လူစုမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဖုန်းလွေက ရီကျောက်၏ခုတင်ဘေးသို့ တည်ငြိမ်စွာပင် လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်မှဂါထာရွတ်သလို အသာအယာတီးတိုး ရေရွက်ကာ ခုတင်ကိုသုံးပတ်ပတ်လိုက်သည်။

ယင်းသို့လုပ်ဆောင်နေစဉ် သူ၏ရင်ထဲ၌ ရယ်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာသည်။

သို့သော် မရယ်မိအောင်ထိန်းကာ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင်ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရီကျောက်၏ခေါင်းမှခြေထောက်အထိ လက်ဝါးဖြင့် သုံးကြိမ်သပ်ချသည်။

ပြီးမှ....

မန်းသလိုမှုတ်သလိုအယောင်ပြုကာ မိမိပိတ်ထားခဲ့သည့် အကြောများပြန်ပွင့်သွားအောင် စောင့်ကြည့်နှိပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။

နယ်စားမင်းတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ သူ၏လုပ်ဆောင်မှုများကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဖုန်းလွေက ရီကျောက်ကို အတန်ကြာနှိပ်နယ်ပြီးနောက်....

“ပျောက်စေ... ထတော့”

မှင်ကောင်းကောင်းဖြင့် ခပ်တည်တည်အော်လိုက်သည်။

ယင်းအခိုက် အကြောများပွင့်သွားပြီဖြစ်သည့်ရီကျောက်သည် ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်လေတော့သည်။

ရီကျောက်၏ဝေဒနာမှာ ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ နယ်စားမင်းတို့လူစုဝမ်းသာသွားကြကုန်တော့၏။

၀၀၀၀

သားဖြစ်သူ ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်ကိုတွေ့သည့်အခါ နယ်စားကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြကုန်သည်။

“ဟော... သား နေကောင်းသွားပြီ၊ သားကိုကယ်တင်ကုသပေးတဲ့ဆရာလေးကို ကန်တော့လိုက်... ကန်တော့လိုက်”

နယ်စားက သားဖြစ်သူကိုတိုက်တွန်းလိုက်၏။

ရီကျောက်မှာအကြောပိတ်ခံထားရကာ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဝေဒနာကိုခံစားနေရရာမှ ရုတ်တရက် သက်သာပျောက်ကင်းသွားခြင်းဖြစ်ရာ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဇေဝေဝါဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ရီကျောက်သည် မိခင်စကားကိုမဖယ်ရှားပါ။

ချက်ချင်းပင် ဖုန်းလွေကို ဦးချွန်ကန်တော့လိုက်၏။

ဖုန်းလွေက ခပ်တည်တည်ပင် ကန်တော့ခံလိုက်သည်။

ပြီးမှ ရီကျောက်ကိုစိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရောဂါဟာ သာမန်ရောဂါမဟုတ်ဘူး၊ အမှောင့်ပယောဂဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောပြခဲ့တဲ့စည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မမေ့နဲ့၊ စည်းကမ်းပျောက်ဖျက်ရင် ရောဂါ ပြန်ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘယ်လိုစည်းကမ်းတွေလဲဆိုတာ ခင်ဗျားမိဘတွေကို သေချာပြန်မေးကြည့်”

ရီကျောက်က အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

နယ်စားမင်းက ဖုန်းလွေကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားသည်။
ထို့နောက် စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်သည်။
နယ်စားမင်းသည် မြို့တော်ဝန်မင်းယန်အား မျက်ရိပ်ပြ
လိုက်သည်။ နယ်စားကြီး ဘာဆိုလိုသည်ကို မင်းယန်က ရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေတစ်ထောင် ယူရန်ထသွား၏။

ဖုန်းလွေက နယ်စားမင်းကို ကျန်းလူမှာ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်
သည့်အမူထမ်းကောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ၏အမှုကိုစွဲကို သေချာစွာ
စစ်ဆေးကြည့်သင့်ကြောင်းတိုးတိုးအကြံပေးလိုက်၏။

နယ်စားမင်းသည် ဖုန်းလွေပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်ဖြင့်နားထောင်လျက်ရှိသည်။

မကြာမီ မြို့တော်ဝန်မင်းယန် ပြန်ထွက်လာသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ထောင် ပါလာသည်။

မင်းယန်သည် ထိုပိုက်ဆံအား တရိုတသေလှမ်းပေးလိုက်
သည်။ ဖုန်းလွေက ခပ်တည်တည်ဖြင့်လှမ်းယူကာ အိတ်ထဲထည့်သိမ်း
ဆည်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နယ်စားမင်းတို့ဘက်သို့လှည့်ကာ
နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... လူနာရဲ့ ရောဂါလဲကောင်းသွားပြီမို့ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်
ပြုကြပါဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားမည်ပြုလိုက်
သည်။ သို့သော်... သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်ပြန်
လှည့်လာသည်။ ပြီးနောက်... ရိကျောက်အား စိုက်ကြည့်ကာ ပြော
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်မှာ ခွဲတဲ့စည်းကမ်းတွေကို သေသေချာချာ
စောင့်ထိန်းပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားရောဂါပြန်ထလာလိမ့်မယ်”

ရိကျောက်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဖုန်းလွေကျေနပ်သွားပြီး... မြို့တော်ဝန်ဂေဟာမှပြန်လည်
ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ၏မျက်နှာမှာ
ပြုံးရွှင်နေလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အခန်း (၄)

ဓမ္မနာယခရီး

ဖုန်းလွေသည် မြို့တော်ဝန်ဂေဟာမှတည်းခိုရိပ်သာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာခဲ့၏။ သူသည် ရိက္ခာကပ်နှင့်မင်းယန်ကို ပညာပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ၏စိတ်များပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေလေသည်။

ဖုန်းလွေက အိပ်ရာပေါ်သို့လှဲကာအိပ်ချလိုက်၏။

သူ၏စိတ်များမှာ လွန်စွာပျော်ပါးလန်းဆန်းနေသောကြောင့် မကြာမီပင် နှစ်မြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နေဖြင့်မှအိပ်ရာမှမိုးထလာ၏။

သူသည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ နံနက်စာစားသောက်ပြီး နောက် ကျန်းဝမ်းတို့အိမ်သို့သွားရောက်လေသည်။

သူရောက်ရှိသွားသောအခါ အပြစ်မှလွတ်မြောက်လာသော ကျန်းလူကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ကျန်းမိသားစုမှာ... ဖုန်းလွေကို ပျူငှာလိုက်လှဲစွာခေါ်ခေါ်ကြ လေသည်။ သူတို့သည် ဖုန်းလွေအားကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်နေကြ၏။

ဖုန်းလွေမှာလည်း ကျန်းမိသားစုကိုကြည့်ကာ အထူးပင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ကျန်းမိသားစုမှာ သူတို့အိမ်တွင် တည်းခို ရန် ဖုန်းလွေအား အတင်းဖိတ်ခေါ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်... သူသည် ကျန်းမိသားစုအိမ်တွင် သုံးရက်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုရက်များအတွင်း ဖုန်းလွေမှာ ကောင်းသတင်း များကိုဆက်၍ကြားခဲ့ရသည်။

ယင်းသတင်းကား....

ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူ မင်းယန် အရေးယူခံရပြီး ကျန်းလူ ကို ခွန်စန်းမြို့တော်ဝန်အဖြစ် ပြန်လည်တင်မြှောက်သည့်သတင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ခွန်စန်းမြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့မှာ အလွန်ပင်ဝမ်းသာသွားကြ၏။

ဖုန်းလွေ သိုင်းပညာတတ်မြောက်ကြောင်းသိသွားသော ကျန်းလူသည် သူ့အား ခွန်စန်းမြို့၏ရာဇဝတ်မှုနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန်တိုက်တွန်းလေသည်။

ထိုအခါ... ဖုန်းလွေက မိမိ၏မိဘများကိုကန်တော့လိုသေး ကြောင်းပြောကာ ခွန်စန်းမြို့မှထွက်လာခဲ့၏။

သူသည် မိဘများကိုကန်တော့ပြီးနောက် ခွန်စနန်းမြို့သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ခွန်စနန်းမြို့တော်ဝန်ကျန်းလူက သူ့အား ရာဇဝတ်မှုများကို တာဝန်ယူရသောမြို့စားအဖြစ်ခန့်အပ်လိုက်၏။ ဖုန်းလွေက သူ၏သိုင်းပညာစွမ်းရည်ဖြင့် ဒုစရိုက်သမားများကိုရွှေ့ဖုန်းနှိမ်နင်းခဲ့သည်။

ကျန်းလူ၏စိမ့်အုပ်ချုပ်မှုကောင်းခြင်းနှင့်....

ဖုန်းလွေ၏စွမ်းရည်ကြောင့်....

ခွန်စနန်းမြို့ နယ်ပယ်ဒေသမှာရာဇဝတ်မှုကင်းရှင်းကာ....

အလွန်ပင် အေးချမ်းသာယာခဲ့၏။

ဖုန်းလွေ၏နာမည်သတင်းမှာလည်း တစ်နေ့တခြား ကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။

ဖုန်းလွေသည် မြို့စားရာထူးရပြီး မကြာမီတွင် ရှောင်မေဝါးနှင့်လက်ထပ်လိုက်၏။

သို့ဖြင့် သုံးနှစ်ခန့်အချိန်ကုန်ဆုံးသွားသည်။

တစ်နေ့တွင်.... မြို့တော်ဝန်ကျန်းလူထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာ၏။

ယင်းစာမှာ.... ကျန်းလူ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သော ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်ထံမှ အကူအညီတောင်းသည့်စာဖြစ်သည်။

ကျန်းလူက ဖုန်းလွေအား ချက်ချင်းပင်ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။ အကြောင်းကား....

ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်က သူတို့ဒေသတွင် ရမ်းကားသောင်းကျန်းနေသောရေနဂါးဂိုဏ်းကိုချေဖုန်းနိုင်ရန်အတွက် ဖုန်းလွေကို စေလွှတ်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွေလည်း ကျန်းလူထံသို့ချက်ချင်းပင် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ကျန်းလူက ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်အကူအညီတောင်းခံလာမှုကိုပြောပြလိုက်သည်။

ဖုန်းလွေက ကျန်းလူ၏ပြောပြချက်များကို ဂရုတစိုက်နားထောင်နေ၏။

ကျန်းလူက ဖုန်းလွေအား စိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့စွမ်းရည်ထက်မြက်မှုက အတော့်ကိုကျော်ကြားနေတာကြောင့် အခုလိုအကူအညီတောင်းခံလာတာပဲ”

ထို့နောက် သူသည် ဖုန်းလွေအားအကဲခတ်ကြည့်ကာမေးလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဖုန်းလွေက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် တည်ကြည်သောအသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒုစရိုက်သမားတွေကိုနှိမ်နင်းဖို့က ကျွန်တော့်တာဝန်ပါ။
မြို့တော်ဝန်မင်း ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့
အသင့်ပါပဲ”

ကျန်းလူကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် ရှင်မင်မြို့ကိုသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပေ
တော့”

ဖုန်းလွေက ကျန်းလူအားဦးညွတ်ကာပြန်လည်ထွက်ခွာလာ
ခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဖုန်းလွေသည် ဇနီးသည် ရှောင်မေဝါးကို
ခေါ်ကာ ရှင်မင်မြို့သို့ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ရှင်မင်မြို့...

ရှင်မင်မြို့သည် အရှေ့ဘက်ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းရှိဆိပ်
ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်၏။ ရှင်မင်မြို့ အနီးတစ်ဝိုက်ဒေသများတွင်
မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များပေါများလှသည်။

ထို့ကြောင့်...

ခရီးလမ်းပန်းဆက်သွယ်ရာတွင် ဂူနီးလမ်းထက် ရေလမ်း
ကိုပိုမိုအားထားကြ၏။ ရှင်မင်ဆိပ်ကမ်းတွင် သဘောကြီးငယ်၊ လှ
ကြီးလှေငယ်များတို့ အခါမလပ် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြလေသည်။

ဖုန်းလွေတို့ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ရှင်မင် မြို့တော်ဝန်
က အခမ်းအနားဖြင့်ဧည့်ခံကြိုဆို၏။

ထို့နောက် ဖုန်းလွေတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် သီးသန့်နေအိမ်
တစ်ခုစီစဉ်ပေးသည်။

ယင်းအိမ်မှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင်တည်ရှိ၏။

အိမ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်းမရှိလှချေ။

သို့သော်.... အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင်ကျယ်ဝန်းသောပန်းခြံ
တစ်ခုရှိသည်။

ထို့ကြောင့်... အပန်းဖြေအနားယူရန်သင့်တော်သောနေရာ
တစ်ခုဟုဆိုနိုင်၏။

ဖုန်းလွေတို့အတွက် အခြေအရံနှင့်အစောင့်အကြပ်များကို လည်း ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်ကစီစဉ်ပေးသည်။

ဖုန်းလွေမှာ နှစ်ရက်ခန့်အနားယူပြီးနောက် ရေနဂါးဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းနှိမ်နင်းရေးအတွက် စုံစမ်းမှုများစတင်လိုက်၏။

ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်က ဖုန်းလွေတို့နှင့်အတူ ရာဇာဝတ်နှိမ် နင်းရေးခေါင်းဆောင်ယန်ကျီအား လိုက်ပါကူညီစေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဖုန်းလွေသည် ယန်ကျီနှင့်အတူ လှေတစ်စီးဖြင့် စမ်းစီးမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ခရီးလှည့်လည်လာခဲ့၏။

ရှင်မင်မြို့တွင်....

လွင်ပြင်များ ချောင်းများမှာ ပင့်ကူအိမ်သဖွယ်ပေါများလှ သည်။ စမ်းစီးမြစ်မှာ ရှည်လျား၍ရေစီးရေလာကောင်း၏။

ထို့ပြင်.... ရှင်မင်မြို့နယ်ပယ်ဒေသရှိ မြို့ရွာကျေးလက်အ တော်များများကိုဖြတ်၍စီးဆင်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် စမ်းစီးမြစ်ကြောင်းမှာ လူဆိုးများခိုအောင်းလှ ယက်တိုက်ခိုက်ရာ နေရာကောင်းတစ်ခုဖြစ်လာ၏။

ဖုန်းလွေမှာ လှေပေါ်တွင်ကာ မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်၏အလှအပ များနှင့် မြစ်ထဲတွင်ကူးနေသောငန်းအုပ်လေးများကိုကြည့်ကာ လိုက် ပါလာလေသည်။

အမှန်တွင်... သူတို့သည် ရေနဂါးဂိုဏ်းအကြောင်းစုံစမ်းရန် လှေတစ်စင်းငှားကာထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းလွေတို့ စီး လာသောလှေမှာ ခရီးသည်တင်လှေဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်... ခရီးသည်ဆယ်ဦးနှင့် ကုန်စည်များတင်ဆောင် နိုင်သောလှေဖြစ်သည်။

ယခုမူ... လှေပေါ်တွင် ဖုန်းလွေနှင့်ယန်ကျီတို့နှစ်ယောက် တည်းသာပါလာခြင်းကြောင့် လှေမှာအတော်ပင်ပျော်ပါးနေလေ၏။

သို့သော် လှေသမားမှာမူ သုံးယောက်ဖြစ်နေသည်။

ပဲ့ကိုင်သူတစ်ယောက်နှင့် လှေထိုးသားနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။

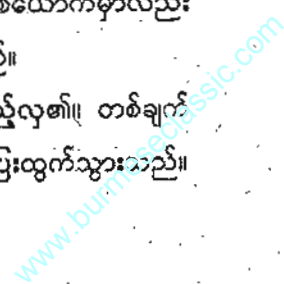
ပဲ့ကိုင်သူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကျစ်လျစ်သန်မာ သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ထူးဆန်းစွာပင် ညိုမည်းနေ၏။

သို့သော် မျက်လုံးများမှာစူးရှတောက်ပလှသည်။

ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန် မည့်အသွင်ရှိ၏။ အလားတူပင် လှေထိုးသားနှစ်ယောက်မှာလည်း ခွန်အားသန်မာသည့်လူသန်ကြီးများဖြစ်ကြသည်။

လှေလှော်ခတ်ရာတွင် အထူးအားပြည့်လှ၏။ တစ်ချက် လှော်တိုင်း လှေမှာလှစ်ခနဲလှစ်ခနဲနေအောင်ပြေးထွက်သွားသည်။

ပဲကိုင်သူလူကြီးနှင့် လှေထိုးသားနှစ်ယောက်၏အသွင်မှာ သံသယဖြစ်စရာကောင်းလှတော့သည်။

အကြောင်းကား... သူတို့၏မျက်လုံးများက ဖုန်းလွေထံသို့ မသိမသာအကဲခတ်နေကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွေနှင့်ယန်ကျိုတို့ကလည်းရိပ်မိ၏။

သို့သော် မသိဟန်ဆောင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ အမှန်မှာ... သူတို့သည် သံသယဖြစ်စရာကောင်းသောထိုလှေကို တမင်သက်သက်ပင် ငှားရမ်းစီးလာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမှာ... ယင်းလှေသမားများထံမှ ရေနဂါးဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်သည့်သတင်းများရရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းအခိုက် လှေသည် စမ်းစီးမြစ်၏မြစ်လက်တက်လေးတစ်ခုထဲသို့ချိုးကျွေ့ဝင်ရောက်လိုက်၏။

ယင်းမြစ်လက်တက်တွင် လှေအသွားအလာမရှိချေ။

ဖုန်းလွေတို့၏လှေတစ်စင်းတည်းသာ ရှိနေသည်။

မကြာမီ... ကမ်းခြေတွင် ကိုင်းတောကြီးများထူထပ်စွာရှိသောနေရာသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူနေအိမ်ခြေများကိုမတွေ့ရချေ။ ကြည့်လေရာရာတွင် ကိုင်းတောကြီးများကိုသာမြင်တွေ့နေရလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့အား လှေသမားများကတိုက်ခိုက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိလိုက်သည်။

သို့သော် တမင်ပင် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ဤလှေသမားများမှာ လူကောင်းမဟုတ်ဘဲ လူဆိုးများဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ကောင်းစွာသိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

ရေနဂါးဂိုဏ်းကမှလူများဖြစ်မည်လား ...

အခြားဂိုဏ်းမှလူများဖြစ်မည်လားဆိုသည်ကိုမူ ...

ကွဲကွဲပြားပြားမသိနိုင်သေးချေ။

သို့သော် ဤနေရာတွင် အတင့်ရဲနှင့်ရမ်းကားတိုက်ခိုက်ရသည်မှာ ရေနဂါးဂိုဏ်းသာရှိ၏။

ယင်းကြောင့် လှေသမားများသည် ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများဖြစ်ရန် ဆယ်ပုံရှစ်ပုံခန့်သေချာနေပြီဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွေက လှေသမားသုံးယောက်အား အရှင်လက်ရဖမ်းဆီးမည်ဟုစိတ်ကူးထား၏။

အကြောင်းမှာ...

သူတို့အား ရေနဂါးဂိုဏ်းအကြောင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းလို
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွှေသည် အရေးပေါ်တိုက်ခိုက်မှုကြိုရလျှင် ရင်ဆိုင်နိုင်
ရန်အတွက်လည်း အသင့်ပြင်ဆင်ထား၏။

သို့သော်... လှေသမားများတွင် လောလောဆယ်တိုက်ခိုက်
မည့်အရိပ်လက္ခဏာကို မတွေ့ရသေးချေ။

လှေငယ်သည် ကျွန်းငယ်လေးတစ်ကျွန်းဆီသို့သာ ဦးတည်
သွားလျက်ရှိနေလေသည်။

၀၀၀၀

လှေကလေးသည် ရေလယ်ရှိ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းဆီသို့
ဦးတည်ရွေ့လျားနေ၏။ ယင်းကျွန်းကလေးမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ခြင်း
မရှိချေ။ အလျားပေသုံးဆယ်၊ အနံပေတစ်ရာခန့်သာကျယ်သော
ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းသာဖြစ်သည်။

လှေထိုးသားလူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က လှေကိုအားကုန်
လှော်ခတ်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် လှေကလေးမှာ လေးညှို့မှလွတ်လိုက်သော မြား
တစ်စင်းနှယ် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်
လှေကလေးမှာ ထိုကျွန်းကလေး၏ကမ်းခြေရှိ ကိုင်းတောထဲသို့ တိုး
ဝင်သွားလေတော့၏။

မကြာမီ လှေဦးမှာ ကျွန်းကမ်းခြေဆီသို့ ဆိုက်သွားသည်။

ထိုအခါ လှေသမားများမှာ လှော်တက်များကိုပစ်ချလိုက်
ကြ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... ဖုန်းလွှေတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကြ
လေတော့သည်။

၀၀၀၀

မည်သည့်နေရာမှထုတ်ယူလိုက်ကြသည်မသိ လှေထိုးသား နှစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် ဓားကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြပြီးဖြစ်နေ လေပြီ။ ဖုန်းလွေက ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်၏။

ယန်ကျီလည်း ဖုန်းလွေနောက်မှခုန်တက်လိုက်၏။

သူတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာမြင့်မားကြသူများဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ခုန်လွှားသွားသည်မှာ ငှက်ကြီး နှစ်ကောင်ပျံဝဲသွားသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

ဓားရှည်ကိုင်ထားသော လှေသမားနှစ်ယောက်ကလည်း မခေပါချေ။

ဖုန်းလွေတို့နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် ကျွန်းပေါ် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများဖြစ် ကြောင်းသိသာထင်ရှားနေပေသည်။

သူတို့သည် ဖုန်းလွေတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် လှေသမားတစ်ယောက်က သဘောကျစွာရယ် မောရင်းပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရေနဂါးဝိုင်းကိုအံ့တုဖို့စိတ်ကူးထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မှာအရည်အချင်းတယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့် ထားဖို့လိုလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားရှည်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ ဖုန်းလွေကိုဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ့အသုံးပြုလိုက်သောသိုင်းကွက်မှာ ငါးမန်းစွယ်ယမ်း သိုင်း ကွက်ဖြစ်သည်။ နေရောင်အောက်တွင် ဓားရောင်များ ပွေးလက်သွား လေသည်။

ဓားသွားမှာ ဖုန်းလွေခေါင်းပေါ်မှစိုးခနဲဖြတ်ကျော်သွား သည်။ သိုင်းကွက်မှာ အဆင့်မြင့်လှ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်လည်းကောင်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူမှာ သာမန်ရေနဂါးဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ချေ။ အဆင့်မြင့်ရာထူးရထားသည့် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်မည်ဟု ဖုန်းလွေခန့်မှန်းလိုက်သည်။

တစ်ဒဂံအတွင်းမှာပင်....

ထိုလူ၏ဓားချက်များသည် ဖုန်းလွေ၏တစ်ကိုယ်လုံးအား လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။ ထိုဓားချက်များသည် သွက်လက်ပြင်းထန် လှသဖြင့် ဖုန်းလွေမှာ သက်တန်နီဓားကိုထုတ်ယူရန်ပင် အချိန်မရ လိုက်ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပြတင်းတွန်းဖွင့် သိုင်းကွက်ကိုသုံးကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရသည်။

ပြတင်းတွန်းဖွင့် သိုင်းကွက်မှာ...

လက်ချည်းသက်သက်တိုက်ခိုက်ရသည့် သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်ထုတ်ကာ ထိုလူ၏ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ဤတုံ့ပြန်မှုတွင် လျင်မြန်ရန်နှင့် အတွင်းအားပြည့်ဝရန်သာ အရေးကြီးသည်။

ရန်သူ၏ဓားချက်ရောက်မလာမီ လက်ဦးရန်လိုအပ်သည်။

ထို့ပြင် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်အင်အားကလည်း ပြင်းထန်ရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တို့နှေးပြီးအားပျော့မည်ဆိုလျှင် တစ်ဖက်လူ၏ဓားချက်က ဦးသွားမည်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွေ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ လျင်မြန်မှုနှင့်အတွင်းအားပြည့်ဝမှုနှစ်ခုစလုံးပါရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့်....

“ဖုန်း....”

“အင့်....”

ရန်သူမှာ နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွားကာ ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားလေသည်။ ယင်းအခိုက်....

“အား....”

လူတစ်ယောက် စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖုန်းလွေ ရင်ထိတ်သွားသည်။ အော်ဟစ်သံမှာ ယန်ကျီ၏အသံဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ယန်ကျီထံသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယန်ကျီမှာ တစ်ဖက်ရန်သူကြောင့်ဒဏ်ရာရသွားပြီဖြစ်၏။

ရန်သူသည် ဒဏ်ရာရလဲကျနေသည့်ယန်ကျီအား လက်စသိမ်းခုတ်ချရန် ဓားကိုမြှောက်လိုက်သည်။

ဖုန်းလွေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကမန်းကတန်းပင် အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဟိတ်....”

သူ၏အော်သံကြောင့် ထိုလူ လှမ်းကြည့်လာသည်။

ထိုအခါ သူ့ထံသို့ပြေးဝင်လာသောဖုန်းလွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ထိုလူသည် ယန်ကျီကိုမခုတ်ချတော့ချေ။

ဓားကိုပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖုန်းလွေဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏ဓားပညာမှာ မခေလှချေ။

အကြောင်းကား

လူကလှည့်လိုက်သည်နှင့် ဓားချက်ကလည်း ဖုန်းလွေထံသို့ လှစ်ခနဲဝင်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းလွေမှာ စောစောတုန်းကကဲ့သို့ လက်နက်မဲ့မဟုတ်တော့ချေ။ ထိုလူထံသို့ ပြေးအလာတွင် သက်တန်းနိဗ္ဗာန်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ရန်သူ၏ဓားချက်ကို သူက သက်တန်းနိဗ္ဗာန်ဖြင့် ခုခံပေးလိုက်သည်။

“ရွမ်း...”

ဓားနှစ်လက် ရင်ဆိုင်ခုတ်မိကြသည်။

“ခြွမ်း...”

မီးပွင့်များမှာ ဖြာခနဲထွက်လာသည်။

ထိုလူ နောက်သို့ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းယိမ်းယိုင်သွားသည်။

သို့သော် ဖုန်းလွေမှာမူ တည်ငြိမ်စွာပင်ရပ်နေ၏။

သူသည် ရှေ့ဆက်တက်ကာ ရန်သူကိုလိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းအခိုက် သူ၏မျက်စိထောင့်နားတွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။ သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

အကြောင်းကား... လှေပဲ့နင်းမှာသံလှော်တက်ကိုကိုင်ကာ ယန်ကျီထံပြေးဝင်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လှေပဲ့နင်းကြီးက ယန်ကျီအား အပြီးတိုင်သုတ်သင်ရန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းလွေမှာ အခက်ကြုံသွားရသည်။

သူ ယခုရောက်ရှိနေသည်နေရာမှာ ယန်ကျီလဲကျနေရာနှင့် ခြေငါးလှမ်းခန့်ကွာဝေးသည်။ ထို့ပြင် ဖုန်းလွေမှာ လှေသမားတစ်ယောက်နှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရသည်။

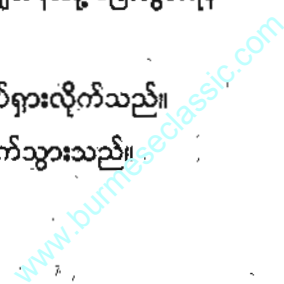
အကယ်၍ လှေသမားနှင့်ရင်ဆိုင်မနေရလျှင် 'သူ့အနေဖြင့် အမြန်ဆုံးခုန်လွှားကာ ပဲ့နင်းကြီးအား ဟန့်တားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆင့်မြင့်ရန်သူတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရ၍ ဖုန်းလွေအခက်အခဲကြုံတွေ့နေရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူ့အနေဖြင့် လှေသမားကို အနိုင်ယူဖြတ်ကျော်သွားနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ခြေတစ်လှမ်းခန့်နောက်ကျသွားမည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းတွင် လှေပဲ့နင်းကြီးက ယန်ကျီအား သုတ်သင်လိုက်ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်... ဖုန်းလွေသည် ယန်ကျီအနီးသို့ ပြေးသွားရန် မကြိုးစားတော့ချေ။

သို့သော် သူ၏လက်တစ်ဖက်ကလှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုအခါ သွေးရောင်တန်းတစ်ခု လက်သွားသည်။

သူက ယန်ကျီကိုသုတ်သင်ရန် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသော
ပဲနင်းကြီးအား သက်တန်နီဓား ဖြင့်လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်
ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သွေးနီရောင် လင်းလက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
သက်တန်နီဓားမှာ ပဲနင်းကြီးထံသို့အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့်
လွင့်ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် ပဲနင်းကြီး၏နောက်ကျောသို့ တည့်မတ်စွာစိုက်
ဝင်သွားတော့သည်။

“ဒုတ်...”

“အား...”

လှေပဲနင်းကြီးက စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက ဖုန်းလွေ၏လက်ဝါးချက်ကြောင့်
ဒဏ်ရာရလဲကျနေသောလှေသမားက အလန့်တကြားရှေ့တံလိုက်
လေသည်။

“ဟာ... ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုထိသွားပြီ”

ထိုအသံကြောင့် ဖုန်းလွေနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေသူ လှေ
သမားမှာအံ့ဩသွားသည်။ တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း အနည်းငယ်နှောင့်
နှေးသွားသည်။

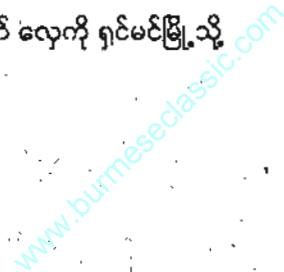
ဖုန်းလွေသည် ပါးနပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝအသုံးချလိုက်၏။
သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် လျှင်မြန်စွာပင်လှုပ်ရှားသွားလေ
တော့၏။ လှေသမား၏အကြောကိုအရိပ်မဲ့လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးပိတ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ လှေသမားမှာ အကြောပိတ်ခံရ၍ ခွေခနဲလဲကျသွား
၏။ ထို့နောက် စောစောကဒဏ်ရာရကာလဲကျနေသောလှေသမား
ကိုလည်း သွေးကြောပိတ်လိုက်ပြန်သည်။

သူသည် ပဲနင်း၏ကျောပြင်မှသက်တန်နီဓားကို ဆွဲနှုတ်ယူ
ပြီး အလောင်းကိုလှေပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

ပြီးသည့်အခါမှ ဒဏ်ရာရလဲကျနေသောယန်ကျီအား ပြေး
ပွေ့၍ဒဏ်ရာအား တစ်ခဏနှိပ်နယ်ပြုစုပေးသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်... ယန်ကျီမှာ အတော်ပင်သက်သာ
လာသည်။ ဖုန်းလွေသည် ယန်ကျီအား လှေပေါ်သို့အသာပွေ့တင်
လိုက်လေသည်။

အကြောပိတ်ခံထားရသော လှေသမားနှစ်ယောက်ကို
လည်း လှေပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေကို ရှင်မင်မြို့သို့
ပြန်လည်လှော်ခတ်လာခဲ့တော့သည်။

ဖုန်းလွေဖမ်းဆီးခဲ့သောလှေသမားနှစ်ယောက်မှာ ရေနဂါး
ဂိုဏ်းမှာထိပ်သီးသိုင်းသမားရေသရဲညီနောင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင်... အသေမိလာသည့်ပွဲနင်းကြီးမှာ ငါးမန်းဖြူတိုးစိန်
ဆိုသူဖြစ်သည်။

ငါးမန်းဖြူတိုးစိန်မှာ ရေနဂါးဂိုဏ်းမှဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ပင်
ဖြစ်သည်။ ဖုန်းလွေသည် ဖမ်းမိသည့်သူများအား ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်
လက်သို့အပ်နှံလိုက်၏။

ရေသရဲညီနောင်တို့ကို ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်ကိုယ်တိုင် ကြီး
ကြပ်ကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။ ရေသရဲညီနောင်တို့က ရေနဂါး
ဂိုဏ်းခွဲစခန်းနေရာများကို ပြောပြကြသည်။

ထို့ကြောင့်... ဖုန်းလွေခေါင်းဆောင်သော ရာဇဝတ်နှိမ်နင်း
ရေးအဖွဲ့က ရေနဂါးဂိုဏ်းခွဲများကိုချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်... ရေနဂါးဂိုဏ်း၏ဌာနချုပ်ကိုကား ခြေရာခံ၍မရ
ခဲ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့်... ရေနဂါးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကိုလည်းဖမ်းဆီး
နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ကြချေ။

ရေသရဲညီနောင်နှင့် အခြားဖမ်းမိသော ရေနဂါးဂိုဏ်းသား
များကိုစစ်မေးသော်လည်း ရေနဂါးဂိုဏ်းဌာနချုပ်တည်နေရာကို သူ
တို့ကိုယ်တိုင်ပင်မသိကြောင်း အစစ်ခံခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ဂိုဏ်းခွဲစခန်းများချေမှုန်းခံရပြီး ဂိုဏ်းဝင်အများအပြား ဖမ်း
ဆီးခြင်းခံရခြင်းကြောင့် ရေနဂါးဂိုဏ်းမှာ အတော်ပင် အထိနာသွား
ခဲ့လေသည်။

ရမ်းကားတိုက်ခိုက်မှုများ သိသိသာသာပင် လေ့လာနည်းသွား
လေသည်။ ယင်းကြောင့် ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်က ဖုန်းလွေအား ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုခဲ့လေသည်။

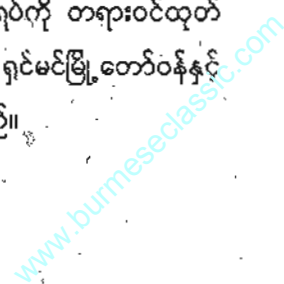
ရှင်မင်မြို့သူမြို့သားများကလည်း ဖုန်းလွေအား ဝိုင်းဝန်း
ကျေးဇူးတင်စကားပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် သတင်းတစ်ခုကြောင့်
သူတို့ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

ယင်းသတင်းကား ငါးမန်းဖြူဂိုဏ်းမှတိုးစိန် အသတ်ခံရ
မှုတွင် ဖုန်းလွေက လက်လွန်ခြေလွန် တမင်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု
နယ်စားမင်းထံ တိုင်ကြားသည့်သတင်းပင်ဖြစ်သည်။

မကြာမီ...

နယ်စားမင်းက ကြေညာချက်တစ်ရပ်ကို တရားဝင်ထုတ်
ပြန်လိုက်လေသည်။ ထိုကြေညာချက်ကြောင့် ရှင်မင်မြို့တော်ဝန်နှင့်
မြို့သူမြို့သားများ ယူကူးမရဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

အကြောင်းကား

နယ်စားမင်းက ရာဇဝတ်ကောင်များကိုဖမ်းဆီးရာ၌ မလွှဲ
မရှောင်သာသော အခြေအနေမှလွှဲ၍ အသေဖမ်းဆီးခြင်းမပြုရဟူ
သောစည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့မှုဖြင့် ဖုန်းလွေအား ရာထူး
မှဖယ်ရှားလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ဖုန်းလွေမှာ.... အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရ
လေသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူရှောင်မေဝါးကိုခေါ်ကာ ရှင်မင်မြို့မှ
အမြန်ဆုံးထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ရှင်မင်မြို့မှလှေစီး၍ထွက်ခွာလာ
ကြသည်။ သူသည် မြို့စားဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားတော့ပေ။

အကြောင်းကား ဝတ်ဆင်ရန်လည်းမလိုသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် သာမန်အပြာရောင်ဝတ်စုံကိုသာ ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

ထို့ပြင် သက်တန်နီဇားနှင့် နံ့သာနီယပ်တောင်တို့ကို မကိုင်
ဆောင်ဘဲသိမ်းထားလိုက်ကြသည်။

သူသည် ယခင်က အစဉ်အမြဲသွက်လက်ချက်ချာသူတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုတွင်မူ သူ၏ဟန်ပန်မှာလေးကန်ထိုင်းမိုင်း
နေသည်။ မျက်နှာမကြည်မလင်ဖြင့် အဝေးသို့ငေးမောကြည့်ရှုနေ
လေသည်။

ရှောင်မေဝါးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏စိတ်ထဲတွင် အလွန်ပင် ထိ
ခိုက်ကြေကွဲနေကြောင်းရိပ်မိသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အလွန်ပင်
စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေရသည်မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်မေဝါးမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ဟန်ပန်အမူအရာကို ကြည့်
ကာ ပို၍ဝမ်းနည်းလာသည်။ ယင်းကြောင့်.... သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့
မျက်ရည်များ တလိုမ့်လိုမ့်စီးဆင်းကျလာသည်။ ရှောင်မေဝါးက ငို
ရွိုက်ရင်း ဖုန်းလွေအားကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ရာထူးတို့ စည်းစိမ်တို့ဆိုတာ သင်္ခါရတွေပါ။ အာဝရေစက် ကုသိုလ်ရှိသလောက်ပဲရမှန်း ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မှာကတော့ တာဝန်ကိုကြိုးစားထမ်းဆောင်လျက်သားနဲ့ အလုပ်က နေ...”

ဖုန်းလွေက သူမအားဆက်လက်မပြောရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက် သည်။ ရှောင်မေဝါးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းလွေက သူမ၏ပခုံးကိုအသာအယာပွေ့ဖက်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မေဝါးကလဲကွယ် သတိထားပါ။ စိတ်ထဲရှိတာတွေ အရမ်း လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့။ ဒီလှေပေါ်မှာ လူပေါင်းစုံပါလာကြတာ၊ ရေ နဂါးဂိုဏ်းကလူတွေလဲ ပါချင်ပါလာနိုင်တယ်”

သူ၏သတိပေးစကားကြောင့် ရှောင်မေဝါး မျက်လုံးပြူး သွားသည်။ သူမက လှေပေါ်ရှိလူများကိုထိတ်ထိတ်ပျာပျာကြည့်မိ လိုက်သည်။ ထိုအခါ လှေပေါ်မှလူအချို့က သူမတို့အားကြည့်နေကြ သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုလူများသည် သူမတို့အား အထင်အမြင်သေးသော အမူ အရာများရှိနေကြသည်ဟု ရှောင်မေဝါးထင်လိုက်မိသည်။

ထို့ပြင် အတော်လည်းရှက်သွားမိသည်။

ရှောင်မေဝါးမှာ လှေပေါ်မှလူများကိုမကြည့်ရဲတော့ချေ။

ခေါင်းကိုငုံ့ကာ မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။ သို့သော် ထို လူများ၏စကားသံများကိုတော့ ကြားနေရသည်။

“ဟော... မင်းစမ်းတောင်ကိုတောင် လှမ်းမြင်နေရပြီ”

“ဒါဖြစ်ကွေ့လွန်ရင် စီးလိန်ရှာရေလက်ကြားကိုရောက်တော့ မယ်လေ”

“အင်း ဒီစီးလိန်ရှာရေလက်ကြားဟာ ရေနဂါးဂိုဏ်း သောင်းကျန်းစိုးမိုးတဲ့နေရာပေါ့”

“အဲဒီမှာ ရေနဂါးဂိုဏ်းကအမြဲလူယက်တိုက်ခိုက်နေတာပဲ”

“ဟင်...”

“ဒါဆိုရင်တော့ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုစကားများကြောင့် နဂိုက စိတ်အားငယ်နေသော ရှောင် မေဝါးမှာ ပို၍ကြောက်ရွံ့လာလေသည်။

ရာထူးမှထုတ်ပယ်ခြင်းခံရသော မိမိ၏ခင်ပွန်းအား ရေနဂါး အဖွဲ့ကရန်ရှာလာမည်ကို ရှောင်မေဝါးစိုးရိမ်လာမိလေသည်။ ရေနဂါး အဖွဲ့မှာ သူ၏လက်ချက်ကြောင့် အထိနာကာ အခြေပျက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဖုန်းလွေအား မည်သို့မျှအခဲကြေနိုင် ကြမည်မဟုတ်ချေ။

အချိန်ရှိသရွေ့ လက်စားချေရန် ကြံစည်နေမည်သာဖြစ်ပေသည်။ ယခုအချိန်သည် ရေနဂါးဂိုဏ်းအဖို့ ဖုန်းလွှေအား လက်စားချေရန် အကောင်းဆုံးအချိန်အခါပင် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်မေဝါးမှာတွေးရင်း ပို၍ကြောက်ရွံ့လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းလွှေအနားသို့တိုးကပ်လိုက်သည်။

ဖင်းအခိုက် လူတစ်ယောက်၏အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဒါက ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကကိစ္စတွေပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့

စီးလိန်နာရေလက်ကြားမှာ ရေနဂါးဂိုဏ်းကသောင်းကျန်းချင်တိုင်း သေဘင်းကျန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြို့စားမင်းဖုန်းလွှေက ရေနဂါးဂိုဏ်းကို နှိမ်နင်းပစ်ခဲ့လို့ပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် လှေပေါ်မှလူများအားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုလူက ကျယ်လောင်စွာစကားဆက်လိုက်သည်။

“ရေနဂါးဂိုဏ်းက ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတိုးစိန်ဆိုရင် မြို့စားမင်းဖုန်းလွှေရဲ့လက်ချက်ကြောင့် တစ်ခါတည်းသေဆုံးသွားခဲ့တာပဲ။ ရေနဂါးဂိုဏ်းသားအများစုလဲ သေသူသေ အဖမ်းခံရသူခံရဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျန်တဲ့ဂိုဏ်းသားတွေကလဲ အသက်ကိုဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး ပြေးနေရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလူယက်တိုက်ခိုက်ရဲတော့မှာလဲ”

ရှောင်မေဝါး အားတက်သွားသည်။

သူမက စကားပြောနေသူကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ ဦးခေါင်းကြီးပြီးကိုယ်လုံးတုတ်သောလူဝကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူဝသံကဲ့သို့အသံမှာလည်း ကျယ်လောင်လှသည်။ ထိုလူက အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှောင်မေဝါးမှာ လူဝကြီးပြောသည့်စကားများကို အစအဆုံးကြားလိုက်ရသည်။ လူဝကြီးပြောဆိုနေသည့်စကားများမှာ ဖုန်းလွှေအား ချီးမွမ်းပြောဆိုသောစကားများသာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်မေဝါးမှာ အတော်လေးကျေမာပျော်စရာသော သွားသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာများလည်း ပပျောက်သင့်သလောက် ပပျောက်သွားသည်။

စောစောက ညှိုးငယ်နေသောရှောင်မေဝါး၏မျက်နှာမှာလည်း အနည်းငယ်လန်းဆန်းလာသည်။

သူမက ဖုန်းလွှေအနားသို့တိုးကပ်ကာခေါ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို”

ဖုန်းလွှေက အသံတိုးတိုးဖြင့်ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟင်... ဘာလဲညီမ”

၁၄၀ ◀ ဘုန်းကြွယ်

ရှောင်မေဝါးက ဖုန်းလွေအားကြည့်ကာမေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြားတယ်မဟုတ်လား”

သူက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲ”

ရှောင်မေဝါးက အသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“အများပြည်သူတွေက အစ်ကိုရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သိပ်ပြီး

ဈေးကျူးနေကြတယ်။ အစ်ကို့အနေနဲ့ရာထူးက ဖယ်ရှားခံရပေမဲ့ ဘာမှ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစရာမလိုဘူး။ အများပြည်သူတွေကတော့ အစ်ကို့ကိုပြည်သူ့အန္တရာယ်ဖယ်ရှားပေးခဲ့တဲ့လူစွမ်းကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတာပါပဲ”

ဖုန်းလွေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် မိမိ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှမသိစေလိုပေ။ တတ်နိုင်သမျှလျှို့ဝှက်ထားလိုသည်။

သို့သော် ရှောင်မေဝါးက ထိုအကြောင်းများကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲပြောနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူမအား တားဆီးပိတ်ပင်လိုခြင်းမရှိတော့ချေ။ သူမသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သည့်မိန်းမသားတစ်ဦးပင်မဟုတ်ပါလား။

သူမ၏ရင်ထဲတွင်ရှိသောခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြော

ချင်ရှာပေလိမ့်မည်။ သူကလည်း ဇနီးသည်အား စာနာနားလည်သောအားဖြင့် သူမ၏ခံစားချက်များကိုနားထောင်ပေးသင့်ပေသည်။

သို့သော်... သူမပြောဆိုနေသည့်စကားများကိုသာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကကြားသိသွားပါက ဖုန်းလွေ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်သွားနိုင်သည်။

ထိုအခါ သူတို့ဇနီးမောင်နှံအပေါ်သို့ အန္တရာယ်များကျရောက်လာတော့မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

ယင်းကြောင့် သူက သူမကိုကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“လှေဝမ်းထဲမှာအသက်ရှူရတာ သိပ်မကောင်းဘူး။ ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ကြရအောင်”

ရှောင်မေဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

ထို့နောက် ဖုန်းလွေသည် ဇနီးသည်အား ခရီးသည်များအများအပြားရှိနေသည့်လှေကြီးဝမ်းထဲမှ အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပေတော့သည်။

၀၀၀၀

ညနေဆည်းသာ....

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်သို့ အတော်ပင်တိမ်းစောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွှေအိုရောင်နေရောင်ခြည်များကိုမူ လွတ်ပေးနေဆဲဖြစ်သည်။

နေရောင်အောက်တွင် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တလက်လက်တောက်ပနေသည်။ ဖုန်းလွေသည် ရှောင်မေဝါး၏လက်ကိုကိုင်ကာ လှေကားအတိုင်း ကုန်းပတ်ပေါ်တက်လာသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ အေးမြသည့်လေ၏ပွေ့ဖက်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လေကတသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသည်။

သို့သော် ပြင်းထန်ခြင်းမရှိသောလေပြေမျိုးပင်ဖြစ်၏။

လေပြေ ပက်ဖြန်းမှုကြောင့် သူ၏စိတ်များလန်းဆန်းလာသည်။ လှေကြီးက ရှည်လျားသည့်မြစ်ကြောင်းအတွင်း ခုတ်မောင်းနေ၏။

မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ဇင်ယော်များဖျံဝဲလျက်ရှိ၏။

အဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှနေမင်းကြီးသည် လိမ္မော်ရောင်တောက်ပလျက်ရှိနေ၏။

နေရောင်ကြောင့် မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်ရှိကောင်းတောများမှာ ပို၍

စိမ်းစိုတောက်ပနေ၏။ သဘာဝပန်းချီကားမှာ ရှုမောဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် သာယာလှပလျက်ရှိ၏။ ရှောင်မေဝါးက သာယာသည့် ရှုခင်းများကိုငေးကြည့်နေသည်။

လေအဝေ့တွင် သူမ၏ဆံကေသားများ တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာလေးမှာ လန်းဆန်းကြည်လင်နေ၏။ သာယာလှပသည့်သဘာဝပန်းကျင်ကြောင့် စောစောကစိုးရိမ်ပူပန်မှုများနှင့် စိတ်ညစ်ညူးမှုများပျောက်သွားသည်။

သို့သော် ဖုန်းလွေမှာမူ ရှောင်မေဝါးကဲ့သို့စိတ်လက်ကြည်လင်လာမှုမရှိချေ။ အကြောင်းမှာ... မိမိတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် လှေကြီးမှာ မကြာမီ စီးလိန်ရှာရေလက်ကြားသို့ရောက်ရှိလာတော့မည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

စီးလိန်ရှာ ရေလက်ကြားမှ ရေနဂါးဂိုဏ်းလွမ်းမိုးရာနယ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူသိထားသည်။ အကယ်၍ သူ ဤလှေကြီးပေါ်တွင်ပါလာကြောင်းကို ရေနဂါးဂိုဏ်းကသိသွားမည်ဆိုပါလျှင်....

၀၀၀၀

စီးလိန်ရှာရေလက်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

လှေကြီးပေါ်တွင်ပါလာကြသူများမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသည်။ အလားတူပင် ဖုန်းလှေနှင့် ရှောင်မေဝါးမှာလည်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့်စောင့်ကြည့်နေ၏။

ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများ မည်သည့်အရပ်မှထွက်ပေါ်လာမည်နည်းဟုတွေးပူနေမိ၏။ သူ့အနေဖြင့် ရေနဂါးဂိုဏ်းကိုကြောက်ရွံ့၍ မဟုတ်ပေ။

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရဲ၏။

သို့သော် သူမအပါအဝင် အပြစ်မဲ့သည့်ခရီးသည်များ ကြားမှ ထိခိုက်သေကြေကုန်ကြမည်ကို သူစိုးရိမ်မိ၏။

မိမိတစ်ယောက်တည်း ရေနဂါးအဖွဲ့နှင့်ရင်ဆိုင်မည်ဆိုပါက အစွမ်းကုန်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်၏။ မိမိအသက် သေချင်သေသွားပါစေ။

တိုက်ခိုက်နိုင် လှုပ်ရှားနိုင်သမျှအချိန်အတွင်း၌ လူဆိုးလူမိုက်များကိုတတ်နိုင်သလောက် ငရဲသို့ပို့ပစ်မည်ဖြစ်၏။

ပြည်သူလူထု၏ အန္တရာယ်ရန်စွယ်ကိုတိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရင်းနှင့်ပင် အသေခံရသည်။ သို့သော် မဆိုင်သူတွေ ကြားမှသေကြေပျက်စီးကုန်မည်ကိုတော့စိုးရိမ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်....

ရေနဂါးအဖွဲ့ လာရောက်လုယက်တိုက်ခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေမိ၏။ သို့သော်.... သူစိုးရိမ်ပူပန်ထားသမျှ အလကားဖြစ်သွား၏။

အကြောင်းကား... စီးလိန်ရေလက်ကြားကိုကျော်လွန်လာသည်အထိ ရေနဂါးအဖွဲ့ထွက်မလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် လှေကြီးမှာ စီးလိန်ရှာရေလက်ကြားကိုကျော်ဖြတ်လာခဲ့၏။ ထိုအခါမှသာ ခရီးသည်များ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

အန္တရာယ်ဒေသမှကျော်လွန်လာပြီမို့ ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောဆိုနေကြသည်။ နံနက် ၁၀-နာရီခန့်တွင် နွားဖြူဆိပ်ကမ်းသို့လှေဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။

လှေဆိုက်ကပ်လိုက်သည်နှင့် ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံးရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ ကုန်တင်ကုန်ချနှင့် ခရီးသည်တင် ခရီးသည်ချဖြင့် လှေတစ်စီးလုံး ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။ နွားဖြူဆိပ်ကမ်းမှ တက်လာသူခရီးသည်မှာ နှစ်ဆယ်ဦးခန့်ရှိသည်။

ယင်းတို့အနက် ငါးဦးမှာ ဝန်စည်စလည်များ အများအပြားပါလာကြလေသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ကုန်သည်များဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျန်-၁၅
ဦးခန့်ကတော့ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသောသူများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ထဲတွင် မည်သည့်ကုန်စည်ပစ္စည်းများမပါရှိကြချေ။
အထုပ်တစ်ထုပ်စီကိုသာ ကျောတွင်လွယ်ပိုးထားကြ၏။

ဖုန်းလွေက ထိုအထုပ်များကိုကြည့်ကာ ရင်လေးသွားကြ
သည်။ အကြောင်းကား ထိုအထုပ်များထဲတွင် လက်နက်များထည့်ယူ
လာ၍ရကြောင်း တွေးမိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုဆိပ်ကမ်းမှတက်လာသူ ခရီးသည်များထဲတွင် အမျိုး
သမီးတစ်ဦးပါဝင်သည်။

သာမန်အားဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမှတက်လာသည့်ခရီးသည်များ
ထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါဝင်လာသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်
ချေ။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီး၏ထူးခြားချက်ကြောင့် ဖုန်းလွေက သတိ
ထားလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိလေ
သည်။ နှုတ်ပေါ်လွင်ပြီး နှုတ်ခမ်းလွှာများမှာ နီစွေးနေလေသည်။
သူမ၏မျက်နှာတွင် အလှအပဆုံးမှာမျက်လုံးများဖြစ်သည်။

ရွန်းလက်တောက်ပနေသောမျက်လုံးအစုံတွင် ကော့ညွတ်
သောမျက်တောင်များရံထားသည်။

အမျိုးသမီးသည် ချည်ထည်ကြမ်းကိုသာဝတ်ဆင်ထား၏။
ထို့ကြောင့် သာမန်ကျေးတောသူတစ်ဦးဟုထင်မှတ်ရ၏။

သို့သော် မျက်နှာတွင် မျက်နှာချေ မသိမသာလိမ်းခြယ်သ
ထားလေသည်။ သွားပုံလာပုံမှာ ရှက်ရွံ့ဟန်လုံးဝမရှိချေ။

သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ မိမိကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်မှုအပြည့်အဝ
ရှိသည့်ဟန် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် အနီရောင်ခြင်းထောင်းတစ်လုံးကို ကိုင်
ထားသည်။ ခေါင်းရှိဆံပင်များကို အနက်ရောင်ပဝါဖြင့်အုပ်စည်းထား
သည်။ ပဝါကို နဖူးပြင်အုပ်သည်အထိ စည်းထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ဟန်ပန်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုအမျိုးသမီးက လှေထောင့်တစ်နေရာသို့လျှောက်သွား
ပြီးထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေကုန်းပတ်သို့ကျောမှီကာငိုက်
မြည်းနေ၏။

ဖုန်းလွေက ထိုအမျိုးသမီးအား သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်
ရှုလိုက်သည်။ ဤမိန်းမပျိုသည် သာမန်ကျေးတောသူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဟု သူသိလိုက်သည်။

ထို့ပြင် ဤမိန်းမပျိုကို ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသကဲ့သို့
သူ ခံစားနေရသည်။

သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင်တွေ့ ဆုံခဲ့ဖူးကြောင်း စဉ်းစား
၍မရချေ။

သူသည် ဤမိန်းမပျိုအားကြည့်ကာ အတော်ပင် ရင်းနှီးခဲ့သူ
တစ်ယောက်ပမာထင်မှတ်နေ၏။ သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ
ဂရုမထားချေ။

ကုန်းပတ်ကိုမှီ၍ ငိုက်မြည်းနေလေသည်။

၀၀၀၀

ကုန်တင်ကုန်ချများလွန်းသောကြောင့် လှေမှာနွားဖြူဆိပ်
ကမ်းမှတော်တော်နှင့်မထွက်ခွာနိုင်ပေ။ နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင်ပင်
ဆိုက်ကပ်ထားရသည်။ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်မှပင် ထိုဆိပ်ကမ်းမှ ခွာ
ကာခရီးဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဖုန်းလွေသည် နွားဖြူဆိပ်ကမ်းမှဟက်လာသည့်ရုပ်ရည်
ကြမ်းတမ်းသည့်လူတစ်ယောက်ကို သတိထားကာ အကဲခတ်ကြည့်
ရှုနေသည်။ သူရှောင်မေဝါးအား တီးတိုးမှာကြားထားလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ တိုက်ခိုက်မှုတစ်ခုခုမမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်ပေါ်လာ
ရင် အစ်ကို့ကို မင်းရဲ့ ယောက်ျားလို့မပြောနဲ့ တာမှမပတ်သက်သလို
နေ... ကြားလား”

သူမ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သူမအနေဖြင့် ဖုန်းလွေကမည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤ
သို့ပြောလာသည်ကို နားမလည်ပေ။

သို့သော် သူမခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူမကထပ်မံသတိပေးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ဓားပြတိုက်ပြီး ပါသမျှပစ္စည်းကိုလုချင်လုသွား
ပါစေ၊ တိတ်တိတ်လေးသာနေလိုက် အစ်ကိုပြောတာကိုမနေနဲ့နော်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ထူးဆန်းသောစကားများ မှာကြားနေ သည့်အတွက် ရှောင်မေဝါးသည် လှေကြီးပေါ်သို့ မျက်လုံးဝေယမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရချေ။

လှေကြီးတစ်စီးလုံးတွင် ခရီးသည်များနှင့် ဝန်စည်စလည် များကိုသာတွေ့မြင်ရပေသည်။

သို့သော် ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့်ကြုံရတော့မည်ဟု သူမ ရိပ်မိသလိုလိုရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ရင်တမမဖြစ်ကာ ဆုမွန်ကောင်းများတောင်းနေမိလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ခရီးသည်များ၏ စကားပြောဆိုနေသံများကြောင့် လှေကြီး တစ်စီးလုံးဆူညံလျက်ရှိ၏။ မနေ့က ဖုန်းလွှေအကြောင်း ချီးမွမ်းပြော ဆိုခဲ့သောလူဝကြီးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“မနေ့က... စီးလိန်ရှာရေလက်ကြားကိုဖြတ်ခါနီးတုန်းက ရေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ရန်ကိုတွေးကြောက်ခဲ့ကြပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာအန္တရာယ်မှမပေါ်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

သူ၏ဘေးနားရှိလူတစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်၏။

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်”

လူဝကြီးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဟောဟိုမှာ မြင်နေရတာက ကွမ်းစည်သောင်ပြင်ကြီးပဲ၊ အဲဒီနေရာဟာလဲ အရင်တုန်းက ဓားပြတိုက်တတ်တဲ့နေရာတစ်ခုပဲ၊ အဲဒီသောင်ပြင်ကြီးကိုကျော်လွန်သွားရင် မြစ်ကြောင်းဟာ ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်ဖြစ်သွားမယ်၊ ပြီးတော့... မြစ်ကြောင်းသုံးခုဆိုတဲ့ ပုခန်းမြစ်ဆိုကိုရောက်မယ်၊ ပုခန်းမြစ်ဆိုမှာ ကိုင်းတောတွေ၊ ကျူ တောတွေကထူထပ်တယ်၊ ဒါကြောင့်... အဲဒီနေရာမှာလဲ ဓားပြတွေ သိပ်သောင်းကျန်းတယ်”

အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ် ယောက်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

၁၅၂ ◀ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းက ဒီဖြစ်ကြောင်းလမ်းကို တော်တော်ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်၊ မင်းပြောတာဟုတ်ပါတယ်၊ ရေနဂါးဂိုဏ်းလွှမ်းမိုးတဲ့နေရာက ပုခန်းမြစ်ဆုံထိကျယ်ပြန့်တယ်၊ ပုခန်းမြစ်ဆုံနေရာကိုကျော်လွန်မှ ရေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ရန်ကကင်းပြီလို့ပြောနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် စီးလိန်ရှာ ရေလက်ကြားကိုတေးကင်းကင်းနဲ့ကျော်ဖြတ်လာရုံနဲ့ ရေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ အန္တရာယ်ကလွတ်မြောက်ပြီလို့ ပြောလို့မရနိုင်ဘူး”

လူဝကြီး အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထို့နောက် သူက အဘိုးအိုကိုကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“အဘိုးအိုပြောသလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့တတွေဒီညလဲအေးအေးဆေးဆေးမအိပ်ရဘဲ... ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူး၊ ရေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ သောင်းကျန်းပုံက အားလုံးအသိပဲ”

လူဝကြီးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အဘိုးကြီးပြောတာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ချိန်ကအဖြစ်အပျက်တွေပါ၊ မြို့စားမင်းဖုန်းလွေက ငါးမန်ဖြူသိုင်းတိုးစိန်ကိုသုတ်သင်ပြီးတဲ့

နောက်ပိုင်းကစပြီး ရေနဂါးဂိုဏ်းဟာ နုလန်မထူနိုင်တော့ပါဘူး”

အဘိုးအိုက စိတ်မလျော့သေးဘဲထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ရေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကိုမှ မနှိမ်နင်းနိုင်သေးဘဲ၊ ရေနဂါးဂိုဏ်း ပြိုကွဲသွားပြီး နုလန်မထူနိုင်ဘူးလို့ပြောလို့ရမလား”

လူဝကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ရေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကိုမမိသေးပေမဲ့ ရေနဂါးဂိုဏ်းသားအများစုနဲ့ဂိုဏ်းခွဲစခန်းတွေ ပြိုကွဲကုန်ကြပြီပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ဘာတတ်နိုင်မှာတော့လဲ”

ယင်းအခိုက်မှာပင်... လေသံမာမာဖြင့်မေးလိုက်သော လူတစ်ယောက်၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရေနဂါးဂိုဏ်းကြီးဖြိုခွဲမယ်ဆိုတဲ့ ဖုန်းလွေ ရာထူးကပြုတ်ပြီးထွက်သွားရတာကော ခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုပြောမလဲ”

ရှောင်မေဝါးက အသံလာရာဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုလူမှာ နွားဖြူဆိပ်ကမ်းမှတက်လာသော ရုပ်ကြမ်းကြမ်းခရီးသည်များထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာပိုင်းပိုင်း မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်မျက်ခုံးကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

သို့သော်... မျက်နှာမှာ နေလောင်ထားသဖြင့်မည်းနက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် အမြဲတမ်းသွားလာလှုပ်ရှားနေသူဖြစ်ကြောင်းသိသာပေသည်။

လက်မောင်းလက်ဖျံများတုတ်ခိုင်သန်မာ၍ အမွှေးအမျှင်များထူထပ်သည်။ အသွင်အပြင်ကမူ အေးဆေးဟန်မရှိချေ။

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသည်။

ထိုလူကြမ်းကြီးကဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာတုတ်ကြီးကျွပ်ပြောမယ်... ဖုန်းလွေလို မြို့စားလေးမပြောနဲ့... နေပြည်တော်က ထိတ်ထိတ်ကြဲအရာရှိတွေလာပြီး တိုက်ခိုက်ရင်တောင် ရေနဂါးဂိုဏ်းကိုဖြိုကွဲသွားအောင် မချေမှုန်းနိုင်ဘူးဗျ... သိရဲ့လား”

လူဝကြီးမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားလေလုံးထွားလွန်းနေပြီ”

လူကြမ်းကြီးကလှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အခု ခင်ဗျားအထင်ကြီးနေတဲ့ဖုန်းလွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ၊ ရာထူးကပြုတ်ပြီးလစ်ပြေးရပြီမဟုတ်လား၊ သူ့ဘာကြောင့် ရာထူးကပြုတ်သွားရတယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

လူဝကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းလွေဟာ သိုင်းပညာစွမ်းရည်မြင့်မားပြီး ရေနဂါးဂိုဏ်းဝင်တွေကို အပြတ်နှိမ်နင်းနိုင်တာကိုတော့ ကျုပ်သိတယ်”

လူဝကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်ကာမေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

လူဝကြီးက အားရပါးရပြောလိုက်သည်။

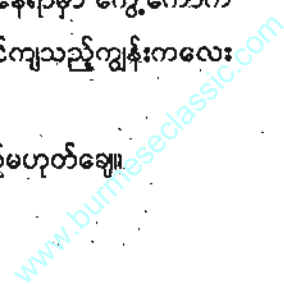
“ဖုန်းလွေဟာ ငါးမန်းဖြူတိုးစိန်ကိုတိုက်ခိုက်တာ ကျုပ်တို့ မျက်မြင်ပဲ၊ သိုင်းကွက်လေးငါးကွက်တိုက်ခိုက်ပြီးတာနဲ့ တိုးစိန်ဟာ ဇာတ်သိမ်းသွားတာပဲ၊ ဖုန်းလွေဟာ တကယ့်ကိုအစွမ်းထက်တာပဲ၊ သူက တိုးစိန်ကိုသိမ်းငှက်တစ်ကောင်က ကြက်ပေါက်စလေး တစ်ကောင်ကို မိမိရရအုပ်ပြီးဖမ်းသလိုတိုက်ခိုက်လိုက်တာပါပဲ”

လူဝကြီး ခပ်ကြွားကြွားပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူဝကြီး၏စကားကြောင့် ဖုန်းလွေကြိတ်၍ပြုံးလိုက်မိ၏။

အမှန်မှာ... သူနှင့်တိုးစိန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်နေရာမှာ ကွေ့ကောက်သည့်မြစ်လက်တက်လေးတစ်ခုထဲရှိ ချောင်ကျသည့်ကျွန်းကလေးပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် မည်သူ့မျှမြင်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ပြင်... သူနှင့်တိုးစိန်တို့မှာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြသည့် သဘောလည်းမဟုတ်ချေ။ ယန်ကျီ၏အသက်ကိုကယ်တင်နိုင်ရန် သူက ဓားဖြင့်လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သို့သော် လူဝကြီးကဖုန်းလွေနှင့်တိုးစိန်တို့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် နေသည်ကို သူမြင်ခဲ့ရသကဲ့သို့ကြွားဝါနေ၏။

ထို့ကြောင့်... သူကကြိတ်၍ပြုံးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ လူဝကြီးကမိမိကိုအထင်ကြီးလေးစားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကြွားလုံးထုတ်ပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သူ နားလည်လိုက် သည်။ ယင်းအခိုက် လူကြမ်းကြီး၏စကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ခင်ဗျားပြောသလို မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ငါးမန်းဖြူတိုးစိန် ဟာ နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းလွေ ဘယ်လောက်ပဲ အစွမ်းထက် ထက် သိုင်းကွက်လေးငါးကွက်နဲ့တော့ တိုးစိန်ကိုအနိုင်မရနိုင်ဘူး”

သူက မယုံနိုင်သည့်လေသံဖြင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လူဝကြီးက ရင်ကော့ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်မျက်စိနဲ့အသေအရာမြင်ခဲ့တဲ့လူဗျာ... ခင်ဗျား အရမ်း ငြင်းမနေနဲ့”

လူဝကြီးနှင့်လူကြမ်းကြီးတို့သည် ဖုန်းလွေ၏သိုင်းပညာ စွမ်းရည်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးငြင်းခုံနေကြ၏။

အနိုင်မခံအရုံးမပေး ငြင်းခုံကြရင်းမှ ရန်ဖြစ်မလိုပင်ဖြစ် လာကြသည်။ ခရီးသည်များမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေကြ၏။ သို့သော်... ဖုန်းလွေတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးက မသိ သလိုပင် နေလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် မြစ်ပြင်ကျယ်ကိုငေးမောရင်း လိုက်ပါလာကြသည်။

လှေကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။

မကြာမီ ကွမ်းစည်းသောင်ကိုဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ လူဝကြီးပြောသည့်အတိုင်း မြစ်ကြောင်းမှာကွေ့ ကောက်လာသည်။ ကိုင်းတော ကျူတောလည်း ထူထပ်လာသည်။ လှေကြီးမှာ ကွေ့ကောက်သည့်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ ရာ နောက်ဆုံးတွင် ပုခန်းမြစ်ဆုံရာနေရာသို့ရောက်ရှိလာလေတော့ ၏။

၀၀၀၀

အခန်း (၅)
ရေထဲမှအန္တရာယ်

လှေကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့မောင်းနှင်နေသည်။

ကွမ်းစည်သောင်ပြင်ကိုလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့်အတိုးအို၏ ပြောပုံအရဆိုလျှင် ကွမ်းစည်သောင်ပြင်ကြီးကိုကျော်လာသည်နှင့် ရေနန်းအဖွဲ့၏အန္တရာယ်မှလွတ်မြောက်ပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးသည်များမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေကြလေသည်။

မကြာမီ လှေကြီးမှာ မြစ်သုံးခုဆုံသည့်နေရာသို့ဦးတည်လေတော့၏။ လူဝကြီးသည် မြစ်သုံးခုဆုံသည့်နေရာကိုညွှန်ပြကာ ကျယ်လောင်သည့်အသံဖြင့်အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟော... ပုခန်းမြစ်ဆုံကိုတောင်ရောက်လာပြီ၊ ဘယ်မှာလဲ

ခင်ဗျားတို့ရေနန်း”

လူဝကြီးမှာ စကားဆုံးအောင်ပင်မပြောနိုင်ပါ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ရပ်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အကြောင်းကား မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ကိုင်းတောထဲမှလှေများ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထွက်လာကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

လှေများမှာ အတော်ပင်များပြားလှ၏။ လှေများလှော်ခတ်လာပုံကလည်း မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာမီမှာပင် လှေကြီးအနီးသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

လှေများသည် မြစ်ရေပြင်တွင် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း တန်းစီလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ လှေမျောသောလှေတန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်တွင် သူတို့က လှေကြီး၏ရေလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လှေများပေါ်တွင် လူများလိုက်ပါလာကြသည်။ တစ်စီးလျှင် လူငါးဦးပါဝင်သည်။ ထို့ကြောင့် လူအားလုံးပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ထိုလူများအားလုံး အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

လက်နက်များမှာ နေရောင်အောက်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်တောက်ပနေကြသည်။

လှေတစ်စင်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က လှေကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့... လှေကြီးကိုရပ်လိုက်”

လှေကြီးပေါ်ရှိခရီးသည်အားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ မျက်နှာငယ်ကလေးများဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အချို့မှာ ကြောက်လွန်းသောကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရပြေးလွှားကြသည်။

စောစောက အံပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုခဲ့သော လူဝကြီးမှာ ပို၍ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

ဘာလုပ်၍ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိအောင် ပျာယာခတ်နေသည်။

ကြောက်လန့်လွန်းသောကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ လူဝကြီးနှင့်ငြင်းခုံခဲ့သည့်လူသန်ကြီးက အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထို့နောက် လူဝကြီးအား စိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဝတုတ်ကြီးရဲ့ ရေနဂါးအဖွဲ့ကို ဖုန်းလှေရဲ့

သိုင်းပညာနဲ့ဖြူခွဲခဲ့လို့ နာလန်မထူတော့ဘူးဆို၊ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ ရေနဂါးအဖွဲ့သားတွေ မြစ်ပြင်မှာပြည့်နေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင်... လူသန်ကြီးသည် လှေများဘက်သို့ လှည့်ကာအော်ပြောလိုက်သည်။

“ညီနောင်တို့ လှေကြီးပေါ်တက်လာခဲ့ကြ၊ ဘာမှအန္တရာယ် မရှိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို လက်မြောက်ပြုကာ အချက်ပေးလိုက်လေသည်။ ယင်းအခိုက် နွားဖြူဆိပ်ကမ်း၊ ကမ်းမှတက်လာကြသော ခပ်ကြမ်းကြမ်းရပ်သွင်ရှိသူအားလုံး ထိုင်နေရာမှခုန်ထလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် လွယ်ပိုးထားသောအထုပ်များကိုဖြေလိုက်သည်။ အထုပ်များထဲတွင် လက်နက်မျိုးစုံပါလာသည်။ ထိုလူများက လက်နက်များကိုထုတ်၍ကိုင့်ဆောင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ခရီးသည်များအား အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်လိုက်ကြသည်။

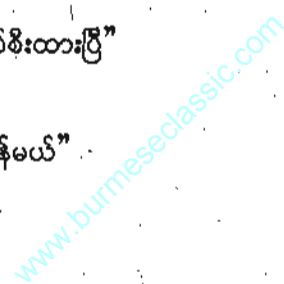
“အားလုံးမလှုပ်ကြန့်”

“လှေကြီးကိုရပ်လိုက်စမ်း”

“ဒီလှေကြီးကို ရေနဂါးအဖွဲ့ကအုပ်စီးထားပြီ”

“ရွက်တွေမြန်မြန်ချ”

“ငြိမ်ငြိမ်နေကြ... အားလုံးသေကုန်မယ်”

အမိန့်ပေးသံများ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် လက်နက်များကိုဝင့်ကာ လှေကြီးပေါ်၌လူစုခွဲ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ အချို့က လှေသူကြီးနှင့်လှေသားများကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေသည်။ ရေနဂါးအဖွဲ့သားတစ်ဦးက ပဲ့နင်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနေရာယူလိုက်သည်။

သူတို့သည် ရွက်များကိုလည်း ကန်ချလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လှေမှာရပ်သွားသည်။

ရှောင်မေဝါး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

ဖုန်းလွေက အားပေးသည့်သဘောဖြင့် သူမ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း အတော် ပင်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့သော် အမူအရာမပျက်အောင် ကြိုးစား ဤထိန်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

မကြာမီ လှေငယ်များ လှေကြီးအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသည်။ ထို့နောက် လှေငယ်ပေါ်မှရေနဂါးအဖွဲ့သားများသည် လှေကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လာကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် လှေကြီးတစ်စင်းလုံး ရေနဂါး အဖွဲ့သားများဖြင့်ပြည့်နှက်သွားသည်။

ခရီးသည်များမှာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ဝံ့ကြပေ။

ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာပင် ရေနဂါးအဖွဲ့သားများအား ကြည့်နေကြသည်။ လှေပေါ်မှရေနဂါးအဖွဲ့သားများကို ဦးဆောင် လာသူမှာ မျက်နှာတွင်ကျောက်ပေါက်မာများရှိသည့် လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အရပ်မြင့်သကဲ့သို့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ထွားကျိုင်းလှသည်။ အမူအရာမှာလည်း ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် ဓားတစ်ချောင်းကိုကိုင်ဆောင်ထားသည်။

သို့သော် ဓားမှာသာမန်ဓားမဟုတ်ချေ။

ဗျက်ကျယ်ကာ ကြီးမားသည့်ဓားမကြီးဖြစ်၏။

ထိုလူကြီးကိုကြည့်ရသည်မှာ... ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည့် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နှင့်တူလှပေသည်။

သူက ဓားမကြီးကို ဝင့်ကာဝင်ကာဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေသည်။

ခရီးသည်များအား အမူအရာဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူထွားကြီးက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဟေ့... ဖုန်းလွေ၊ မင်း ဘာကြောင့် လိပ်လို ကိုယ်ကိုကူပြီး ပုန်းနေတာလဲ... ဒီလွေကြီးပေါ်မှာ မင်းပါမုန်း ကျုပ်တို့အတိအကျ သတင်းရထားပါတယ်။ သတ္တိရှိရှိနဲ့ထွက်ပြီးရင်ဆိုင်စမ်းပါ။ ရေနဂါး အဖွဲ့က မင်းနဲ့စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ရောင်မေဝါး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွားလေသည်။ သူမ၏ရင်ထဲ၌လည်း ခင်ဖွန်းဖြစ်သူဖုန်းလွေအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

သို့သော် ဖုန်းလွေမှာ လုံးဝအမူအရာမပျက်ချေ။

သာမန်ခရီးသည်များကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။

အမှန်တွင် သူကရေနဂါးဂိုဏ်းနှင့် မည်သို့မည်ပုံရင်ဆိုင်ရမည်ကို တွေးတောစဉ်းစားနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများနှင့်ရင်ဆိုင်ရသော်လည်း အပြစ်မဲ့သောခရီးသည်များနှင့် နုနယ်သောဇနီးသည်ကိုငဲ့ညှာနေရသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

လူထွားကြီးမှာ သူ့အား အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ထုတ်လေသည်။ သူကား ငြိမ်သက်ဆဲပင် ရှိနေလေသည်။

ယင်းအခိုက် လူတစ်ယောက်၏စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝမ်းလိမ်ရေး... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သတင်းတစ်ခုပေးမယ်၊ ဟောဟိုလူဝကြီးကပြောတယ်၊ ဖုန်းလွေကို သူကောင်းကောင်း သိတယ်တဲ့၊ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတိုးစိန်ကိုဖုန်းလွေတိုက်ခိုက်နေတာ သူကိုယ်တိုင်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဖုန်းလွေဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ့ကိုညွှန်ပြခိုင်းပါ”

ပြောလိုက်သူမှာ လူဝကြီးနှင့်ငြင်းခုံခဲ့သည့်လူကြမ်းကြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါ လူဝကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာပို၍တုန်ယင်သွားလေသည်။ လူကြမ်းကြီးသည် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူဝကြီး၏နောက်ကျောသို့ ဓားဖြင့်ထောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေသံမာမာဖြင့်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ဖုန်းလွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုလိုက်ပြစမ်း”

လူကြမ်းကြီး၏စကားကြောင့် လူဝကြီးမှာဝက်သတ်သလို ကြောက်လန့်တကြားအော်လိုက်မိသည်။

“အလိုလေးလေး စောစောက ကျုပ်ကြွားဝါပြီးပြောခဲ့မိတာပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ၊ ကျုပ် ဖုန်းလွေကိုမမြင်ဖူးပါဘူး။

တကယ်ကိုမြင်ဘူးတာပါဗျာ”

သို့သော် လူကြမ်းကြီးကလုံးဝမယုံကြည်ချေ။

ထောက်ထားသောဓားဦးချွန်ကို အနည်းငယ် အားစိုက်ကာ ဖိချလိုက်သည်။ ဓားဖျားမှာ လူဝကြီး၏အသားထဲသို့ စပါးလုံးတစ် ထောက်စာကျော်ကျော် နစ်မြုပ်ဝင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် လူဝကြီး၏ကျောပြင်တစ်လျှောက် သွေးများစီး ကျလာသည်။ လူဝကြီးမှာ ထိတ်လန့်တကြား ငယ်သံပါအောင် အော် ဟစ်လိုက်လေတော့၏။

“အာ...”

“အမယ်လေး...”

“သေပါပြီဗျ”

“ချမ်းသာပေးပါ”

နာကျင်လွန်းသောကြောင့် အသံများပင် တုန်ယင်နေသည်။

လူကြမ်းကြီးက ခပ်ဆတ်ဆတ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဖုန်းလွေ ဘယ်သူလဲပြောစမ်း”

လူဝကြီးက ငိုယိုကာပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လုံးဝမသိတာပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော် တကယ် ပြောနေတာပါဗျာ”

လူကြမ်းကြီးက ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းကောင်းမေးလို့မရရင် သေဖို့သာပြင်”

ထိုစကားကြောင့် လူဝကြီးမှာ သတိလစ်မေ့မြောမတတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ အမှန်မှာ စောစောက သူကြွားဝါးပြောဆိုခဲ့ ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ဖုန်းလွေအား လုံးဝမြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိချေ။

လူဝကြီးသည် မိမိ၏ကြွားဝါခဲ့မှုကိုနောင်တရနေမိ၏။

မဆင်မခြင်ကြွားဝါခဲ့မိခြင်းကြောင့် ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူ့အနေနှင့်သေရမည်ကိုအလွန်ကြောက်လှသည်။

ထို့ပြင် အသားလည်းအနာမခံလိုပေ။

ထို့ကြောင့် တွေ့ရာလူကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဖုန်းလွေဆိုတာ သူ့ပါပဲ”

လက်ညှိုးထိုးခံရသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိနှုတ်ခမ်းမွေး နှင့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုလူမှာ နွားဖြူဆိပ်ကမ်းမှတက်လာ သော ကုန်သည်အုပ်စုထဲမှတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုကုန်သည်မှာ လူဝကြီး၏ညွှန်ပြခြင်းခံရခြင်းကြောင့် အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူက လက်ကာ၍ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော် ဖုန်းလွေမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နွားဖြူဆိပ်ကမ်းကတက်လာတဲ့ကုန်သည်တစ်ယောက်ပါ”

လူကြမ်းကြီးက ထိုလူအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းအခိုက် ခရီးသည်များကြားမှ လူတစ်ယောက်၏အော်ပြောလိုက်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီလူကြီး အရမ်းလက်ညှိုးထိုးပြတာကိုမယုံပါနဲ့၊ ဖုန်းလွေကို သူလုံးဝမသိပါဘူး၊ ဖုန်းလွေဆိုတာ ဟိုရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ဝတ်စုံပြာနဲ့လူပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဖုန်းလွေ၏လျှိုဝှက်ချက်များပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ဝတ်စုံပြာဝတ်ဆင်ထားသူဖုန်းလွေမှာ မည်သို့မှ မပုန်းသာ မရှောင်သာဖြစ်သွားတော့၏။

ရန်သူရေနဂါးဂိုဏ်းသားများက ဖုန်းလွေအားတွေ့ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ရေနဂါးဂိုဏ်းမှာ သူ့အားရန်ငြိုးထားကာ လက်စားချေလိုနေကြသူများဖြစ်သည်။ ယခု သူတို့သည် ဖုန်းလွေအားတွေ့မြင်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ကံကြမ္မာမှာမည်သို့ဖန်လာမည်နည်း။

ဖုန်းလွေတစ်ယောက်....

ရေနဂါးဂိုဏ်း၏အန္တရာယ်မှလွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်လား။

ဖုန်းလွေသည် မိမိအားဖော်ထုတ်သူကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသူမှာ အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။

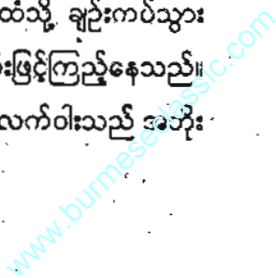
မနေ့က လူဝကြီးနှင့်ရေနဂါးဂိုဏ်းအကြောင်းပြောဆိုငြင်းခုံန်လာသောအဘိုးအိုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုအား ဖုန်းလွေအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယခု သူကောင်းစွာနားလည်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအဘိုးအိုသည် ရေနဂါးဂိုဏ်း၏သူလျှိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေချေသည်တကား။ ယခုအခါ... သူ့အား ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများအားလုံးက မြင်တွေ့သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဆွက်လက်ပုန်းကွယ်နေရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ရန်သူလက်တွင်းသို့ကျရောက်မည့်အတူတူ ဖော်ကောင်လုပ်သူ သူလျှိုအား တစ်ချက်လောက်ဆုံးမရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ထို့နောက် အညိုရောင်ဝတ်အဘိုးအိုထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အဘိုးအိုက သူ့အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ကြည့်နေသည်။ သူ လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ဝါးသည် အဘိုးအို၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ကျရောက်သွားသည်။

“ဖြန်း...”

သူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ အတော်ပြင်းထန်လှသည်။

သူ့လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အဘိုးအိုမှာချာခနဲလည်ထွက် သွားလေသည်။ ထို့နောက် လှေကြီးကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပုံလျက်သား လဲကျသွား၏။

ဖုန်းလွေသည် မိမိ၏လက်စလက်နကိုကောင်းစွာသိသော ကြောင့် ထိုအဘိုးကြီးသတ်လစ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း မကြည့်ဘဲနှင့် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ၏မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို လှစ် ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။ သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက် သူ ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

၀၀၀၀

ဖုန်းလွေထံသို့ လူတစ်ယောက်ပြေးဝင်လာ၏။ ထိုလူသည် ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများကိုဦးဆောင်လာသည့်လူထွားကြီးဖြစ်သည်။

လူထွားကြီးက ပြေးလာရင်း ဓားမကြီးကိုဝင့်လိုက်သည်။ နေရောင်ကြောင့် ဓားမကြီးမှာ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသေးချေ။

ဖုန်းလွေအား စိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဖုန်းလွေ... မင်းကကြမ်းချင်လို့လား၊ အခြေအ နေကိုလဲ ကြည့်ပါဦးလေ၊ အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မင်းဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

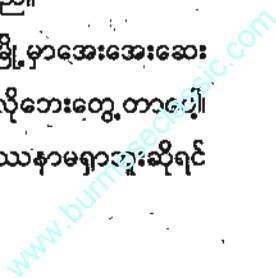
“ဝမ်းလီ... စကားအပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ကိုအကြောင်း သိ သွားအောင် ကောင်းကောင်းကြီးဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

တစ်ယောက်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်လှမ်းအော်ပြောသည်။

ဖုန်းလွေက မည်သည့်စကားမျှပြန်မပြောချေ။ ဝမ်းလီဆို သောလူထွားကြီးကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဝမ်းလီက စကားဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခွန်စန်းမြို့မှာအေးအေးဆေး ဆေးမနေဘဲ မဆိုင်တာကိုဝင်ရှုပ်တော့ အခုလိုဘေးတွေ့တာပေါ့၊ မင်းဟာ ကျုပ်တို့ရေနဂါးဂိုဏ်းကိုလာပြီး ပြဿနာမရှာဘူးဆိုရင်

၁၇၂ ◀ ဘုန်းကြွယ်

မင်းဟာ ခုနစ်နှစ်မြို့သူမြို့သားဘဝနဲ့ ကောင်းကောင်းနေနိုင်မှာပါ။ အခုတော့ တို့ရေနဂါးဂိုဏ်းကိုပြဿနာလာရှာလို့ ဒုက္ခတွေ့ရပြီပေါ့။

ဝမ်းလီ စကားကိုရပ်ကာ သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ လှောင်ပြုံးပြုံးကာမေးလိုက်သည်။

“မင်း အခုလို ရာထူးပြုတ်ကာ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ သိရဲ့လား။”

သူက မည်သည့်စကားမျှမဆိုချေ။

ဝမ်းလီက မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖုန်းလွေကား ခပ်မဆိတ်ပင်နေလေသည်။ မည်သည့်စကားကိုမျှမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလေသည်။

ဝမ်းလီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ စိတ်ထဲက အတော်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဖုန်းလွေက သူ့အားဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲဟုမေးစေချင်သည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်... အတန်ကြာသည်တိုင် ဖုန်းလွေကမေးမြန်းလာခြင်းမရှိပေ။ ဘာမျှလည်းမပြောချေ။

တုံ့ဆိုဘာဝေ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်... ဝမ်းလီမှာ သူ့ဘာသာသူပဲ အဖြေပေးလိုက်ရတော့သည်။

ချစ်သွေးသက်သေ (၁) ▶ ၁၇၃

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ရေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြောင့် မင်းအလုပ်ပြုတ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့... ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို မင်းကောင်းကောင်းကြီးလေးစားကြောက်ရွံ့ရလိမ့်မယ်။ ဪ... ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်က ရေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းခွဲမှူး ဝမ်းလီတဲ့။ သေချာမှတ်ထား။”

ဖုန်းလွေ ပြုံးလိုက်၏။

ယင်းသို့ပြုံးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းလီမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ဝမ်းလီက သူ့အား မျက်မှောင်ကုပ်ကာမေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲ”

ဖုန်းလွေက တည်ကြည်သောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျုပ်ကလေးစားကြောက်ရွံ့ရမယ်ဆိုလို့ပါ။”

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

ဝမ်းလီက လေသံမာမာဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဒါနောက်စရာထင်လို့လား။”

ဖုန်းလွေခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မထင်ရဲ့ပါဘူးဗျာ”

ဝမ်းလီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်လေးစားကြောက်ရွံ့စရာကောင်းသလဲဆိုတာ မင်း မကြာခင်တွေ့ရလိမ့်မယ်”
သူက ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကဲ... ပြောနေကြာတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုသာဖော်ထုတ်ပြစမ်းပါ။ တကယ်ပဲ လေးစားကြောက်ရွံ့ရသလားဆိုတာ ကျုပ်ကြည့်ပါရစေ”

ဝမ်းလီကရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... မင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုတွေ့ချင်ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရင်ဆုံးတော့ ကြိုးတုတ်ခံရလိမ့်မယ်၊ ပြီးမှ မင်းကို ကျုပ်တို့ရဲ့ဌာနချုပ်စခန်းကိုခေါ်ယူသွားမယ်၊ အဲဒီ ရောက်တဲ့အခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုတွေ့ရမှာပေါ့”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

“ကဲဟေ့... ကျန်းအော့ သူ့ကိုကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်စမ်း”

လူတစ်ယောက်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုလူမှာ လူဝကြီးအား ဓားဖြင့်ထောက်၍ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သူလူကြမ်းကြီးဖြစ်သည်။ လူကြမ်းကြီးကျန်းအော့က ဓားရှည်ကိုခါးတွင်ပြန်ထိုးကာ ကြိုးတစ်ချောင်းကိုင်၍ ဖုန်းလွှေအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသည်။

ထို့နောက် ဖုန်းလွှေအားကြိုးဖြင့်တုပ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

ဖုန်းလွှေက လှုပ်ရှားခြင်းမပြုပေ။ အသာတကြည် ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများကမူ ကျန်းအော့၏လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ်အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ ကျန်းအော့က ကြိုးဖြင့်စတင်တုပ်နှောင်လိုက်သည်နှင့် ဖုန်းလွှေသည် လှုပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

မည်သူမျှ လုံးဝထင်မှတ်မထားသောဖြစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများသည် ဖုန်းလွေက ကျန်းအော့အား ရုတ်တရက်ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည့်အခါ အံ့အားသင့်ကာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်သွားကြသည်။။

ယင်းကြောင့် ကျန်းအော့မှာ မည်သူမျှ မတတ်နိုင်တော့တဲ့ ဖုန်းလွေ၏လက်ထဲသို့ ကားခနဲကျရောက်သွားလေသည်။

မထင်မှတ်သောအဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းလီမှာအံ့ဩမုင်တက် သွားမိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သတိဝင်လာပြီး ဖုန်းလွေအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ဓားမကြီးမှာ နေရောင်အောက်တွင် လက်ခနဲဖြစ်သွား သည်။ ဝမ်းလီ၏ဓားချက်မှာ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလှသည်။

သူက ဖုန်းလွေအား အလစ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖုန်းလွေအား အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သောအဆင့် မြင့်သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် ဓားရောင်လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကိုမြင်လိုက် ရသည်နှင့်ဖမ်းချုပ်မိထားသောကျန်းအော့၏ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ဓားချက် ဝင်လာရာလမ်းကြောင်းဘက်သို့ တားဆီးပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ... ဝမ်းလီ၏ဓားမခုတ်ချက်က ကျန်းအော့၏ခန္ဓာ

ကိုယ်ပေါ်သို့ကျရောက်သွားသည်။ ကျန်းအော့၏ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အား...”

ဝမ်းလီ၏ဓားမကြီးခုတ်ချက်မှာ အားမာန်ပြင်းထန်လွန်းလှ သည်။ ယင်းကြောင့် ကျန်းအော့မှာ တစ်ချက်တည်းသာအော်ဟစ် လိုက်နိုင်သည်။ အော်သံလည်းတိတ် အသက်လည်းပျောက်သွား လေတော့သည်။

ဝမ်းလီမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

ဖုန်းလွေက မိမိ၏ဓားချက်ဖြင့် မိမိ၏လူကိုအသက်ပျောက် သွားစေလိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူက ဖုန်းလွေအား ဓားမကြီးဖြင့် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲခုတ်ချ လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ဓားချက်များက ဖုန်းလွေ၏ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ကျရောက်လာသည်။

ဖုန်းလွေက ဓားချက်များအား ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုချေ။

သို့သော် ကျရောက်လာသောဓားချက်များကို ကျန်းအော့၏ အလောင်းနှင့်ကာကွယ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဓားချက်များမှာ ကျန်းအော့၏အလောင်းကိုသာ ခုတ်ချမိကုန်သည်။

ဖုန်းလွေက ကျန်းအော့အလောင်း၏ခါးကြားထဲမှဓားရှည်

ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အလောင်းကို ဝမ်းလီထံ ရုတ်တရက်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ဝမ်းလီမှာ ဓားကွက်ကိုရုပ်သိမ်း၍ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ဖုန်းလွေက ဝမ်းလီအားစိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဒုက္ခရိုက်ချုပ်ကြီး ငါးမန်းဖြူတိုးစိန်လိုလူတောင် ကျုပ်ကိုမယှဉ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားလိုဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်ဆိုပိုဆိုးမှာပေါ့။ ဒီတော့ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်မတူးချင်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကိုသာခေါ်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျန်းအောဆီမှယူလာသောဓားရှည်ကိုလည်း တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ဖုန်းလွေ၏အသွင်မှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။

ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများဝိုင်းရံထားခြင်းခံရသည်ကိုပင် လုံးဝဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ပင်ရှိနေပေသည်။

ယင်းကြောင့် ဝမ်းလီမှာဒေါသထွက်သွားသည်။

ထို့ပြင် ဖုန်းလွေ၏စကားများက ဝမ်းလီကိုအထင်သေးသောစကားများဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ဝမ်းလီမှာ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

“ဟေ့.... ကျုပ်က ဂိုဏ်းခွဲမှူးဖြစ်ပေမယ့် သိုင်းပညာမှာ

ငါးမန်းဖြူတိုးစိန်ထက်မည့်ဘူးကွ၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

သုကအံကြိတ်ကာပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားမကြီးကိုဝှေ့ယမ်းကာတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓားမကြီးမှာ ဖုန်းလွေ၏ခေါင်းပေါ်မှ ဝိုးခနဲဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ဝမ်းလီက သူ၏ခေါင်းပေါ်သို့ ဓားမကြီးဖြင့်ထပ်မံခုတ်ချလိုက်ပြန်သည်။

ဖုန်းလွေက မိမိခေါင်းပေါ်သို့ကျရောက်လာသောဓားမကြီးကို လက်ထဲမှဓားရှည်ဖြင့်ပက်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝမ်းလီ၏ရင်ဘတ်အား အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ဝမ်းလီမှာလည်း ခေသူတစ်ဦးမဟုတ်ချေ။

ရေနဂါးဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းခွဲမှူးရာထူးရရှိထားသူဖြစ်လေသည်။

ယင်းကြောင့် အရှောင်အတိမ်းသွက်လက်လှသည်။ သူ၏ရင်ဘတ်ကိုတိုက်ခတ်လာသည့်ဖုန်းလွေ၏လက်ကို ဓားမကြီးဖြင့် ဆီးကာခုတ်ချလိုက်သည်။ ဖုန်းလွေ လက်အရုတ် မြန်၍သာ တော်တော့သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လက်ချောင်းများပြတ်ထွက်သွားမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဖုန်းလွေက လျင်မြန်စွာ သိုင်းကွက်ပြောင်းလိုက်၏။

လက်ကိုပြန်ရုတ်ပြီး ဝမ်းလီ၏ရင်ဝသို့ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက သူ၏ခားမကြီးဖြင့်ကာပေးလိုက်သည်။

“ဈေး...”

ခားနှစ်လက်ထိသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။
ခားများ၏ခုတ်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် မီးပွင့်များ လွင့်စဉ်ထွက်လာ၏။ ဖုန်းလွေက ဝမ်းလီ၏ဦးခေါင်းပေါ်မှမိုး၍ ခားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်ပြန်သည်။

ဝမ်းလီက လှစ်ခနဲရှောင်ထွက်သွားသည်။

ဖုန်းလွေက ဝမ်းလီအားကျိတ်၍ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

ဝမ်းလီကလည်း သူ့အားအထင်မသေးရဲတော့ချေ။

ကြောက်စရာကောင်းသည့်ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေရကြောင်း နှစ်ဦးလုံးနားလည်လိုက်ကြသည်။

ဖုန်းလွေသည် အချိန်ခွဲတိုက်ခိုက်နေ၍ အနိုင်အရှုံးအဖြေပေါ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်မှုကို အရှိန်တိုးမြှင့်လိုက်သည်။

ခားရိပ်များ ဝမ်းလီကိုယ်ပေါ်သို့လွှမ်းမိုး၍ကျရောက်လာလေတော့သည်။ သို့သော် ဝမ်းလီကလည်း ဖုန်းလွေ တိုက်ခိုက်လာသမျှကိုခုခံကာကွယ်နိုင်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတ အဖြူရောင်အလင်းတန်းများ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့လင်းလက်နေကြသည်။

ဖုန်းလွေ၏ခားကွက်များမှာ သွက်လက်လှသည်။

အလားတူပင် ဝမ်းလီ၏ခားကွက်များကလည်း မြန်ဆန်လှသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ခားကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ယှဉ်ဖြိုင်တိုက်ခိုက်မိကြပြီဖြစ်သည်။

ခားကွက်တိုင်းမှာအဆင့်မြင့်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ သို့သော် တိုက်ပွဲမှာ အနိုင်အရှုံးအဖြေမပေါ်သေးချေ။

ယင်းအခိုက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝမ်းလီ နောက်ဆုတ်လိုက်”

ထိုစကားသံကြောင့် ဝမ်းလီမှာတိုက်ခိုက်နေရာမှ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်လိုက်လေတော့၏။ ဖုန်းလွေက အသံလာရာအက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူတို့တိုက်ခိုက်နေရာသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လှမ်းလာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၆)
ရေနဂါးဒေဝီ

ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများက ခရီးသည်များအား စက်လှေဝမ်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ခရီးသည်များမှာ လှယင်္ဂါခြင်းခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ပါလာသမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာရွှေငွေများမှာ ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများ၏လက်ထဲသို့ရောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။

ရှောင်မေဝါးမှာ ပစ္စည်းများအား နှမြောတွန့်တိုသော်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သူမသည် ခင်ပွန်းသည် မှာ ကြားထားချက်ကိုသတိရမိသည်။

သို့သော် အကြိတ်အနယ်တိုက်ခိုက်နေရသော ခင်ပွန်းသည် အား စိတ်မချနိုင်ချေ။ ယင်းကြောင့် ရှောင်မေဝါးမှာလှေဝမ်းထဲသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းမသွားနိုင်ပေ။

ဖုန်းလွေတို့တိုက်ခိုက်နေရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်မိသည်။ ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများမှာ အကင်းပါးလှ၏။

သူတို့က ရှောင်မေဝါး၏ထူးခြားသောအမူအရာကို အကဲခတ်မိလိုက်ကြလေသည်။ သူမသည် ဖုန်းလွေအားစိတ်မချသည့်အမူအရာများသိသာစွာပေါ်လွင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ဖုန်းလွေနှင့်ပတ်သက်မှုရှိရမည်ဟုတွက်ဆမိကြ၏။

ယင်းအခိုက်....

“ဝမ်းလီ နောက်ဆုတ်လိုက်”

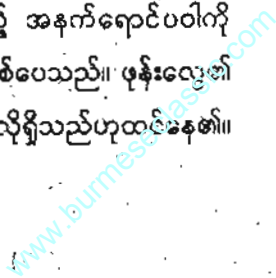
ဟန့်တားသံတစ်သံကြောင့် ဝမ်းလီ ချက်ချင်းပင် တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ဖုန်းလွေက အသံလာရာဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူတို့တိုက်ခိုက်နေရာသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လှမ်းလာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်ချေ။

နွားဖြူဆိပ်ကမ်းမှတက်လာသည့် အနက်ရောင်ပဝါကို ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသောအမျိုးသမီးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဖုန်းလွေ၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုအမျိုးသမီးအားမြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟုထင်မိနေ၏။

ဝမ်းလီမှာ ရေနဂါးဂိုဏ်းမှဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
ဂိုဏ်းချုပ်ပြီးလျှင် ဩဇာအာဏာအရှိဆုံးဟု ဆိုနိုင်သူလည်းဖြစ်သည်။
သို့သော် သူသည် ထိုအမျိုးသမီးအား လေးစားကြောက်ရွံ့နေရပုံရှိ
လေသည်။

ထို့ကြောင့် အဆိုပါအမျိုးသမီးသည် သာမန်ကျေးတောသူ
တစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

သူမသည် ရေနဂါးဂိုဏ်းတွင် ဂိုဏ်းချုပ်နီးပါး အတော်ပင်
အရေးပါအရာရောက်သူဖြစ်ရမည်ဟု ဖုန်းလွေကောက်ချက်ချလိုက်
မိလေသည်။

ထိုစဉ်... အမျိုးသမီးသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဖုန်းလွေထံ
သို့လျှောက်လှမ်းလာ၏။ သူမ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ကိုယ်နေဟန်ကြော့
ကြော့နှင့် ပုရိသတိုင်းငေးမောဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။

ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း တောင့်တင်းသောခန္ဓာကိုယ်မှ
မို့မောက်သောအသားစိုက်များက လှုပ်ရှားသွား၏။ တော်ရုံယောက်ျား
သားများဆိုလျှင် အသက်ရှုပင် မှားသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

အမျိုးသမီး၏လမ်းလျှောက်ပုံကပင် ဤမျှဆွဲဆောင်အား
ကောင်းနေလျှင် သူမ၏အသံနှင့် သူမ၏ရုပ်ရည်သည် ထို့ထက်မက
ပို၍ဆွဲဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ဖုန်းလွေခန့်မှန်းလိုက်သည်။

သို့သော်... ဖုန်းလွေအနေဖြင့်မူ ထိုအမျိုးသမီး၏အလှကို
ကျားသစ်မတစ်ကောင်၏လှပမှုမျိုးဟုသာ မှတ်ယူလေသည်။ သူမ၏
လှပမှုတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများပါဝင်နေသည်ဟုအလိုလို
ခံစားလိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းအခိုက်အတန့်မှာပင် ထိုအမျိုးသမီးသည် ဖုန်းလွေ
အနားသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

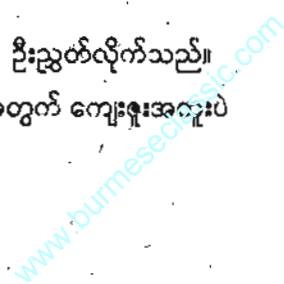
သူမသည် ဖုန်းလွေအနီးတွင်ရပ်တန့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
တောက်ပသောမျက်လုံးများဖြင့် ဖုန်းလွေအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖုန်းလွေ မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိ၏။ အကြောင်းကား ဤ
မျက်လုံးမျိုးနှင့် ဤအကြည့်မျိုးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးသိရှိခဲ့ဖူးကြောင်း
ခံစားလိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော်... မည်သည့်နေရာတွင်
ရင်းနှီးခဲ့ဖူးကြောင်း စဉ်းစား၍မရချေ။ အမျိုးသမီးက ဖုန်းလွေအား
စိုက်ကြည့်နေရင်းမှပြောလိုက် ၏။

“ရှင့်ရဲ့သိုင်းပညာစွမ်း ထက်မြက်ပါပေတယ်၊ ဒီလိုအဆင့်မြင့်
သိုင်းပညာရှင်မျိုးရှားတယ်”

ဖုန်းလွေက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အခုလိုချိုးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအတူးပဲ
တင်ပါတယ်ဗျာ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးရှင်... ကျွန်မ အမှန် အတိုင်းပြောတာပါ”

အမျိုးသမီးက ဖုန်းလွေအား အကဲခတ်ကာမေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ရှင်ကခွန်စနိုးမြို့စားဖုန်းလွေဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဖုန်းလွေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာဆက်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းမှုထမ်းအလုပ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ကြီးပွားတိုးတက် နိုင်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ရေနဂါးဂိုဏ်းနဲ့ပူးပေါင်းဖို့ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရေနဂါးဂိုဏ်းနဲ့ပူးပေါင်းလိုက်တာနဲ့ ရှင်ဘဝဟာနေ့ချင်းညချင်းကြီးပွားတိုးတက်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အာမခံပါတယ်ရှင် ”

ဖုန်းလွေကပြုံးလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

အမျိုးသမီးက....

“ဒီလိုလဲယတိပြတ်မပြောပါနဲ့လေ.... ရှင်သာ ကျွန်မတို့နဲ့

ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် ရှင်ကို ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းမှာ ဒုဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ်ခန့်အပ်ပျံ့မယ်၊ ပြီးတော့....”

အမျိုးသမီးက စကားကိုဆုံးအောင်မပြောချေ။

တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့်ရုပ်ထားလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူမသည် ဖုန်းလွေအား သူမ၏တောက်ရွန်းသော မျက်လုံးခြုံကြီးဖြင့် ရွန်းရွန်းစားစားစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအကြည့်ကြောင့် ဖုန်းလွေမှာတစ်ချက်စိတ်လှုပ်ရှားသွားရလေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍တော့ တိတိကျကျမသိရချေ။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသောဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အမျိုးသမီး၏စကားသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရှင်အတွက် အစစအရာရာလိုလေသေးမရှိ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်၊ ဣ... ရှင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်။

စကားဆုံးသည်နှင့်သူမက ဖုန်းလွေအား မျှော်လင့်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဖုန်းလွေက အမျိုးသမီးအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူမအားဖြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော်မသိရဘူးလား”

အမျိုးသမီးကပြုံးကာပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မဟာ ရေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့်... ဖုန်းလွေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဗျာ...”

ဖုန်းလွေ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်ကာ အမျိုးသမီးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေတော့၏။ သူ့အနေနှင့် ရှင်မင်မြို့၊ ရွာနယ်ပယ် ဒေသတစ်ဝိုက်၌ သောင်းကျန်းနေသော ရေနဂါးဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။

သို့သော်... ရေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရသည့်အခါ မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ဩသွားရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အမျိုးသမီးအား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဟာ ရေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ရေနဂါးဒေဝီပါပဲ။ ဒါကြောင့် ရှင်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒမှန်သမျှကို ကျွန်မကဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါတယ်”

ဖုန်းလွေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးမှ တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာထားဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ရာထူးကပြုတ်ခဲ့ပေမယ့် တရားဥပဒေကို တော့ ဘယ်တော့မှချိုးဖောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဥပဒေကိုလေးစားလိုက်နာနေဆဲပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းမျိုးကို မလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့ဒုဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကိုလဲ မမက်မောဘူး၊ ဒီတော့ အပို စကားတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်နက်ကိုသာ ထုတ်လိုက်ပါ”

ဖုန်းလွေ၏အဖြေမှာ ပြတ်သားလှပေတော့သည်။

အဖြေပေးမှုနှင့်အတူ စိန်ခေါ်မှုလည်း တွဲလျက်ပါဝင်နေလေသည်။ ရေနဂါးဒေဝီ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က သိုင်းသမားကောင်းကောင်း သိပ်ပီသချင်နေတာကိုး၊ အင်း... ကျွန်မကလဲ ရှင့်ကိုရေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်သိပ်ဖြစ်စေချင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် သူမသည် ညာလက်ကိုအနီရောင်ခြင်းတောင်းထံသို့နှိုက်လိုက်သည်။

တစ်ခဏချင်းပင် သူမ၏လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမ၏လက်ထဲတွင် ဓားပျံငါးချောင်းပါလာသည်

ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဓားပျံမှာ ရှစ်လက်မခန့်သာရှိသည်။

သို့သော် သာမန်အမျိုးအစားမဟုတ်ချေ။ ဓားပျံများ၏ ထိပ်ဖျားများမှာ ထူးခြားလှသည်။ အကြောင်းကား အခြားဓားများ ကဲ့သို့ ထိပ်ဖျားတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ ဓားတစ်ချောင်းစီတွင် ထိပ်ဖျား သုံးခုစီပါနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိပ်ဖျားများမှာ ခွန်ထက်နေသည်။

ဓားသွားများမှာ နေရောင်ကြောင့် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပ နေ၏။ ရှောင်မေဝါးမှာ ဓားပျံများကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားလေသည်။ ထူးခြားသည့်လက်နက်များကိုကိုင်ဆောင်တတ်သူ များမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်များသာဖြစ်တတ်ကြသည်မဟုတ် ပါလား။

၀၀၀၀

ရေနဂါးဒေဝီကမူ စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ဖုန်းလွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဓားပျံငါးချောင်းကိုမြှောက်ပြကာ ပြော လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မက ဒ်ဓားပျံငါးချောင်းနဲ့ပစ်မယ်၊ ရှင်ခဲနေနဲ့ ဓားပျံငါးချောင်းကို အောင်အောင်မြင်မြင်ခုခံနိုင်ရင် ရှင်ကိုသွားလိုရာ သွားခွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါ့အပြင် ကျွန်မတို့ရေနဂါးဂိုဏ်းက ဘယ် တော့မှ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘူး”

ဖုန်းလွေက တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဆက်ပြောပါဦး”

ရေနဂါးဒေဝီကပြုံးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ရှင်ရှုံးရင်တော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရေနဂါးဂိုဏ်းချုပ် စခန်းကိုလိုက်ခွဲရမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ... ရှင်သဘောတူရဲ့လား”

ရေနဂါးဒေဝီမှာ သိုင်းပညာထက်မြက်သူတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း ဖုန်းလွေအကဲခတ်မိသည်။

သို့သော် လက်တွေ့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရသေးပေ။

ထို့ကြောင့် သူမအား အရမ်းအထင်ကြီး၍မဖြစ်ပေ။

တစ်ဖက်ရန်သူကို အထင်ကြီးမိပါက မိမိကိုယ်ကိုသိင်္ခငယ် သွားတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

မိမိကိုယ်ကို သိမ်ငယ်ခြင်းမှာ ရှုံးနိမ့်ခြင်း၏လမ်းစပင်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ရေနဂါးဒေဝီကို လိုသည်ထက်ပို၍အထင်မကြီးချေ။ အလားတူပင် ရန်သူကို အထင်သေးရန်လည်းမသင့်ပေ။

ရန်သူကိုအထင်သေးမိပါက....

မိမိ၏တိုက်ကွက်များ အားလျော့သွားတတ်၏။ ရန်သူကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားမိတတ်သည်။

ထိုအခါ ရန်သူ၏လက်ချက်ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရတတ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ.... ဖုန်းလွေမှာ ရေနဂါးဒေဝီကို အရမ်းကာရော အထင်မကြီးသလို အထင်သေးခြင်းလည်းမရှိပေ။

တည်ငြိမ်စွာရပ်လျက် ရေနဂါးဒေဝီကိုအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ရေနဂါးဒေဝီလက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသောဓားပျံငါးချောင်းမှာ အတော်ပင်ပိုသဏ္ဍာန်ထူးဆန်းလှသည်။

ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်ရာတွင် မည်မျှအစွမ်းအစထက်မြက်သည်ကိုတော့မသိချေ။ ဓားပျံများ၏ပိုသဏ္ဍာန်ကတော့ အတော့်ကို ထူးခြားနေသည်မှာအမှန်ပင်။

ဖုန်းလွေသည် ဓားပျံများကိုကြည့်ရှုရင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်မိလေသည်။

မိမိသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ....

လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း....

ကောင်းစွာရှောင်တိမ်းကာကွယ်နိုင်၏။

တစ်ချိန်က.... ရန်သူများနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်တွင်

ဖုန်းလွေသည် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုကို ခံခဲ့ရလေသည်။ သို့သော်.... သူသည် ထိုလက်နက်ပုန်းများကို ကောင်းစွာပင် ဓာာကွယ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဖုန်းလွေအား ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်လက်နက်ပုန်းများမှာ သံကြာစေ့၊ မြားငယ်၊ အဆိပ်ဆူး၊ အပ်ပျံစသည့်လက်နက်များဖြစ်ကြသည်။

ယခု ရေနဂါးဒေဝီ၏လက်တွင်းမှဓားပျံများမှာ သံကြာစေ့၊ မြားငယ်၊ အဆိပ်ဆူး၊ အပ်ပျံများကိုသို့သေးငယ်သောလက်နက်ပုန်းမဟုတ်ချေ။

ရှစ်လက်မခန့်အရှည်ရှိ၏။

မြင်သာထင်သာရှိသော လက်နက်ပုန်းဟုဆိုရပေမည်။

သို့ဖြစ်ရာ....

ထိုဓားပျံများ၏လှုပ်ရှားမှုလမ်းကြောင်းကို ရှင်းလင်းသေချာစွာမြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်... ယပ်တောင်ဓားသိုင်းဖြင့် ရေနဂါးဒေဝီ၏ဓား
ပျံများကိုခုခံကာကွယ်နိုင်မည်ဟု ဖုန်းလွေတွက်ဆလိုက်သည်။ ယင်း
သို့တွက်ဆမိခြင်းကြောင့်လည်း ရေနဂါးဒေဝီနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်ကို စိုး
ရိမ်ပူပန်မှုမဖြစ်မိချေ။ ဖုန်းလွေ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားဓားပျံတွေရဲ့ အစွမ်းကိုကြည့်ရသေး
တာပေါ့၊ ကဲ... စနိုင်ပါပြီဗျာ”

ရေနဂါးဒေဝီက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်၏။

ပြီးမှ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ကာ....

“ကောင်းပြီ... သတိထားပါ၊ ကျွန်မက ဓားပျံငါးချောင်းကို
တစ်ပြိုင်တည်း မပစ်ပါဘူး၊ တစ်ခုချင်းစီပစ်မှာပါ။ ရှင် မျက်စိရှင်ရှင်
ထားပါ၊ ကိုင်း... စပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရေနဂါးဒေဝီသည် တံတောင်ဆစ်ကို
ကွေးပြီး ဆတ်ခနဲဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဓားပျံတစ်လက်လွင့်ပျံထွက်လာ၏။

“ဝှစ်...”

လေတိုးသံသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဓားပျံကိုပစ်လွှတ်လိုက်သည့်အားက ပြင်းထန်လွန်းလှသော
ကြောင့် လေတိုးသံသဲ့သဲ့ကိုသာကြားလိုက်ရသည်။

ဓားရိပ်ကို သဲကွဲစွာမမြင်လိုက်ရချေ။

အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုအဖြစ်သာ ရိပ်ခနဲတွေ့မြင်ရ
လေသည်။ ဓားပျံသည် သူ၏ရင်ဝဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်တန်းတန်း
မတ်မတ်ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ဖုန်းလွေသည် အဖြူရောင်အလင်းတန်းကိုသာ မျက်တောင်
မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။ အဖြူရောင်အလင်းတန်းသည် လျှပ်တစ်ပြက်
အချိန်အတွင်း သူ၏ရင်ဝအနီးသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအခါမှ... ဖုန်းလွေသည် လက်တစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက်
လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ဤတွင်... သူ၏ရှေ့၌ လင်းလက်သောစက်ဝိုင်းခြမ်းတစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစက်ဝိုင်းသည် သူ့အား ရှေ့မှအကာအကွယ်ပေး
ထားသလိုရှိနေသည်။

အမှန်မှာ... သူသည် ယပ်တောင်ဓားသိုင်းကို ထုတ်ဖော်
အသုံးပြုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

ယပ်တောင်ဓားသိုင်းသည် သူ၏ရင်ဘတ်အပြင် တစ်ကိုယ်
လုံးကို လက်နက်ပုန်းအန္တရာယ်မှလုံခြုံစွာကာကွယ်နိုင်လေ၏။

ယပ်တောင်ဓားသိုင်းဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာကွယ်ထားသော ဓား
ရှည်သည် သူ့ထံဝင်ရောက်လာသောဓားပျံကိုဖယ်ထုတ်လိုက်၏။

“ဗျင်း...”

ထို့ကြောင့် ဓားပျံများ လမ်းကြောင်းလွှဲသွားသည်။

သို့သော် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ယိမ်းလှိုင်သွား၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ မသွားစေရန် မနည်းပင် ထိန်းထား

လိုက်ရလေသည်။

ဖုန်းလွှဲမှာ ရင်ထိတ်သွားလေတော့သည်။

အကြောင်းကား... ပစ်လွှင့်ဝင်ရောက်လာသော ဓားပျံ၏ အရှိန်သည် ထင်မှတ်ထားသည်ထက်ပို၍ ပြင်းထန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖုန်းလွှဲ အတော်ပင်ထိတ်လန့်သွားရတော့၏။

ရေနဂါးဒေဝီသည် သူထင်ထားသည်ထက်ပင် အတွင်းအား ပိုမိုကြီးမားနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဓားပျံကိုပစ်လွှင့်လိုက်သည့်အင်အားမှာ အထူးပင်ပြင်းထန် လှသောကြောင့် ဓားရှည်ဖြင့် ခုခံလိုက်ရသည့်ဖုန်းလွှဲ၏ ညာဘက် လက်သည်ပင် ထုံကျင်သွားရလေသည်။

လက်ထဲမှဓားရှည် လွတ်ကျမသွားခြင်းကပင် ကံကောင်း သည်ဟုဆိုရပေတော့မည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ရေနဂါးဒေဝီထံမှစကားသံ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။

“ကိုင်း... နောက်တစ်ခုလာပြီ၊ သတိထားပေတော့”

ရေနဂါးဒေဝီသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဒုတိယဓားပျံကို ထပ်မံပစ်လွှင့်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ဝှစ်...”

ဖုန်းလွှဲသည် ပထမဓားပျံကိုကာကွယ်လိုက်ခြင်းကြောင့် လက်မောင်းတစ်လျှောက်ထုံကျင်နေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေနဂါးဒေဝီက ဒုတိယဓားပျံကို ပစ်လွှင့်လိုက် သည့်အခါ ဖုန်းလွှဲသည် စောစောကကဲ့သို့ ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ရဲ တော့ချေ။ ဘေးသို့ ခြေတစ်လှမ်းသိမ်းကာ ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်...”

ဓားပျံသည် သူ၏နားရွက်ဘေးမှကပ်၍ထွက်သွားသည်။

အသည်းယားစရာပင် ကောင်းနေလေသည်။

ဓားပျံသည် ပွတ်ကာသီကာဖြင့် သူနားရွက်ဘေးမှဖြတ် သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဓားပျံ၏အရှိန်တစ်ခုကြောင့် သူ၏ပါးပြင်ပင် ပူခနဲဖြစ်သွား လေသည်။ ရှောင်မေဝါးကား... ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် မျက်လုံးနှှားပင် ပြာဝေသွားရရှာလေသည်။

ဤတစ်ချို့တွင်တော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူဖုန်းလွေမှာ ရေနဂါးဒေဝီ၏စားပွဲကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟုထင်မှတ်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။ သူမသည် မကြည့်ရက်မမြင်ရက်ဖြစ်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် အထိတ်တလန့်ဖြင့်အော်ဟစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

“အမလေး....”

ထို့နောက်.... ရှောင်မေဝါးသည် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ သတိလစ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

“ဝိုး....”

ဒုတိယမြောက်စားပွဲသည် သူ၏နားရွက်ဘေးမှဖြတ်ကောင်ထွက်သွား၏။

ဖုန်းလွေ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

စက္ကန့်ဝက်မျှ ရှောင်တိမ်းရန် နောက်ကျသွားသည်နှင့် စားပွဲထိပ်ဖျားတွင် သူ၏အသက်ပါသွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်.... သူ့အနေဖြင့် စားပွဲနှစ်လက်ကို အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်သည်။

နောက်ထပ်ပစ်လွှင့်လာဦးမည့် စားပွဲများကို သူ ယခုကဲ့သို့ လွှတ်မြောက်အောင် ဆက်လက်ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါဦးမည်လား။

တွေးကြည့်ရုံဖြင့်ပင် ဇောရွေးပြန်စရာဖြစ်နေပေသည်။

ဖုန်းလွေသည် ရေနဂါးဒေဝီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမထံမှဆက်လက်ပစ်လွှင့်လာမည့်စားပွဲကို သတိကြီးစွာထား၍စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင်.... မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အာ....”

ထိုအသံမှာ... ရှောင်မေဝါး၏အသံဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းလွေ
ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းလွေ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် ဇနီးဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်... ရှောင်မေဝါးရှိရာဘက်သို့ ပျာယံး

ပျာယာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ရှောင်မေဝါးမှာကြမ်းပြင် ပေါ်သို့လဲကျသတိလစ်သွားသည်
ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဖုန်းလွေ ဗျာများသွား၏။

သူ့အနေဖြင့် ဘာလုပ်၍ဘာကိုိုင် ရမှန်းမသိနိုင်အောင်ဖြစ်
သွားလေသည်။

ရှောင်မေဝါးမှာ သူ၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း ရေနဂါးဂိုဏ်းသား
များသိရှိသွားမည်ကို သူ့အနေဖြင့် မလိုလားပေ။

အကယ်၍...

သူသာ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ရှောင်မေဝါးထံပြေးသွားခဲ့လျှင် ရေ
နဂါးဂိုဏ်းသားများသည် သူနှင့်ရှောင်မေဝါးတို့ ပတ်သက်မှုရှိကြောင်း
သေချာပေါက် ရိပ်မိသွားကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် သတိလစ်လဲကျနေသောရှောင်မေဝါးအား
သည်အတိုင်းပစ်ထားလိုက်ရမည်လော။

မိမိနှင့်ဘာမျှမသက်ဆိုင်သလို လျစ်လျူပြုထားလိုက်ရမည်
လော။ ဖုန်းလွေမှာ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်ကာ ဇောချွေးများပင် ပြန်
လာလေတော့၏။

၀၀၀၀

သို့သော် တကယ်အရေးကြီးပြီဆိုသောအခါ ဖုန်းလွေသည် ဇနီးသည်အား သည်အတိုင်းကြည့်မနေရက်ပေ။ သူနှင့်ဘာမျှမဆိုင် သလို ဥပေက္ခာပြုမထားနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် သတိလစ်နေသော ရှောင်မေဝါးထံသို့စိုးရိမ်တကြီးပြေးသွားလေသည်။ ထို့နောက် ရှောင်မေဝါးကိုပွေ့ထူကာ သတိရအောင်ပြုစုပေးလိုက်၏။

ဤသည်ကို ရေနဂါးဒေဝီက ဟန့်တားခြင်းမပြုချေ။

စူးစူးရှဲရှဲသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မကြာမီ ရှောင်မေဝါး သတိပြန်ရလာသည်။ ဖုန်းလွေက သူမအားပွေ့ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ရှောင်မေဝါးမှာအလွန်နာမ်းသာသွားလေသည်။

သူမသည် ဖုန်းလွေအားစိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို... ဘာမှ....”

သူမ၏စကားမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့်ရပ်တန့်သွား၏။ အကြောင်းကား ဖုန်းလွေက သူမအား ဆက်မပြောရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ ရှောင်မေဝါးသည် ခင်ပွန်းသည် မှာကြားထားသည့် စကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့်.... သူမသည် ဖုန်းလွေအားမသိသည့်ဟန်ဖြင့် ဖုန်းလွေ၏ရင်ခွင်ထဲမှလူးလဲထလိုက်သည်။

ဖုန်းလွေကလည်း ရှောင်မေဝါးအား အသာအယာရွတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ရေနဂါးဒေဝီထံသို့ပြန်လျှောက်လာသည်။

ထို့နောက် ရေနဂါးဒေဝီ၏ဓားပျံများနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့သည့်နေရာတွင် ရပ် တန့်လိုက်သည်။ သူသည် နောက်ထပ်ဓားပျံသုံးချောင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

ရေနဂါးဒေဝီသည် လက်ထဲတွင် ဓားပျံသုံးချောင်းကိုဆန္ဒကိုင်ထားသည်။ သူမသည် ဓားပျံများကိုဆကြည့်နေရင်းမှ ဖုန်းလွေလှမ်းကြည့်ကာပြောလိုက်လေသည်။

“အင်... ရှင်ဟာ နာမည်ကျော်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျော်လောက်ပါတယ်။ ရှင့်ရဲ့ သိုင်းပညာကလဲ ထက်မြက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ လက်စလက်နက်တော့ ရှင်သိလောက်ရောပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ နားလည်မှုယူလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

မှန်ပေသည်။

ဖုန်းလွေမှာ လူကဲခတ်ညှို့သူတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဓားပျံနှစ်ချောင်းကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးသည်နှင့် ရေနဂါးဒေဝီ၏အစွမ်းအစကို သိရှိလိုက်ပြီးဖြစ်ပေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ရေနဂါးဒေဝီအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းမွာနားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

၂၀၄ ◀ ဘုန်းကြွယ်

သို့ဖြစ်ရာ နောက်ထပ် ဆက်လက်ပစ်ပေါက်လာမည့်ဓားပျံများကို မိမိအနေဖြင့် ရှောင်လည်းမရှောင်နိုင်၊ ခုခံခြင်းလည်းပြုနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမှာ ရေနဂါးဒေဝီထံမှဆက်လက်ပစ်လွှင့်လာမည့်ဓားပျံများသည် စောစောကကဲ့သို့ လက်စွမ်းလက်နက်ပြရုံမျှသာ ပစ်လွှင့်လာတော့မည်မဟုတ်သောကြောင့်ပင်....

ယခုတစ်ကြိမ်ပစ်လွှင့်လာမည့်ဓားပျံများသည်....

သူ၏အသက်ဇီဝိန်ကို သေချာပေါက် ရွှေယူတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် စောစောပိုင်းကကဲ့သို့ ရှောင်တိမ်းကာကွယ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ရေနဂါးဒေဝီပြုသမျှ နုရတော့မည့်အခြေအနေပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော်.... ဖုန်းလွေအနေဖြင့် သည်အတိုင်းတော့ ရေနဂါးဒေဝီအား အရှုံးမပေးနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူက ရေနဂါးဒေဝီအားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့တတိယမြောက်ဓားပျံကိုပစ်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ရေနဂါးဒေဝီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မရဲ့ဓားပျံကို ထပ်ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ရှင်အသတ်သေ ဖို့ပရီလီမိုမယ်ဖုန်းလွေ”

ဖုန်းလွေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့သေရေးရှင်ရေးကို ခင်ဗျားတွေးပူနေစရာမလိုပါဘူး၊ ဓားပျံကိုသာပစ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုကြာကြာမစောင့်နိုင်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားရှည်ကိုအသင့်ပြင်လိုက်သည်။

ဓားရှည်မှာ သူ၏ညာလက်ထဲတွင် ဦးမော့လျက်ရှိသည်။

ရေနဂါးဒေဝီက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့သေရေးရှင်ရေးကိုသာ ကျွန်မအလေးမထားဘူးဆိုရင် စောစောကပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ ဓားပျံနှစ်လက်နဲ့ပဲ ရှင့်အသက်ကြွေသွားလောက်ပြီဖုန်းလွေ”

ဤစကားသည် သက်သက်မဲ့ကြွားဝါပြောဆိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ဖုန်းလွေနားလည်သည်။ သို့သော် သေခါမှသေစေတော့။

ဖုန်းလွေအနေဖြင့် အလျှော့ပေးရန်စိတ်ကူးမရှိချေ။

ထို့ကြောင့်.... ဖုန်းလွေသည် အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ရေနဂါးဒေဝီအား လေသံမာမာပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ခင်ဗျား စကားပဲပြောနေတော့မှာလား။ ကျွန်တော်ကတော့ စောစောကပြောတဲ့သဘောတူညီချက်ကို အရေးမထားတော့ဘဲ ရေထဲခုန်ချပြီးကူးပြေးရလိမ့်မယ်”

အမှန်တွင် ဖုန်းလွေက ရေနဂါးဒေဝီအား အကျပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ရေနဂါးဒေဝီကစိုးရိမ်ခြင်းမရှိချေ။

သဘောကျသလိုပင် ရယ်မောလိုက်သေး၏။
“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

သူမ၏ရယ်မောသံမှာ ချိုလွင်သာယာလှပလွန်းသည် ဖုန်းလွေ အံ့အားသင့်သွား၏။

သူ၏အကျပ်ကိုင်ခြိမ်းခြောက်မှုကို ရေနဂါးဒေဝီကဂရုမစိုက်သည့်အပြင် ရယ်မောနေသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ဖုန်းလွေက ရေနဂါးဒေဝီအား စိုက်ကြည့်ကာမေးလိုက်၏။
“ခင်ဗျားဘာရယ်တာလဲ”

သူမကပြုံးကာပြောလိုက်သည်။
“ရှင့်ပြောပုံကိုသဘောကျလို့ပေါ့”

ဖုန်းလွေစိတ်တိုသွားသည်။
သူက လေသံမာမာဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဘာများရယ်စရာပါလို့လဲ”

သူမက မျက်နှာထားကိုပြင်လိုက်သည်။
“ရှင် ရေထဲကူးပြေးမယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

ဖုန်းလွေမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရေနဂါးဒေဝီက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

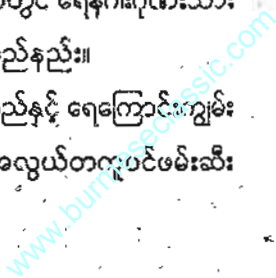
“ရှင် ရေထဲခုန်ချပြီးကူးပြေးမယ်ဆိုရင်လဲ ပြေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ရေနဂါးဂိုဏ်းသားတွေအားလုံး ရေကူးကျင်လည်ကြတယ်ဆိုတာကိုလဲ သတိရဦးမှပေါ့ရှင်”

ဖုန်းလွေ အကျပ်တွေ့သွား၏။
မှန်ပေသည်။ သူမပြောသည်မှာ နည်းလမ်းကျ၏။

ဖုန်းလွေမှာ ကုန်းပေါ်တွင်သာ ကျင်လည်ကျက်စားလာခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေထဲတွင်ကျွမ်းကျင်စွာကူးခတ်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ ဤသို့ဆိုပါလျှင် သူ့အနေဖြင့် ရေထဲတွင် ရေနဂါးဂိုဏ်းသားများ နှစ်ပြိုင်ပြိုင်၍မည်ကဲ့သို့ကူးခတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ရေထဲသို့ခုန်ချကာ ကူးပြေးလိုက်သည်နှင့် ရေကြောင်းကျွမ်းကျင်သောရေနဂါးဂိုဏ်းသားများက သူ့ကိုအလွယ်တကူပင်ဖမ်းဆီး

၂၀၈ ◀ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းလွေမှာ ထွက်ပြေးရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ရေနဂါးဒေဝီနှင့်ရင်ဆိုင်ရန်သာရှိတော့၏။

အကယ်၍ မိမိရုံးနိမ့်သွားလျှင် ရေနဂါးဒေဝီနောက်သို့လိုက်

ဝါသွားရမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်....

ဇနီးသည်ရှောင်မေဝါးတစ်ယောက်တည်းသာ လှေကြီးပေါ်

တွင်ကျန်နေခဲ့ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် သူမတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းသွားမည်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့် ဖုန်းလွေသည် ရေနဂါးဒေဝီဘက်သို့လှည့်ကာ

ရဲရဲတင်းတင်းရင်ဆိုင်လိုက်လေတော့၏။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း(ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။